

ALFA SVIJET

An abstract, circular, textured pattern in shades of blue and white, resembling a vortex or a stylized eye. The center features a bright yellow dot. The overall effect is dynamic and ethereal.

Život naš **vječni**

Stjepan Crnić

Stjepan Crnić

ALFA SVIJET

Život naš **vječni**

2021. godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

Stjepan Crnić
ALFA
SVIJET
Život naš vječni

© Copyright Stjepan Crnić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

Sreća nije u materijalnim stvarima,
ona je u mislima.
Misli pozitivno i bit ćeš sretan!

Autor

Pripremio : Stjepan Crnić

Uredio: Nenad Grbac

Stjepan Cmić
ALFA
SVIJET
Život naš **vječni**

PREDGOVOR

Ovo je knjiga o nama, ljudima, o vječnom životu duše, o svemu što nas okružuje... Ovo je knjiga o našim vječnim putovanjima, o našim razmišljanjima o sebi, o vječnim pitanjima, “tko smo i zašto smo ovdje?” Ovo je knjiga o smislu života na Zemlji i o smislu postojanja čovjeka uopće.

Zašto napisati još jednu knjigu o tome kad je već napisano tisuće tekstova? Zašto pisati o životu nakon smrti, o pričama koje su opisane u Bibliji i drugim duhovnim knjigama? Čemu pisati o filozofskim temama koje ionako čitaju rijetki, navikli da su takvi tekstovi teški za čitanje, a još teži za razumjeti? Ima li takav tekst svoju draž? Ima li svjetlost koja ga osvjetljava i čini zanimljivim pogleda, zanimljivim za čitanje?

Što znači jedna mala krijesnica, jedno malo razmišljanje, jedna mala misao u beskrajnom moru misli, u beskrajnom moru života? Pa ipak, to more misli, to more života ne bi postojalo da nema bezbroj malih krijesnica, bezbroj malih misli. One ga stvaraju i mijenjaju, bez obzira kako malene bile. I najveća vatra, na početku, bila je tek malena, neprimjetna iskra. Tako i ovaj tekst može biti mala iskra koja će nekome osvjetliti misao i pomoći raspoznati neraspoznato, može mu otvoriti potpuno nove vidike, pomoći pri odabiru puta kojim korača bespućima života, unijeti radost i vjeru u sebe i druge....

Siguran sam da sadržaj ove knjige mogu razumjeti mnogi i s njim mogu razmišljati o realnim i logičnim odgovorima na pitanja s kojima su se susreli tijekom života. Mogu razmišljati o ponuđenim rješenjima i odgovorima koji se dijelom poklapaju s onim što su čuli i vidjeli, a dijelom su

drukčiji. Čitajući ovu knjigu, svatko može tražiti i naći “čvršće” i jasnije odgovore od onih do kojih je već došao. Pa i oni koji su u potpunosti prihvatili odgovore koje im nudi religija, školstvo, tradicija ili vlastito iskustvo i smatraju da su sve shvatili i nema potrebe za preispitivanjem, mogli bi svoje znanje učvrstiti uklopivši ga u sliku koju ova knjiga daje. Trebaju se samo odvažiti i prepustiti traganju...

I tako, nakon mnogo godina traganja, logičan slijed događaja vezanih uz stvaranje materijalnog svijeta i čovjeka te logičan smisao postojanja Zemlje i ljudi, pretočen je u ovu knjigu. Sadržajno, ona se naslanja na moj roman “Alfa svijet – rodilište”, objavljen u travnju 2014. godine te su neki dijelovi direktno preuzeti iz njega. Knjiga je napisana razumljivo, s ciljem da sva nedovoljno odgovorena pitanja, sve dvojbe o nastanku i svrsi postojanja svega što nas okružuje, pa i nas samih, osvjetli drugim svjetlom i stavi u logičan, razumljiv slijed. Upravo takvo sagledavanje naše stvarnosti izuzetno je važno jer kada bi ljudi točno znali kako funkcionira ovaj život na Zemlji i koji je njegov krajnji smisao, puno bi se toga promijenilo u načinu života. U ovom trenutku, to očito još nije važno, ali u nekom skorom, stvari će se promijeniti. Tu promjenu pretkazuju mnoga proročanstva, a događaji koji se zbivaju vjesnici su njenog skorog dolaska.

Svijest ljudi se razvija, mijenja. U današnje doba, ljudi za svoga života primaju mnogo više informacija nego samo pedesetak godina unazad. Međusobna suradnja velikog broja osoba na razvoju tehnologije i znanosti sve je raširenija i daje nevjerojatno dobre rezultate. Čovjek gotovo svakodnevno dolazi do novih spoznaja. Znanost i religija približavaju se u

izučavanju čovjeka kao dvojne osobe – materijalne i duhovne. Usađeni istraživački duh “tjera” čovjeka u nova i sve značajnija otkrića. Čovjeku se “otvaraju oči” i on “vidi” sve ono što je oduvijek bilo tu, pored njega, s njim, ali nije bio u mogućnosti to shvatiti. Istina – informacije su oko nas, u nama, treba ih samo prepoznati. No pitanje je jesmo li sposobni za to? Ili je li nam otvorena mogućnost da ih prepoznamo? I na kraju trebamo li ih u ovom trenutku našeg razvoja uopće prepoznati? Bismo li ih shvatili? Pa još smo djeca, Božja djeca...

Ipak, sigurno je jedno, čovječanstvo je došlo na prag spoznaje kako koristiti sveprisutnu energiju koja prožima sve stvoreno, sve što postoji. Hoće li ga i kada prekoračiti?

Autor

Stjepan Cmić

ALFA SVIJET

Život naš **vječni**

PREDGOVOR knjizi “Alfa svijet – rodilište”

travanj 2014. godine –

Djetinjstvo, to čudesno doba odrastanja, posebno je doba u životu svakog čovjeka. Ono je najčešće neopterećeno životnim problemima odraslih ljudi i prožeto intenzivnim učenjem kroz svakodnevni život i igru. To je doba ranog istraživanja svijeta, u kojem se čovjek našao rođenjem, doba radoznalosti, veselja i prvih razočaranja, doba kojeg će se svaki čovjek, sa sjetom, sjećati sve do smrti.

Čovjek kao dijete ulazi u život potpuno neopterećen, “čiste duše”, s pozitivnim shvaćanjem svega oko sebe. Prihvaća svoju okolinu kao otvoreno, prijateljsko mjesto pa se tako i odnosi prema svima. Kroz roditeljski dom i društvene institucije stječe prijeko potrebna znanja za uspješno snalaženje u avanturi života koja se našla pred njim.

No, život ga ubrzo nauči da postoje dobro i zlo te da okruženje u kojem živi najčešće nije dobronamjerno. Iako u bajkama, koje je kao dijete rado slušao, dobro uvijek pobijedi zlo, u životu dobro ima težak put do pobjede nad zlom, a često se čini da ga uopće ne pobjeđuje.

Odmah po rođenju čovjeka svrstaju u određenu skupinu, odrede mu smjernice za svjetonazor, odaberu mu religijsku ili neku drugu zajednicu kojoj će pripadati i stvore mu prihvatljiv okvir ponašanja u kojem se mora kretati. Odupre li se tome, pojedinac biva obilježen i odbačen, najčešće ostaje

usamljen, teško se uklapa u zajednicu u kojoj živi, pa je prisiljen potražiti novu okolinu koja će ga prihvatiti.

S vremenom, dolazi do spoznaje o prolaznosti života te postaje svjestan da će jednog dana i sam umrijeti.

To otvara vječno pitanje: što je zapravo čovjek i što će se dogoditi s njim kada umre? Svi odgovori na koje će naići kroz život, ostat će nepotpuni jer ni jedna “nepobitna istina” ili teorija nije dokaziva dostupnim sredstvima koje čovjek razumije. Uvijek ostaje dio koji se “podrazumijeva” i koji se ne dokazuje. Stoga se većina ljudi priklanja nekoj od teorija ili religija i ne istražuje dalje jer u njima “pronalazi sve odgovore”. Slijepo prihvate određene dogme i žive sukladno njima.

Međutim, oni koji odluče promišljati o smislu života te čovjeku kao pojavnosti na Zemlji vrlo brzo mogu doći do različitih teorija koje se bave tim pitanjima. Današnje informatičko doba pruža neslućene mogućnosti za istraživanje. Podaci su dostupni sa svih strana kroz svakodnevne medije: novine, televiziju i radio te internet kao umreženu bazu podataka.

U potrazi za istinom čovjek će se već na početku suočiti s problemom oko odgovora na pitanje: kako je uopće nastao svijet u kojem živi te kako je nastao on kao najinteligentnije biće u tom svijetu?

Znanstvena zajednica tumači nastanak svemira teorijom velikog praska, a nastanak čovjeka na planetu Zemlji kao vrh evolucije životinjskih oblika postojanja. Religijske zajednice tumače stvaranje svemira, a time i planeta Zemlje smislenim

djelovanjem Boga stvoritelja, koji je zatim od “blata” stvorio čovjeka i udahnuo mu dušu.

Tu se čovjek susreće s misterijem poimanja Boga. Najveći je problem u tome što ga ne može vidjeti, jer Bog se uvijek javlja putem svojih posrednika (anđela), ali može opaziti njegovo djelovanje. Zbog toga čovjek predočava Boga na razne načine: kao veliku silu, nadnaravnog čovjeka ili kao ljubav koja ne postoji kao osoba, već kao emocija, čije se djelovanje vidi na ljudima.

Slična analogija može se pokazati na primjeru skupa zakonskih akata neke zemlje. Kao cjeloviti zakon oni propisuju norme ponašanja. Za njihovo provođenje brinu se policija, sudstvo, odvjetništvo i druge institucije. Nerijetko se pri pogledu na policajca na ulici kaže: “Gle, ide zakon”. Međutim, policajac je samo “izaslanik” zakona, čovjek koji se brine da odredbe zakona budu poštivane i da intervenira u slučajevima njihova kršenja. Sam zakon se ne može vidjeti licem u lice, premda je prisutan svugdje i “sve vidi, čuje i zna” kroz svoje “izaslanike” (policajce, odvjetnike, suce pa i same građane). Nije li pozicija i djelovanje Božjih anđela slična poziciji i djelovanju policajca? Nije li pojam i način djelovanja zakona sličan pojmu i načinu djelovanja Boga?

Religijska priča o stvaranju čovjeka polazi od njegova idilična života u idealnim rajskim uvjetima. Priča je to o Adamu i Evi. Njihov idealan život u Raju prestaje nakon grijeha koji su počinili slušajući Sotonu. Bog ih proganja na Zemlju, u teške uvjete života s bremenom “istočnog grijeha”, koji će se prenositi na sve buduće generacije. Sotona, koji je

bio jedan od najboljih anđela, proglašen je palim anđelom, također prognan na Zemlju te postavljen za njena upravitelja.

Poznato je da sve religije govore o Bogu kao o svemogućoj osobi-sili koja je sveprisutna, sve vidi, čuje i zna. Bog je uvijek pravedan, milosrdan i oličenje je čiste ljubavi. Postavlja se pitanje kako to da Bog, koji je milostiv i koji, po kazivanjima u biblijskim tekstovima, poziva svakoga da svom bratu oprost i tisuću puta, nije mogao oprostiti grijeh, ako ne Adamu i Evi, onda barem njihovoj djeci te djeci njihove djece. Osim toga, Bog je znao da će Sotona zavesti Adama i Evu i ništa nije učinio da to spriječi. Ako, pak, jest, onda to nije posebno zabilježeno.

Za očekivati je da roditelji brinu o svojoj djeci na svakom njihovu koraku i da im pomažu da ne upadnu u nevolje zbog neznanja ili nesmotrenosti. Nije li se Bog mogao umiješati u događaj koji je Adama i Evu odveo u propast?

Očito je da ili nije htio, ili nije mogao. Teza da nije mogao kosi se sa shvaćanjem Boga kao svemogućće osobe-sile. Njemu ništa nije nemoguće. Upravo ta konstatacija nameće pitanje: zašto Bog kao svemogućća osoba-sila nije “doradio” čovjeka nakon njegova grijeha kako bi postigao upravo ono što je početno i želio?

Mnogi će reći da je Bog namjerno ostavio čovjeku mogućnost da bira između dobra i zla. Dao mu je mogućnost da ako izabere dobro, bude u Raju, a da će ga u slučaju pogrešnog izbora, osobno drastično kazniti. Postupaju li sadašnji ljudi tako sa svojom djecom? Ne bi li bližnjem trebalo i tisuću puta oprostiti pogrešku? Može se prihvatiti da su neke pogreške doista neoprostive, ali zar onda moramo kazniti sve

nove, još nerođene, naraštaje? Ne zaboravimo: Bog je posebno milostiv i ljubi čovjeka kao samoga sebe.

Moglo bi se zaključiti da je Bog bio milostiv prema Sotoni jer ga je, prema biblijskim tekstovima, nakon što se odmetnuo od njega za kaznu poslao na Zemlju i dao mu ovlast da navodi ljude na zlo. Čak i nakon uništenja sadašnje Zemlje i izgradnje sasvim nove s ljudima-dušama koje će otići u Raj, Bog će nakon tisuću godina pustiti zatočenog Sotonu da ponovo zavodi ljude.

Pitanje je zašto Bog jednostavno ne uništi zlo, a time i Sotonu, te stvori čovjeka kakvog doista želi? Zašto ne uspostavi željene rajske uvjete? Očito postoji jaki razlog da se to ne dogodi.

Ne radi li se tu možda o velikoj Božjoj “organizaciji”, koja se bavi procesom učenja i usmjeravanja neiskusnih i neobrazovanih mladih duša na njihovu putu u duhovni svijet? Nije li, unutar te “organizacije”, Sotona voditelj tima, koji provjerava napredovanje svake duše u procesu učenja, dok drugi Božji izaslanici (anđeli) organiziraju i usmjeravaju proces učenja? Provjerava li Sotona, zajedno sa svojim “timom”, duše tako da ih iskušava i navodi na zlo?

U konačnici, možda cijela ta priča uopće nije takva kakvom je poznamo. Možda je prilagođena kako bi se stalnom prijetnjom velike kazne zbog grijeha koji se nosi u sebi, omogućilo “pedagoško” djelovanje na ljude pozivanjem na skladan život po normama iskazanim u deset Božjih zapovjedi. Nije li i to samo bajka za djecu, poput Crvenkapice, Pepeljuge ili mnogih drugih? Bajka kojoj je cilj naučiti ljude da žive sukladno Božjim zakonima jer će ih u suprotnom stići Božja

kazna. Svrha je priče pokazati kako treba živjeti, kazna je samo sredstvo da se to lakše shvati.

Slično postupaju roditelji s djecom. Znajući da ona neće odmah shvatiti potrebu za određenim socijalno prihvaćenim ponašanjem, često ih zastrašuju izjavama poput: “Ne budeš li dobar, doći će babaroga po tebe”. Naravno, babaroga ne postoji, ali djeca to ne znaju. Povijest kao “učiteljica života” bilježi zastrašivanje i prisilu u svim segmentima života od rođenja do smrti čovjeka.

Je li moguće drukčije?

Religijske zajednice, kao institucije koje okupljaju Božji narod, cijelo su vrijeme najupečatljiviji stupovi društvenog odgoja. Što više idemo nazad u povijest, očito je da su upravo te zajednice apsolutno dominirale u odgoju čovjeka. Tek u današnje vrijeme, kada se naglo razvila tehnologija komunikacije koja je omogućila širok pristup znanjima i svakodnevnim informacijama, religijske zajednice počinju gubiti svoj “monopol” u odgoju čovjeka.

Razlog tome ponajprije je što se nisu prilagodile novim okolnostima u društvu, već i dalje temelje svoj odgoj na načelima postavljenim prije više tisuća godina. Osnova tog odgoja i nadalje je zastrašivanje. Ljude se plaši da će nakon smrti njihove duše završiti u Paklu ako se za života na Zemlji ne budu držali propisanih normi ponašanja. Pri tome se detaljno opisuju muke koje će te duše proživljavati tijekom vječnog života u Paklu. S druge strane, nagrada za pravedne bit će život u Raju, o kojem se ne zna gotovo ništa, osim da je to mjesto neslučenih uživanja.

Slijedom takvog obrazovnog modela u narodu su nastale poslovice: “Batina je iz Raja izašla!” te “Dobar je strah kome ga je Bog dao”. Takav model odgoja se može najbolje definirati kao “više batine, a manje mrkve”. U životu odraslih ljudi on određuje sveopći način razmišljanja i rada te pogoduje stvaranju raznih modela diktature manjine nad većinom i pridonosi izrabljivanju najvećeg broja ljudi za dobrobit manje skupine moćnika.

Na taj se način obezvređuju sva moralna načela koja se, kao osnovni postulati svakog društva, spominju u svim religijskim kulturama. Svijetom dominiraju nasilje i jagma za materijalnim prestižem te u konačnici materijalno bogatstvo postaje imperativ i san svakog čovjeka.

Može li drukčije?

I konačno, čemu sve to? Što je konačni smisao svega? Kakav smisao ima jagma za posjedovanjem materijalnog bogatstva kada se sve to mora napustiti u nekom trenutku?

Neminovnost smrti zbunjujuća je činjenica za svakog čovjeka. Postavlja se vječito pitanje kamo vodi smrt? Čovjek ostaje u nedoumici.

Teorije koje govore da poslije smrti nema ničega, da se čovjek jednostavno stapa s ništavilom, ostavljaju uznemirujuće mučan dojam. Zar je moguće da je svrha života samo nastavak vrste i ništa drugo?

Činjenica je da je na Zemlji sve iznimno logično i vrlo smisleno međusobno povezano. Kako je onda moguće da je konačnica čovjekova života besmisao ništavila? Zar je moguće da čovjekov život nema logičan slijed nakon smrti?

Možda je pravo rješenje ono koje nude religijske zajednice? One vjeruju da se čovjek sastoji od materijalnog tijela i duhovne duše te da je konačni čovjekov cilj u životu doživjeti prosvjetljenje i po smrti tijela vratiti se Bogu. Nakon smrti čovjekova duša nastavlja život, sukladno djelima tijekom zemaljskog života, odlazi u Raj, Pakao ili Čistilište, a tijelo se “pretvara u prah i pepeo iz kojeg je i stvoreno”.

Bez obzira na opredijeljenost za neku od navedenih teorija, u čovjeku ostaje dvojba što je prava istina. Stoga, cijeli život traži čvrste, opipljive i nedvojbene dokaze kako bi odgovorio na to pitanje. Ipak, neki se ljudi zadovolje činjenicama koje im nude religijske zajednice ili znanstvene institucije i ne tragaju dalje. Smatraju da su došli do nedvojbene istine i čude se drugima koji nastavljaju potragu.

U cijeloj toj zbrci, sigurno je jedno: život ljudi na zemlji bio bi sasvim drukčije uređen kada bi svi ljudi, u potpunosti i bez ikakvih sumnji, znali što je pravi smisao života i što se događa poslije smrti tijela.

Zar ne bi?

Autor

Stjepan Cmić
ALFA
SVIJET
Život naš **vječni**

1. Bog i kreacija postojanja – Jedinostvena sveprožimajuća energija

Raznolikost oblika postojanja na Zemlji, njihova brojnost i međusobna povezanost, stvara osjećaj divljenja i ostavlja svakog promatrača bez daha. Prekrasne slike planinskih lanaca, šuma, zelenih dolina, pustinjaških pejzaža, riječnih slivova, mora i oceana te vječnog leda na polovima Zemlje upotpunjuje mnoštvo životinjskih vrsta od oku nevidljivih vrsta pa do najvećih poput slonova. Biljne i životinjske vrste nalaze se ispod i na površini zemlje, u vodi i u zraku. Svaki dio Planete odiše specifičnom ljepotom. U cjelokupnosti tog života, središnje mjesto zauzima čovjek kao oblik postojanja koji se izdvojio posebno velikom sposobnošću djelovanja na okolinu u kojoj živi. Čovjek je svojim intelektom uspio iskoristiti prirodna bogatstva Zemlje daleko više od bilo kojeg drugog oblika postojanja. Razvio je alate i strojeve te osmislio procese koji mu pomažu u svakodnevnim aktivnostima usmjerenim prema zadovoljavanju životnih potreba, prije svega osiguranju hrane i vode za održanje životnih funkcija tijela, a zatim i za niz drugih aktivnosti i potreba vezanih uz svakodnevni život.

Čovjek je kroz cijelo vrijeme svog postojanja nastojao dokučiti bit prirode. Zanimalo ga kako je sve nastalo. Tko je osmislio i zatim napravio sve što vidi, uključujući i njega samoga? Promatrao je prirodu i povezivao skupljena znanja. Isprva je to bilo sporo jer se iskustvo i stečeno znanje prenosilo usmenom predajom te je teško bilo prenositi veliku količinu

znanja. Bio je to često preveliki izazov za pojedinca pa je privilegij poznavanja znanja imao mali broj ljudi. Pojavom pisma, znanje se moglo akumulirati u zapisima i tako stvoriti bazu znanja. Ipak, i ti zapisi su bili dostupni samo malom broju ljudi. Tek razvojem prometnih sredstava i sredstava za međusobnu komunikaciju – posebno telekomunikacija, čovjek je došao u mogućnost puno brže razmjene stečenih znanja. To je doprinijelo brzom utvrđivanju novih spoznaja o svijetu u kojem živi i omogućilo mu je oblikovanje novih metoda, procesa i alata koji mu služe u svakodnevnom životu bilo za rad, razonodu, daljnja istraživanja, u procesu liječenja ili za neku drugu svrhu.

Razvoj industrije, elektronike, robotike, telekomunikacija te pojava Interneta i globalnih mreža omogućili su pristup svekolikim podacima bez obzira na kojem se dijelu Zemlje oni generirali. To je otvorilo put još bržim i efikasnijim istraživanjima svega što postoji. Gotovo svakodnevno se dolazi do novih spoznaja o funkcioniranju života na Zemlji. Pa ipak, temeljno pitanje koje se postavlja o početku sveg postojanja još nije do kraja razjašnjeno. Pitanje o tome zašto je, kako i tko sve stvorio, ostaje i dalje dvojbeno. Čovjek se tijekom života susreće s nekoliko tumačenja, ali najčešće prihvati ono koje mu je “usadila” sredina u kojoj se rodio. U doba kada se nije moglo doći do drugih informacija to je bilo ujedno i jedino objašnjenje. Ljudi su ga mogli prihvatiti ili odbaciti bez prave alternative. Većina se zadovoljila time i nije promišljala dalje. Pojedinci koji su svojim razmišljanjima i istraživanjima došli do spoznaja koje su se kosile s opće uvriježenim mišljenjem, dolazili su u sukob s većinom pa su

njihove ideje često proglašavane bogohulnima i nastojale su se zatrijeti. Danas je razvijeno školstvo, a podaci su dostupni na više različitih načina i iz više izvora pa čovjek ima mogućnost preispitati sva tumačenja. Neki se zadovolje onime kako su ih naučile starije generacije kada su bili malo dijete, a neki istražuju dalje.

Predmet promišljanja krene od pitanja: Tko sam ja? Kako je nastao život na Zemlji? Koji je njegov smisao?, a zatim se proširi na razmišljanje o nastanku nama vidljive kreacije svemira sa zvijezdama i planetima. Otvaraju se pitanja o povezanosti svega što postoji u svemiru, o tome postoji li negdje među svim tim beskrajnim zvijezdama još neki planet na kojem buja život ovakav ili sličan ovome na planetu Zemlja.

Suvremena znanost opisuje nastanak svemira teorijom velikog praska koja polazi od toga da se svemir prije 13,8 milijardi godina počeo širiti iz točke neizmjerne gustoće, a širi se i danas. S druge strane, velike svjetske religije vjeruju da je cjelokupni svemir stvorio svemogućí Bog kao nadnaravna osoba. Za razliku od teorije velikog praska koja govori o nastanku nama vidljivog materijalnog svijeta, religijske zajednice promiču vjerovanje u postojanje i duhovnog svijeta koji s materijalnim čini jedinstvenu cjelinu Božje kreacije. Ne ulazeći u prirodu nastanka svemira ili cjelokupne kreacije, razvile su se teorije paralelnih svjetova koje nastoje dokazati da istovremeno postoji bezbroj svjetova sa svojim specifičnim značajkama te da je moguće putovanje između njih, ali je čovjeku na sadašnjem stupnju razvoja nepoznat način kojim bi se to putovanje moglo ostvariti.

Religijsko tumačenje nastanka svijeta usađuje se čovjeku odmah po rođenju. Roditelji i sredina u kojoj čovjek

kao dijete odrasta, usade mu vjerovanje one religijske zajednice kojoj pripadaju. Na taj se način vjerovanje u Boga, stvoritelja neba i zemlje, duboko usadi u svijest svakog djeteta te ga ono nosi kroz cijeli život. Religije traže bezuvjetno vjerovanje bez preispitivanja. To je u prošlosti bilo gotovo pa u potpunosti poštivano. Današnje društvo preispituje sve pa i postojanje samoga Boga. Najveći problem kod poimanja Boga jest kako Ga sebi dočarati – prisposobiti. Je li to neka osoba, sila ili nešto treće? Problem je u tome što se za Njega kaže da je svugdje prisutan, sve može, sve čuje i sve zna, a nitko ga ne može vidjeti. On se nikada direktno ne pokazuje već djeluje posredno, putem anđela. Te su činjenice zbunjujuće pa Ga ljudi predočuju u obliku nadnaravnog čovjeka, a neki ga poistovjećuju s nekom svemogućom silom ili Ga opisuju kao sveopću ljubav koja postoji svuda oko nas i u nama samima.

Imajući na umu ograničenost spoznaje i općenito obrazovanja tijekom povijesti sve do današnjih dana, logično je da se spoznaja Boga nije mogla i još se ne može objasniti tako da bi svi razumjeli o čemu je riječ. Stoga se koriste opisi koji ukazuju na bit bez točno definiranih pojmova. Primjera radi: zamislimo situaciju da dijete od četiri ili pet godina pita: “Tko stvara svjetlost u žarulji na lusteru?” Što bismo odgovorili? Možemo li djetetu opisati tehnologiju proizvodnje struje počevši od hidroelektrane koristeći se “normalnim” tehničkim rječnikom? Hoće li to razumjeti? Očito ćemo se morati poslužiti nekim dovoljno jasnim opisom koji će djetetu biti prihvatljiv. Možda bi sljedeći opis bio dovoljan za razumijevanje:

Znaš, postoji jedan jaki čovjek koji svjetlost gura u žice, a kada mi stisnemo prekidač na zidu ta svjetlost iz žice dođe u žarulju i ona svijetli.

Tako je prema Biblijskim tekstovima, Bog na Mojsijevo pitanje kako da Ga zove, odnosno koje Mu je ime, odgovorio: *Ja sam koji Jesam.* (Izlazak 3,14)⁸.

Ovo ime navodi na neposrednost i sveprisutnost. Jahve je prisutan, dostupan, blizu onima koji ga zazivaju za izbavljenje, oprost i vodstvo, on je u svemu, svuda oko nas.

*Psalam 107,13: Tada zavapiše Jahvi u svojoj tjeskobi, i on ih istrže iz svih nevolja.*⁸

*Psalam 25: Molitva u pogibelji 25,11: Jahve, radi svojeg imena grijeh moj mi oprosti, jer je velik.*⁸

*Psalam 31: Molitva u nevolji i zahvala za uslihanje: 31,3-4: Prikloni k meni uho svoje, pohiti da me oslobodiš! Budi mi hrid zaštite, tvrđava spasenja. Jer ti si hrid moja, tvrđava moja, radi svoga imena vodi me i ravnaj.*⁸

Iz navedenog odgovora Mojsiju može se zaključiti da ni jedno konkretno ime koje bi tada koristili ne bi odgovarajuće opisalo Boga. Ime kakvo imaju i ljudi upućivalo bi na to da je On osoba slična čovjeku, ali s nadnaravnim moćima. No, očito nije tako. Ime koje bi upućivalo na neku jaku silu kao na primjer vjetar, bilo bi “preusko” za Njegov opis. Ako bismo i uvjetno prihvatili da je vjetar sveprisutan, problem je kako shvatiti da je svemoguć, sve vidi, čuje i sve zna. Mogli bismo to prihvatiti u prenesenom smislu, ali Bog se mora podrazumijevati u stvarnom smislu. Stoga je takav odgovor

Mojsiju očito najprimjereniji iako djeluje pomalo zbunjujuće jer ima djelić mističnosti. No taj odgovor, upućuje na sveprisutnost Boga i čovjeku se prenosi poruka da je On svugdje iako Ga čovjek osobno ne vidi. Bog je u svemu što postoji pa samim time sve vidi, čuje i zna.

Pitanjima vezanim uz spoznaju Boga bave se sve religije svijeta pa tako i “Međunarodno društvo za svjesnost Krišne”. U brojnim knjigama koje je izdalo to Društvo neizostavno se govori o Krišni kao Bogu. Tako se i u knjizi *Nauka o samospoznaji*⁴ na stranici broj 16 govori o definiciji Boga te vezano uz njegovo ime kaže:

U stvari, Bog nema određeno ime. Kad kažemo da nema ime, mislimo da nitko ne zna koliko imena ima. Bog je neograničen i stoga Njegova imena također moraju biti neograničena. Zato se ne možemo odlučiti za jedno ime.

U tekstu se potom navodi: *Ne možemo izdvojiti ni jedno ime. Ali ime Krišna znači sveprivlačan. Bog privlači svakoga. To je definicija Boga.*

André Chouraqui u svojoj knjizi *Deset zapovijedi danas*¹⁶ također govori o misteriju Božjeg imena. Navodi kako se Bog predstavio Mojsiju kao: *Ja sam, Adonaj/JHVH, tvoj Elohim (stranica 57)*. Autor navodi da ovakvo ime znači da je Bog *Višnje biće, Onaj koji bijaše, jest, bit će i čini da jest*. Ime JHVH je dodavanjem samoglasnika e, o, a iz imena Eloha, pretvoreno u *Jehova (h)* te potom u *Jahve (stranica 110)*.

Muslimani štiju 99 imena Allaha (jednog jedinog Boga) koja opisuju njegove osobine shvatljive za ljude. Tvrdi se da postoji i stoto ime (nepoznato ime) koje podsjeća čovjeka da Allah nikad ne može biti shvaćen ljudskim razumom. Broj sto je simbol bezgraničnosti.

Posebno je zanimljivo spomenuti citat XIV. poglavlja *Tao-te-kinga* koji se spominje u knjizi¹⁶ (stranica 115):

Gledajući ga, nije ga vidjeti, imenuje se nevidljivi,

Slušajući ga, nije ga čuti, imenuje se nečujni,

Dodirujući ga, nije ga osjetiti, imenuje se neopipljivi

Ova tri stanja, čija bit je neodgonetljiva, na koncu se stapaju u jedno.

Tao-te-king je knjiga koja je nastala prije 2.500 godina te se pripisuje kineskom mudracu i osnivaču taoističke škole Lao Tzuu.

O spoznaji Boga kao Svevišnjeg Gospodina govori i *Bhagavad-gita*⁵ (bhagavad = milostivi, gita = pjesma, ep, božanska pjesma) pjesničko djelo nepoznatog autora koje je sastavljeno u 18 pjevanja i 700 strofa. Pjesma opisuje razgovor Svevišnjeg Krišne i ratnika Arjune na bojnopolju. Riječ je o duhovnim tekstovima koje u svojim učenjima koristi Međunarodno društvo za svjesnost Krišne.

Gospodin je kavi; to znači da poznaje prošlost, sadašnjost i budućnost i stoga zna sve. On je najstarija osoba jer je podrijetlo svega. Sve potječe od Njega. Vrhovni je upravitelj svemira, te održavatelj i učitelj čovječanstva. Gospodin je manji od najmanjeg. Živo je biće deset tisuća puta manje od vrha vlasi kose (misli se na dušu kao živo biće – op. aut.), ali Gospodin je tako nepojmljivo mali da ulazi u srce takva sićušna bića. Zato se kaže da je manji od najmanjeg. Kao Svevišnji, On može ući u atom i u srce najmanjeg bića i voditi ga kao Nad-duša. Premda je tako mali, ipak je sveprožimajući i održava sve. On održava sve planetarne sustave. Često se čudimo kako svi ovi veliki planeti lebde u zraku. Ovdje je rečeno da Svevišnji Gospodin svojom

nepojmljivom energijom održava sve velike planete i galaksije. U vezi s tim, veoma je važna riječ acintya (nepojmljiv). Božja energija nadilazi našu moć shvaćanja i mišljenja i zato se naziva nepojmljivom (acintya). Tko to može poreći? On prožima čitav materijalni svijet, a ipak je transcendentalan prema njemu. Mi ne možemo shvatiti čak ni ovaj materijalni svijet, koji je beznačajan u usporedbi s duhovnim svijetom. Kako onda možemo shvatiti ono što je iznad njega?(Bhagavad-gita 8.10)

Uvažavajući činjenicu da je obrazovanje današnjih ljudi bitno napredovalo te da mogu razumjeti objašnjenja pojavnosti oko sebe na precizniji način od pukih prispodoba, može se prihvatiti tumačenje koje daje knjiga *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ (stranica 147) da je Bog univerzalna životna energija (Božanska energija), koja ima sposobnost samoreprodukcije i samoorganiziranja do stvaranja svjesnosti. Nalazi se u svakoj čestici u svim frekvencijskim dimenzijama postojanja (sveprisutna je). S njom je sve izgrađeno i sve u njoj postoji^{a)}.

Jasno je da se danas kroz školski sustav daje puno znanja o pojmu energije ili bolje rečeno o energijama koje je čovjek spoznao i koje nas okružuju ili su dio nas, ali ovdje je riječ o posebnoj vrsti energije koja ima sposobnost samoreprodukcije – samostvaranja, sposobnost samoorganiziranja, te sposobnost stvaranja svjesnosti. Posebno treba naglasiti da ne postoji ništa u cijeloj kreaciji, a da ta energija nije temelj tog postojanja, ništa ne postoji bez nje. Da bismo lakše razumjeli o čemu se radi, tu ćemo energiju promatrati kao čestice koje su temelj za postojanje – “izgradnju” svega nama vidljivog i nevidljivog. Te su čestice dakle “građevinski materijal” bez kojeg ne postoji niti jedan

oblik postojanja bilo u materijalnom ili duhovnom svijetu. Da bi bili potpuno jasni, još jednom treba naglasiti da je sve što nas okružuje vidljivo i nevidljivo (zemlja, zrak, voda, biljke, životinje, čovjek, duša, duhovni svijet – apsolutno sve!), kreacija univerzalne životne energije, sve je napravljeno od nje. Ujedno, treba razumjeti da sve to postoji unutar same te energije! Ona je u svemu i sve postoji u njoj. Slikovito je to moguće predstaviti kao beskrajno more životne energije u kojem plutaju različiti oblici postojanja sastavljeni od same te energije (kreacija svega – čovjeku vidljivog i nevidljivog). Upravo da bi se naglasilo kako je ta energija, kao temeljni sastavni element, u cijeloj kreaciji ista, u ime je dodan pridjev univerzalna.

Današnja znanost se uvelike bavi teorijom struna koja tumači da je u svemiru sve izgrađeno od sitnih vibracijskih struna ili niti koje su u osnovi identične, no ne ponašaju se uvijek isto. Dakle, znanost pokušava dokazati da su upravo strune “građevni materijal” za sve što postoji. Ovisno o frekvenciji vibriranja, strune se mogu prikazati kao teške čestice (kao što je proton), ali i kao čestice bez mase (kao što je svijetlost). Sukladno toj teoriji, subatomske čestice mogu pokazati svojstva čestice i svojstva vala pa se tako, mnoge od njih kao i svjetlo, mogu prikazati ili kao val ili kao čestica. To je značajno otkriće koje bitno mijenja pogled na arhitekturu svega postojećeg. Upravo zbog toga se ta teorija želi prikazati kao “teorija svega”.

Imajući na umu definiciju univerzalne životne energije, nameće se zaključak da su i strune “izgrađene” od čestica te energije jer ona je “materijal” iz kojeg je sve napravljeno.

Znanosti ostaje izazov dokazivanja njenog postojanja kao što nastoji dokazati i teoriju struna.

Univerzalna životna energija se ne vidi prostim okom, međutim pojavnosti koje ona stvara itekako su vidljive. Ljudi su oduvijek bili svjesni da Boga ne mogu vidjeti. Isto tako su bili svjesni da se radi o nadnaravnoj sili koja je prisutna svugdje i u svemu pa su stoga pojedine pojavnosti nazivali bogom. Tako su na primjer smatrali da postoji bog mora, bog vjetra, bog sunca. Najpoznatiji primjeri su iz Grčke i Rimske mitologije koja govori o bogovima s nadnaravnim moćima, ali i ljudskim karakteristikama, manama i vrlinama. Zbog nemogućnosti shvaćanja što je to od čega je sve napravljeno i što ili tko je to sve napravio, ljudi su najprije razvili vjerovanje u više bogova, a zatim su se pojavila vjerovanja da postoji samo jedan bog stvoritelj neba i zemlje. On je nevidljiv, ne može se opipati, pomirisati ni čuti, ali o njemu svjedoče njegovi izaslanici – anđeli. Ta spoznaja o jednom bogu dolazi iz “unutrašnje”, nesvjesne spoznaje duše da sve što postoji ima istu osnovu, sve je napravljeno od istog “materijala”, od nečega što je svuda i u čemu sve prebiva pa i ona sama. Tako smo razvojem svijesti i sveopćim razvojem znanja došli do trenutka kada se može ustvrditi da je sve nastalo iz univerzalne životne energije.

Za tu univerzalnu životnu energiju važno je reći da ona postoji vječno, nema početak ni kraj, nju nitko nije stvorio. Ovo je teško shvatiti na sadašnjem nivou razvoja ljudske svijesti i stečenih znanja. To će se očito moći shvatiti na nekoj od viših razina duhovnog postojanja. Ipak, beskonačnost kao takvu možemo dijelom razumjeti ako se sjetimo definicije brojevnog pravca koju smo učili u školi. Brojevni pravac nema

ni početak ni kraj. Za njega kažemo da počinje u minus beskonačnosti i ide u plus beskonačnost. Kako god veliki broj napisali, uvijek možemo dodati još brojk i nikada kraja. Ovdje bismo mogli reći da je brojevni pravac “fikcija” – nije opipljiv, ali ni energija o kojoj govorimo nije opipljiva niti je vidljiva prostim okom. S druge strane, pogledajmo kružnicu. Možemo li precizno odrediti njen početak i kraj? Dolazimo do istog slučaja kao i s brojevnim pravcem.

Oni koji smatraju da Bog ne može biti energija rekli bi da je tu energiju stvorio upravo On – Bog. No, može se postaviti pitanje: Tko je stvorio Boga? I onda smo u istoj situaciji. Ako možemo prihvatiti da Bog postoji vječno i da ga nitko nije stvorio (ili se stvorio Sam) te ako nije važno kako si Ga predočujemo, onda je Njegova predodžba kao univerzalna životna energija logična. Iz toga proizlazi i logičan zaključak da ona postoji vječno i nitko ju nije stvorio ili je sama sebe stvorila.

Konačno možemo zaključiti da je cjelokupnu kreaciju stvorila univerzalna životna energija zahvaljujući svojim sposobnostima samoreprodukcije i samoorganiziranja te stvaranja svjesnosti. Ona je taj nadnaravni um – svemoguća pojavnost koja je stvorila sve što postoji.

U prilog tome ide i problem postojanja takozvane “tamne energije” i “tamne materije” koju znanost ne zna objasniti. Naime, u svemiru postoji više mase nego što čovjek može primijetiti. Po mjerenjima iz 2003. godine, tamna energija čini 73% ukupne gustoće energije svemira³². U hrvatskoj enciklopediji – mrežno izdanje³² navodi se:

Tamna energija, prema modernoj fizikalnoj kozmologiji, je nevidljiv sastojak svemira koji ispunjava sav prostor i uzrokuje njegovo ubrzano širenje. Takvo ubrzano širenje svemira ustanovile su 1997. dvije skupine znanstvenika na temelju pojava supernova tipa Ia. U okviru standardnoga kozmološkog modela, za ubrzano širenje prevladavajuća tvar u svemiru mora biti fluid koji posjeduje negativni tlak, a nazvan je tamna energija. Jedno od mogućih objašnjenja za tamnu energiju je energija takozvanog kvantnomehaničkog vakuuma (kvantni šum). Za razliku od ostalih sastojaka svemira, takva gustoća energije vakuuma ne mijenja se u kozmičkom vremenu i kao takva ima ulogu kozmološke konstante u Einsteinovim jednadžbama opće teorije relativnosti. Ako se opažanja objasne efektivnom kozmološkom konstantom, tada ona odgovaraju otkriću gustoće energije vakuuma prostora sićušne vrijednosti od 10^{-27} kg/m³. Tamna energija može biti predstavljena i skalarnim poljima (takozvana kvintesencija) koja se mijenjaju u prostoru i vremenu, no zadržavaju isti antigravitacijski učinak, tako da se u kozmološkim epohama u kojima prevladava tamna energija govori o inflaciji (napuhivanju) svemira.

Uvažavajući ranije spomenutu definiciju univerzalne životne energije mogli bismo zaključiti da je upravo ona ta tamna energija te se svojstvom samoreprodukcije širi u nedogled diljem cjelokupne kreacije.

No, sada se nameće pitanje kako izgleda ta kreacija, odnosno postoji li još nešto osim materijalnog svemira kojeg čovjek može razumjeti na temelju osjetila koje koristi. Postoji

li uz ovaj vidljivi svijet još neki ili više nevidljivih svjetova? U stvari, to je pitanje postoje li paralelni svjetovi? Znanost dolazi do spoznaja koje sve više govore u prilog njihovog postojanja. Tako i već spomenuta teorija struna koja govori o arhitekturi svega postojećeg objašnjava postojanje jedanaest dimenzija za razliku od nama poznate četiri. Smatra se da bi se upravo u jedanaestoj dimenziji mogli nalaziti paralelni svemiri te da je moguć bilo koji broj paralelnih svemira – što znači beskonačno mnogo. Razlika među njima je u frekvenciji kojom oni titraju.

Također, postoje mišljenja da bi postojanje već spomenute “tamne energije” moglo biti izraz postojanja paralelnih svjetova, ali znanost nema dokaza za to.

Religije svijeta u pravilu govore o postojanju više istovremenih svjetova. Kršćanstvo govori o duhovnom postojanju koje mi evidentno ne “vidimo” u okviru ovog materijalnog svijeta. Dakle, uz materijalni, paralelno postoji i duhovni svijet. Osim toga, za duhovni svijet su vezani pojmovi raja, pakla i čistilišta što navodi na zaključak da u samom duhovnom svijetu postoje barem tri paralelna svijeta. Po Ivanovom Evandjelju, Isus priprema nebeski stan učenicima.

Ivan 14,2: U kući Oca moga ima mnogo stanova. Kad ne bi bilo tako, zar bih vam rekao: Idem da vam pripravim mjesto!

U ovom citatu iz Biblije⁸ „mnogo stanova“ može se shvatiti i kao mnogo paralelnih svjetova. Isto tako, sedam nebesa koje spominje Muhamed u Kuranu, možemo predstaviti kao sedam paralelnih svjetova.

Međunarodno društvo za svjesnost Krišne ili Boga, poznato kao “Hare Krišna”, promiče vjerovanje da postoji duhovna i materijalna realnost u kojoj postoje materijalne i duhovne planete (svjetovi). To je učenje utemeljeno na najstarijim duhovnim zapisima – Vedama koji se smatraju duhovnom istinom primljenom u meditaciji direktno od Boga putem Dev Vani – Božjeg glasa.

Upravo o tome govori i knjiga *Vedska kozmologija – hijerarhija svemira*²⁶ u kojoj je opisana cjelokupnost materijalne i duhovne kreacije. Navedeno je da unutar materijalnog svijeta postoje bezbrojni svemiri. Detaljnije je opisano četrnaest planetarnih sustava materijalnog svemira u kojem je i Zemlja. Po učenju Veda, cijeli materijalni svijet (taj bezbroj svemira koji se u njemu nalazi) zauzima samo beznačajan dio duhovnog svijeta. Dakle, cjelokupnoj kreaciji nema kraja.

William Buhlman, autor knjige *Avanture izvan tijela*¹⁴, uz detaljan opis svojih izvantjelesnih opažanja i opis tehnika koje omogućuju izvantjelesno iskustvo, detaljno se bavi opisom multidimenzionalnog univerzuma. Analizira poznate teorije o paralelnim svjetovima i potkrepljuje teoriju o beskonačno mnogo svjetova rezultatima izvantjelesnih opažanja koje prakticira on i mnogi drugi. On kaže (*Avanture izvan tijela*¹⁴, stranica 100):

Na osnovi izvantjelesnih opažanja, sve dimenzije – energije postoje ovdje i sada. Vidljiv i nevidljiv univerzum je kontinuum frekvencija energija. Svaka dimenzija postoji neovisno u skladu sa svojom vlastitom frekvencijom, a ipak, sve su povezane tijekom nefizičke energije. Svaka dimenzija

energije međusobno je povezana sa svojim energetskim susjedima, tvoreći zajedno potpun sustav – multidimenzionalni univerzum.

Shvaćajući da je cijela kreacija prožeta univerzalnom životnom energijom, sve je “izgrađeno” pomoću nje, u knjizi *Alfa svijet – Rodilište*¹⁷ opisana je njena cjelokupnost koja se sastoji od dvadeset i četiri skupine frekvencijskih dimenzija postojanja, odnosno, da bismo lakše shvatili, postoje dvadeset i četiri skupine svjetova. Unutar svake skupine može biti beskonačno mnogo jedinstvenih frekvencijskih dimenzija postojanja – jedinstvenih svjetova. Te su skupine nazvane imenima grčkih slova pa je tako početna skupina materijalnih svjetova, označena kao Alfa svijet, a najviša skupina duhovnih kao Omega svijet.

Frekvencijska dimenzija postojanja (pojedinačni svijet) je definirana kao: *Prostor točno određene gustoće energije. Što je frekvencija titranja čestica energije veća, to je gustoća energije manja i obratno. Najveća je gustoća u frekvencijskim dimenzijama postojanja materijalnog Alfa svijeta*^{f)}.

Da bismo si lakše predočili istovremeno postojanje bezbroj *frekvencijskih dimenzija postojanja*, najbolje je povući analogiju s radiopostajama koje možemo birati na našem radio prijemniku. Iako, u jednom trenutku, slušamo program radio postaje točno određene frekvencije na kojoj se on emitira, svjesni smo da istovremeno emitiraju (postoje) i sve druge radio postaje na drugim frekvencijama koje u tom trenutku ne čujemo. Promjenom frekvencije, mijenjamo i program koji slušamo. Teoretski je moguće istovremeno postojanje

neograničenog broja radio postaja. Isto je tako i s frekvencijskim dimenzijama postojanja.

U knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ kaže se da dvanaest skupina frekvencijskih dimenzija postojanja postoji oduvijek dok je drugih dvanaest stvoreno naknadno. Oduvijek postoje skupine duhovnih frekvencijskih dimenzija postojanja od Omega do Ni (N) svijeta, a stvorene su skupine od Mi (M) do Alfa. Uvažavajući činjenicu da u svakoj skupini ima beskonačno mnogo svjetova, potpuno je nevažno koliko tih skupina zaista ima. Pri njihovom definiranju, uzet je broj dvanaest jer je to broj koji je prisutan od mitologije, preko religije i astrologije, pa sve do svakodnevnog života. Antički Grci su imali dvanaest bogova s Olimpa, bilo je dvanaest najvažnijih Rimskih bogova, Isus je imao dvanaest apostola, bilo je dvanaest izraelskih plemena, budisti smatraju da je život sačinjen od dvanaest etapa koje se smjenjuju u krugu života, u islamu, nakon Muhameda je vladalo dvanaest zakonitih imama; u mitraizmu, Mitra je imao dvanaest učenika, a kao što znamo ima dvanaest znakova zodijaka, a godina ima dvanaest mjeseci. To je samo dio pojavnosti broja dvanaest. Iz iskustva znamo da kreatori – istraživači, uz svoju kreativnost, koriste stečena znanja kako bi došli do novih spoznaja ili kreirali nešto novo. Stoga možemo pretpostaviti da korištenje broja dvanaest u navedenim primjerima nije slučajno. Radi se o imitaciji nečeg što je oduvijek postojalo (postoji) i što je samo po sebi važno, a to je upravo definiranih dvanaest skupina svjetova. Zato su kreatori koristili taj broj pri izboru broja učenika, definiranju broja bogova s Olimpa, kreiranju vremena na planetu Zemlji i tako dalje. Na tragu toga, definirano je prvih dvanaest skupina

frekvencijskih dimenzija postojanja koje postoje oduvijek. Uz to, valja napomenuti da Grčki alfabet ima dvadeset i četiri znaka (dva puta dvanaest) te su oni iskorišteni za označavanje svih skupina koje čine cjelovitost kreacije.

Ako prihvatimo činjenicu da dvanaest skupina frekvencijskih dimenzija postojanja postoji oduvijek, postavlja se pitanje kako je napravljeno preostalih dvanaest? Možemo ustvrditi da ih je stvorila univerzalna životna energija koristeći svoja svojstva samoreprodukcije, samoorganiziranja i stvaranja svijesti. U knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ definiran je pojam duše kao stvorene svijesti. Definicija kaže da je duša: *Svjesna stvaralačka energija koja koristi misao za stvaranje, a nastaje iz univerzalne životne energije i njen je sastavni dio. Duše se stvaraju kroz Generator svjesnosti (izvor duša) koji se nalazi u Omega svijetu. Kroz njih se ostvaruje stvaralačka kreativnost univerzalne životne energije – one su Božji graditelji*^{d)}.

Ova definicija pokazuje da univerzalna životna energija manifestira svoju sposobnost razvoja svijesti – svjesnosti kroz stvaranje duša koje zatim kao svjesna stvaralačka energija (neraskidiv dio univerzalne životne energije), oblikuju postojeću ili novostvorenu kreaciju. Nadalje, u knjizi¹⁷ se kaže da za stvaranje bilo kakvog oblika postojanja, duša koristi univerzalnu životnu energiju kao “građevinski materijal” i energiju misli kojom se pokreću aktivnosti stvaranja. Misao je stoga definirana kao *Sila (magnet) koja privlači univerzalnu životnu energiju radi postizanja određenog cilja – akcije djelovanja, a može djelovati bilo gdje unutar cijele kreacije od Alfa do Omega svijeta*^{j)}. Misaona energija ili energija misli definirana je kao *određena količina univerzalne životne*

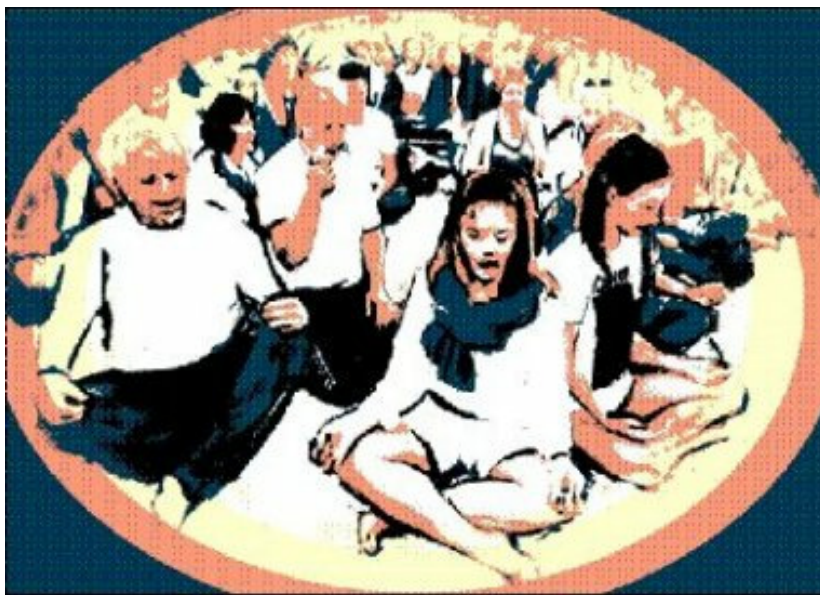
energije koja je uspješno privučena privlačnom silom misli (snagom misaonog procesa) radi ostvarenja određene akcije ili cilja^{k)}.

Ovdje treba reći da i sama misao proizlazi iz univerzalne životne energije, jer smo već rekli da ta energija ima mogućnost stvaranja svjesnosti, a svjesnost (duša) stvara misao. Duše koriste misao kao pokretačku silu, kako bi iz univerzalne životne energije, kao iz tijesta, stvarale različite oblike postojanja.

Kako je tekao proces stvaranja pojedinih skupina frekvencijskih dimenzija postojanja, opisano je u knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ na primjeru stvaranja Alfa svijeta. Taj je događaj opisan ovako (*stranica 41*):

Prisutni zauzeše stav za meditaciju. Svih devet milijuna duša lebdjelo je u sjedećem položaju iznad travnjaka. Noge su im bile prekrižene u visini zglobova tako da su im koljena bila raširena. Ruke su im bile na prsima prekriženih prstiju. Pogled odsutan, u daljinu...

Na isti način istodobno im se pridružilo još devetsto devedeset milijuna duša diljem cijele duhovne kreacije.

Nakon kratkog vremena svi zatvoriše oči i usredotočiše svoje misli na međufrekvencijski komunikacijski tunel¹⁾ prema novoj alfa kreaciji. Sve se misli stopiše u jedinstvenu, snažnu misao koja privuče golemu količinu univerzalne životne energije te ona krene kroz stvoreni međurekvencijski komunikacijski tunel u novu kreaciju, u materijalni svijet.

Međufrekvencijski komunikacijski tunel povezivao je najnižu frekvencijsku dimenziju postojanja u Beta svijetu s prostorom koji se stvarao u prvoj frekvencijskoj dimenziji postojanja Alfa svijeta. Na izlazu iz tunela “izvirala” je univerzalna životna energija s frekvencijom titranja alfa. Dojam je bio kao da se odjednom, niotkuda i ni iz čega, stvorio izvor iz kojeg je poput golemog bljeska izronio beskrajni oblak

energije i nastavio izvirati nesmanjenom brzinom te se nastavio širiti u nedogled. Univerzalna životna energija mijenjala je frekvenciju titranja čestica i oblikovala Alfa svijet u kojem će se svi oblici postojanja temeljiti na materiji. Stvarala se materijalna kreacija – materijalni svijet.

Nadalje se navodi da je taj proces trajao sedam dana, nakon čega su se angažirane duše vratile svojim drugim aktivnostima. Međutim, proces stvaranja Alfa svijeta time nije bio gotov. Navodi se da je u tih sedam dana pripremljena dovoljna količina univerzalne životne energije s frekvencijom titranja alfa koja je zatim mogla pokrenuti dovoljno brzi proces samogeneriranja i nastaviti popunjavati Alfa svijet. Kasnije će taj proces, osim daljnjeg širenja energije, služiti i za obnavljanje energije kako se ona bude pretvarala u materijalne oblike postojanja.

Stvaranje pojedinačnih svjetova unutar skupine Alfa svjetova nastavilo se nakon vremena koje odgovara sedamdeset sadašnjih zemaljskih godina. U tom je vremenu univerzalna životna energija procesom samogeneriranja stvarala novu količinu energije, koja je svojim širenjem zahvaćala sve veće područje u kojem će se nalaziti Alfa svijet i dosegla veličinu kao 70% područja beta kreacije. Širenje se kontinuirano nastavilo i dalje, a prva frekvencijska dimenzija postojanja (prvi svijet) unutar skupine Alfa svijeta, popunjen je materijalnim objektima koji su vjerna kopija svih objekata iz najniže frekvencijske dimenzije postojanja beta kreacije¹⁶. Tako je stvoren nama vidljiv svijet, beskrajni univerzum s

bezbroy galaksija, a među njima je i Mliječna staza unutar koje je stvoren Sunčev sustav s planetima.

Stvaranje materijalnih objekata u prvoj frekvencijskoj dimenziji postojanja unutar skupine Alfa svijeta, kao vjerne kopije svih objekata iz najniže frekvencijske dimenzije postojanja beta kreacije leži u smislu postojanja samog Alfa svijeta o kojem govori navedena knjiga. To nije pravilo po kojem su stvarani objekti postojanja u drugim svjetovima. Oni su posebno dizajnirani za svaki specifični svijet. U knjizi¹⁷ se navodi da je u stvaranju materijalnih objekata sudjelovalo devetsto devedeset devet milijuna duša koje su se okupile u Beta kreaciji kao i u početnom trenutku stvaranja Alfa kreacije te da je proces trajao devet dana.

Vidimo da je korišten broj devet. Simbolika broja devet je poznata u svim narodima. Smatra se izuzetnim brojem jer ga čine tri trijade (3x3). Stoga se smatra da predstavlja savršenstvo savršenstva, red u redu, jedinstvo u jedinstvu (devet muza predstavlja cjelokupnu ljudsku spoznaju znanosti i umjetnosti). On označava kraj ciklusa (trudnoća traje devet mjeseci). Po pisanim djelima Pseudo-Dionizija Areopagita, teologa iz 5. stoljeća, i navodnog učenika svetog Pavla, postoji devet sfera (hijerarhija duhovnih nebeskih bića). U kineskoj tradiciji broj devet predstavlja Nebo koje ima 9 ravnica i 9999 kutova. Stoga, kinesko carsko prijestolje ima devet stepenica, a od vanjskog svijeta je odvojeno devetorim vratima.

U opisu stvaranja Alfa svijeta korišten je pojam međufrekvencijski komunikacijski tunel. O njemu će više riječi biti kasnije, u poglavlju “Komunikacija i putovanje unutar kreacije.”

Posebno treba istaknuti da se današnje dvije najpoznatije teorije nastanka svijeta (znanstvena i religijska) u potpunosti mogu uklopiti u opisani proces nastanka Alfa svijeta. Opis izvora koji se odjednom, niotkuda i ni iz čega, stvorio i iz kojeg je poput golemog bljeska izronio beskrajni oblak energije i nastavio izvirati nesmanjenom brzinom te se širiti u nedogled, gotovo je istovjetan suvremenoj znanstvenoj teoriji velikog praska. S druge strane i sve religijske teorije o nastanku svijeta se mogu uklopiti u navedeni opis jer svijet je stvorila univerzalna životna energija – Bog.

Dakle, Bog nije neka svemoguća nadnaravna osoba koja dodirom štapića ili na neki drugi način čini sve što poželi. Bog kao univerzalna životna energija je svemoguć jer se sve događa u njemu i on je dio svega. On inicira stvaranje i sve aktivnosti s time da se dio ostvaruje direktno, a dio kroz “posrednike”, kroz duše. No sve se događa po određenim zakonima koji su pak zapisani (definirani) u univerzalnoj bazi znanja.

Stjepan Cmić

ALFA
SVIJET

Život naš **vječni**

2. Univerzalna baza znanja (kao sastavni element kreacije)

Prihvaćajući tezu da je Bog univerzalna životna energija s kojom je sve izgrađeno i sve u njoj postoji, lako je shvatiti Njegovu sveprisutnost. S druge strane, ništa se ne može stvoriti, napraviti ili dogoditi bez te energije pa je onda jasno da je On svemoguć jer se sve odvija kroz Njega i s Njim kao “građevinskim materijalom”. Tu treba jasno reći da su sve djelatnosti duše također djelatnosti Boga jer duše su dio Njega. On čini sve. Međutim, ostaje pitanje kao objasniti da On sve vidi, čuje i zna.

Zaključili smo da ništa ne postoji niti se ne događa bez univerzalne životne energije, pa i sama duša (svjesnost) te misao jest sastavni dio te energije. Iz toga proizlazi da svaki događaj (kojeg mi kao duše vidimo ili čujemo) te svako znanje, zapisano je upravo u toj energiji, odnosno, ta energija ima informacije o svemu “sve vidi, čuje i zna”.

U knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷, definira se postojanje univerzalne baze znanja u kojoj su pohranjeni svi događaji koji su se zbili na svim frekvencijskim dimenzijama postojanja i sva iskustva i znanja svih duša koje postoje na tim razinama. Za nju se kaže (*stranica 33–35*) da je “*utkana*” u univerzalnu životnu energiju – Boga i s njom te vremenskim satom čini jedinstvenu cjelinu koja se kao mrežasta vremenska struktura prostire od Alfa do Omega svijeta i nalazi se u svakom i najmanjem segmentu postojanja. Podaci i znanje pohranjeni su i trajno zapisani u univerzalnu životnu energiju tamo gdje su nastali.

Baza je podijeljena na: Knjigu života, Drvo života, Grozdove specijalističkih znanja te Grozdove znanja za brzu pomoć.

Knjiga života izgleda kao beskrajna vremenska mreža koja se prostire kroz sve frekvencijske dimenzije postojanja. U njoj su zapisani svi događaji koji su se zbili, događaji koji se upravo ostvaruju te projekcije događaja koji će se ostvariti u bližoj ili daljnjoj budućnosti. Zapisi nastaju trenutkom događanja, a pohranjeni su tako da se čini da se svi događaju “sada i uvijek“.

Projekcije događaja koji će se ostvariti u bližoj ili daljnjoj budućnosti, spremljene su kao simulacije planiranih aktivnosti. Taj dio sadržaja dostupan je dušama koje sudjeluju u osmišljavanju i kreiranju budućih događaja te svim dušama u svjetovima od Sigma do Omega. Svaka duša ima pristup tom dijelu baze u domeni osmišljavanja svojih budućih događaja i u domeni budućih događaja koje osmišljavaju druge duše, a u koje će ta duša biti uključena. Ovisno o razini razvoja duše, taj je pristup na svjesnoj ili nesvjesnoj bazi.

Grozdovi specijalističkih znanja te Grozdovi znanja za brzu pomoć predstavljaju sistematizirana posebna znanja koja se koriste u svakodnevnim aktivnostima duša. Znanja za brzu pomoć namijenjena su dušama kao pomoć pri rješavanju nepoznatih problema u kojima se nađu. Pristup njima najčešće je automatski, na nesvjesnoj bazi duše.

Poseban dio baze čini Drvo života, koje sadrži sve jedinstvene obrasce postojanja po kojima se mogu stvoriti posebni oblici postojanja za sve frekvencijske dimenzije unutar cjelokupne kreacije. Pristup tom dijelu baze otvoren je, bez

ograničenja, samo dušama u svjetovima vrlo visokih frekvencija od sigme do omega.

Vremenski sat, utkan u bazu znanja, predstavlja osnovicu za slaganje podataka-događaja. Podaci su složeni po redoslijedu zbivanja, čime je omogućeno njihovo jednostavno sistematiziranje i olakšano je njihovo pregledavanje. Ujedno, određuje vrijeme u svim kreacijama, on je središnji sat koji daje vremenski takt za sve razine postojanja. Sve što postoji podložno je praćenju kroz vrijeme koje on određuje. Stoga sve duše, na svim razinama postojanja, osim u rodilištima u materijalnom svijetu alfa frekvencije, imaju izravnu vezu s tim satom i koriste ga za svakodnevnu orijentaciju o vremenu. Dovoljno je da duša samo pomisli na sat ili se zapita koliko je sati i automatski će se spojiti (nesvjesno ili, po potrebi, svjesno) na vremenski sat, a podatak o vremenu bit će odmah prisutan u mislima.

Baza se kontinuirano dopunjava svakodnevnim događanjima unutar svih kreacija, a povremeno specijaliziranim te sadržajima za žurnu pomoć u kritičnim, nepoznatim situacijama u kojima se duše mogu zateći.

Iz ovoga možemo zaključiti da je sve što postoji, uključujući sve događaje koji su se dogodili, koji se upravo događaju te one koji će se dogoditi, djelo univerzalne životne energije. Ona djeluje neposredno (samostalno) ili posredno kroz stvorenu svjesnost – duše. Dakle, ona je sveprisutna i svemoguća.

Osim toga, svaki događaj koji se dogodio unutar cjelokupne kreacije, zabilježen je unutar te energije – upisan je

u česticama energije, a svjesnost (duša) mu može pristupiti ulaskom u univerzalnu bazu znanja.

U knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ (stranica 33–35) kaže se: *U bazi znanja je moguće detaljno pregledati/”proživjeti” događaj ili događaje koji su se zbili u bilo koje doba i na bilo kojoj frekvencijskoj dimenziji postojanja. Doduše, za duše na nižim razinama postojanja dio sadržaja viših razina nije dohvatljiv jer ga ionako ne bi razumjele.*

Pregledavanje događaja koji su se zbili moguće je realizirati u realnom vremenu u kojem su trajali ili metodom “ubrzanog skeniranja događaja”. Bez obzira na metodu pregledavanja, događaji ostaju kao svježje slike u memoriji duše koja ih je pregledavala. Na taj način bilo koja duša može koristiti iskustvo koje se tim događajima steklo u trenutku kada su se zbivali, a da ih sama ne mora proživjeti u stvarnosti.

Baza je dostupna u svakom trenutku i duša je može koristiti nesvjesnom ili svjesnom akcijom kako bi na temelju znanja i iskustava pohranjenih u njoj riješila određeni problem, obavila željeni zadatak ili proširila svoje spoznaje.

Svjesno korištenje univerzalne baze znanja i svjesno ili nesvjesno korištenje vremenskog sata nije moguće za duše koje su na početnoj razini razvoja unutar rodilišta u materijalnoj kreaciji alfa frekvencije.

Svaka duša može pristupati znanjima na razini postojanja na kojoj se nalazi te znanjima svih razina ispod. Znanjima namijenjenim višim razinama postojanja može se pristupati samo selektivno. Pristup odobrava Duh sukladno razvoju duše.

Dakle, korištenjem ove baze znanja, duša je u prilici da koristi znanja do kojih su došle druge duše bez obzira kada i gdje su ih stekle. Ovo je razumljivo u današnje doba “eksplozije informacija” koju su omogućili suvremeni oblici komuniciranja. Danas je sasvim jasno da se neko novo znanje do kojeg se došlo u bilo kojem dijelu Zemlje, odmah može koristiti na isti način i u svim ostalim dijelovima. Podaci se pohranjuju u određene baze podataka i dostupni su putem Interneta ili putem drugih komunikacijskih sredstava na bilo kojem dijelu Zemlje. Tako je i s navedenom univerzalnom bazom znanja, s tom razlikom što za nju ne trebaju nikakvi dodatni uređaji koji bi se koristili za prijenos tog znanja na udaljene svjetove. Ona je sadržana u biti postojanja (unutar univerzalne životne energije) i svaka svjesna energija (duša) direktno ju može koristiti. Na početnom stupnju razvoja duše, ta se baza znanja koristi nesvjesno, a tek na višim stupnjevima razvoja duša može svjesno pristupiti znanjima u bazi.

Kao što je rečeno u citiranom odlomku iz knjige *Alfa svijet – rodilište*¹⁷, pristup znanjima regulira Duh sukladno razvoju duše. Pojam Duha je u knjizi¹⁶ definiran kao:

Izravna veza, životni kanal između svih stvorenih oblika postojanja (materijalnih i nematerijalnih), koji su nastali korištenjem jedinstvenih obrazaca postojanja⁸⁾ – sjemena postojanja i Boga kao univerzalne sveprisutne životne energije. Kroz kanal (Duh) struji univerzalna životna energija (Bog) kako bi održavala sve stvorene oblike postojanja unutar materijalne i nematerijalne kreacije. Gubitkom te veze oblik postojanja se dezintegrira i prestaje postojati. Duh je u

potpunosti prožet i kontroliran univerzalnom životnom energijom.^{b)}

Mogli bismo reći da je Duh svojevrsna “pupčana vrpca” između stvorenih oblika postojanja i svjesne univerzalne životne energije – duše. Kako bi bilo jasnije, možemo spomenuti primjer čovjeka kao materijalnog oblika postojanja. Duh je “pupčana vrpca” koja spaja materijalno tijelo i duhovnu dušu u jednu cjelinu. On je posebno “dizajnirana” energija koja “prati” razvoj duše i sukladno tom razvoju regulira pristup univerzalnoj bazi podataka. Sam Duh je također nastao iz univerzalne životne energije i njen je sastavni dio.

U knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ kaže se: *Usmjeravanje k određenim grupama sadržaja i onemogućavanje da se neki sadržaji vide u domeni je Duha. On će sukladno napretku pojedine duše otvarati sve veća područja koja će duša moći pregledavati i koristiti u svim domenama sadržaja: događaje koji su se već zbili ili su u tijeku, simulacije budućih događaja, specijalizirana znanja, znanja za brzu pomoć, drvo života ili vremenski sat.*

To znači da Duh ima sposobnost procjene ili uvida u stanje razvoja svake duše i pravovremeno joj otvara pristup znanjima koja su primjerena njenom razvoju. Radi se o znanjima koja će duša moći razumjeti i koristiti.

Primjer djelovanja Duha može se ilustrirati kroz opis dolaska Duha Svetoga u Bibliji. U djelima apostolskim⁸ kaže se: *Kad napokon dođe Pedeseti dan, svi bijahu skupljeni na istom mjestu. Tad iznenada dođe neka huka s neba, kao kad puše silan vjetar, pa ispuni svu kuću u kojoj su boravili. I ukazaše im se jezici kao od plamena, i razdijeliše se te nad*

svakoga od njih siđe po jedan. Svi se oni napuniše Duha Svetoga te počеше govoriti tuđim jezicima kako ih je već Duh nadahnjivao da govore. (Djela apostolska 2, 1–4).

Iz ovog slikovitog opisa, možemo primijetiti da su apostoli, putem Duha, “naučili” govoriti razne jezike. U kontekstu pristupa univerzalnoj bazi podataka, možemo povući analogiju i reći da je Duh otvorio “put” za upotrebu drugih jezika koji se nalaze u univerzalnoj bazi znanja te su ih oni mogli koristiti. Duh je to napravio zato što su apostoli kao duše dosegli dovoljan nivo razvoja na kojem im se mogao otvoriti pristup širim znanjima koje su u tom trenutku trebali. Poznavanje drugih jezika im je bilo potrebno za normalno sporazumijevanje prilikom širenja vjere kod drugih naroda. To im je omogućilo lakše i brže prihvaćanje učenja koje su širili.

Svjestan i nesvjestan pristup univerzalnoj bazi znanja opisan je u knjizi Alfa svijet – rodilište¹⁷ na sljedeći način (stranica 36): *Za pregledavanje baze potrebno je otvoriti komunikacijski tunel koji povezuje misli individualne duše sa sadržajem unutar baze. Da bi se taj tunel otvorio, potrebno je usmjeriti misli na njegov ulazni oblik, a potom se misli moraju ugoditi na frekvenciju unutar tunela kako bi se moglo pristupiti bazi. Kada je baza otvorena, sadržaju se pristupa usmjeravanjem misli na pitanje za koje se traži odgovor, na specifični događaj ili sadržaj koji se želi pregledati ili istražiti.*

Proces otvaranja univerzalne baze znanja odvija se automatski i na nesvjesnoj razini duše. Važno je misli usmjeriti na određeno pitanje i komunikacijski tunel će se otvoriti posredstvom Duha. U tom slučaju pregledavanje sadržaja usko je usmjereno na rješavanje situacije vezane uz postavljeno

pitanje. Na taj način duše pristupaju bazi znanja u svakodnevnim aktivnostima. To je ujedno i jedini način pristupa bazi znanja za duše u Alfa svijetu, u frekvencijskoj dimenziji postojanja s alfa frekvencijom titranja čestica energije.

Dakle, u sadašnjem životu, unutar materijalnog – Alfa svijeta, duše pristupaju univerzalnoj bazi znanja nesvjesno, a u drugim svjetovima, moguć je svjesni pristup otvaranjem takozvanog komunikacijskog tunela.

Međutim, važno se na trenutak vratiti na sam pojam univerzalne baze znanja. Ona je “utkana” u univerzalnu životnu energiju i u njoj su trajno zapisani svi podaci – znanja bez obzira gdje su i kada nastala. Ranije smo naveli da je univerzalna životna energija u svakom i najmanjem djelu svega što postoji u cjelokupnoj kreaciji. To znači da su putem te energije sva “stečena znanja” istovremeno prisutna bilo gdje unutar kreacije, samo ih treba znati koristiti. Znanja može koristiti duša kao posebna kreacija svjesnosti, ali i svaki drugi element ili pojavni oblik nastao iz univerzalne životne energije, u onoj mjeri koju može “razumjeti” ili iskoristiti bilo svjesno ili nesvjesno.

Ovo temeljno svojstvo univerzalne životne energije je slično teoriji sprezanja do koje je znanost došla u sklopu kvantne teorije. Riječ je o ideji da je sve povezano u prostoru i vremenu. Do te se spoznaje došlo nakon promatranja određenih čestica koje su se nastavljale ponašati kao da su povezane, bez bilo kakvog vremenskog pomaka, čak i nakon što su odvojene velikim prostorom. Fizičari vjeruju da nije spregnuta samo

atomska materija već i cijeli sustavi te da sprezanje između čestica postoji svugdje i cijelo vrijeme.

Jednostavno rečeno, stečena znanja do kojih je došla određena vrsta na jednom mjestu, istovremeno mogu koristiti jedinke te vrste (i drugi pojavni oblici, ako im trebaju) iako su međusobno udaljeni i nisu povezani nikakvim tehničkim sredstvima komuniciranja. Znanje je utkano u univerzalnu bazu podataka i dostupno im je za korištenje odmah bez obzira gdje se nalaze. Ukoliko se radi o znanjima koja se koriste na nesvjesnoj bazi, ista će se po ukazanoj potrebi “automatski” koristiti. Zato su fizičari i utvrdili isto ponašanje razdvojenih čestica kao da su i dalje spojene bez obzira na njihovu odvojenost velikim prostorom.

Stjepan Cmić

ALFA SVIJET

Život naš **vječni**

3. Komunikacija i putovanje unutar kreacije

Komuniciranje i prijenos podataka (informacija i znanja) izuzetno je važna sposobnost čovjeka (duše) jer mu ona omogućava korištenje znanja širokog spektra do kojeg su došli drugi ljudi i do kojih samostalno nikako ne bi došao tijekom svog života. Tako je i sposobnost korištenja više jezika bilo znanje koje je po Biblijskim tekstovima, Duh sveti “spustio” na apostole. Oni su ga zatim iskoristili za širenje vjere među svim narodima govoreći njihovim jezicima.

Svjesni smo činjenice da je upravo razvoj komunikacijskih tehnologija omogućio gotovo trenutnu razmjenu informacija i time znatno pomogao bržem razvoju znanosti na svim poljima čovjekova života. Ipak, komunikacija između duša je daleko složenija od izmjene podataka posrednim putem kroz telekomunikacijske i informatičke sustave, te putem pisma. Svjesni smo da se određena komunikacija odvija “govorom tijela”, pogledom, a ponekad nam se čini da komuniciramo nekim nepoznatim putem i da se informacije prenose i onda kada samo pomislimo na nešto ili nekoga. Zasigurno vam se dogodilo da ste se sjetili neke osobe koju dugo niste vidjeli niti ste s njom razgovarali i pomislili ste tada kako bi ju trebali nazvati. Ipak, zaokupljeni poslom niste ju nazvali. Ali, gle čuda, kao da je vašim mislima pozvana, ta je osoba baš toga dana nazvala vas. Čovjek bi rekao, eto pozvao sam ga mislima. To bi se moglo objasniti fenomenom razmjene misli na daljinu bez posredovanja poznatih medija, a poznat je pod imenom telepatija, ali znanstveno nije dokazan. No, ideja o razgovoru mislima, takozvano čitanje misli, postoji

otkako je i čovjeka. Uz to, čovjek mašta kako je mislima moguće “vidjeti” što se događa na nekom određenom mjestu iako u tom trenutku nije osobno prisutan tamo. Tako se u bajkama nailazi na zrcalo ili jezero kroz koje se može vidjeti neko udaljeno područje i događaji koji se tamo zbivaju.

Sve je to odraz podsvijesti duše iz koje se očituje mogućnost drugačije – jednostavnije komunikacije koju duša, nažalost, ne zna – ne može primijeniti u uvjetima materijalnog života. To je kao urođena mogućnost plivanja kod čovjeka koja može ostati neiskorištena ukoliko ju ne nauči primijeniti.

Funkcioniranje komunikacije unutar cjelokupne kreacije opisano je u knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷. Ta se komunikacija odvija kroz komunikacijske prozore. Pojam tih prozora je danas lako shvatiti jer se u sadašnjem trenutku razvoja ljudske civilizacije taj pojam koristi pri spominjanju televizije koja je “prozor u svijet” ili u računalnoj tehnici gdje se koriste popularni Windowsi. Za razliku od tih “tehničkih prozora” koji se koriste posredstvom informatičke i telekomunikacijske tehnologije, komunikacijski prozori se otvaraju snagom misli.

Za komunikaciju između različitih frekvencijskih dimenzija postojanja koristi se međufrekvencijski komunikacijski prozor^{h)}. On je definiran kao: *Audiovizualna veza između dvije osobe (točke) koje se nalaze u različitim frekvencijskim dimenzijama postojanja iste ili različitih grupa svjetova. Da bi se prozor otvorio, potrebno je kanalizirati misli (misaoni proces) na objekt ili osobu (osobe) koji se žele povezati. Komunikacija može biti jednosmjerna ili dvosmjerna. U jednosmjernoj komunikaciji otvara se prozor preko kojeg se*

može promatrati traženi objekt (prostor, osobe), ali se ne može s njima komunicirati (prenositi misli ili razgovarati). Za jednosmjernu komunikaciju mislima potrebno je privući manju količinu energije.

Za obostranu komunikaciju potrebno je privući daleko više energije jer se koncentriranjem misli na određenu osobu, treba “probuditi” osjećaj titranja kod te osobe i stvaranje slike pozivatelja u mislima pozivane osobe. Osoba koja se poziva, osjetit će vibracije koje će joj dati podatke o osobi koja ju poziva (u vidu slike u mislima). Ako pozivana osoba želi ostvariti komunikaciju, usmjerit će svoje misli na pozivatelja i otvorit će se obostrani međufrekvencijski komunikacijski prozor. Ako se radi o komunikaciji s bitno pomaknutim frekvencijama titranja čestica energije (velika razlika u gustoći), potrebno je upotrijebiti znatno više misaone energije. Ako pojedina duša nema dovoljno misaone energije (ne može je stvoriti-privući), prozor se može otvoriti istodobnim djelovanjem više duša. Promjenom misli (skretanjem misli na drugu točku ili smanjenjem koncentracije), međufrekvencijski prozor će se zatvoriti.¹⁷

Komunikacija unutar iste frekvencijske dimenzije postojanja (unutar jednog svijeta) odvija se putem prostorno komunikacijskog prozoraⁿ⁾ koji je *audiovizualna veza između dvije osobe (točke) te dimenzije postojanja. Otvara se na isti način kao i međufrekvencijski komunikacijski prozor, ali za njegovo otvaranje je potrebno manje energije.*¹⁷

Opisana komunikacija se može odvijati direktno u mislima duše, a istu je moguće projicirati i kroz takozvani virtualni komunikacijski projektor^{p)}. Taj je projektor definiran kao:

Virtualni prostor u obliku kugle koji omogućava projiciranje sadržaja: slike, tona i osjetilnih sadržaja. Stvara se energijom misli i na njega se misaonim procesom dovode informacije. Izvor informacija može biti izravno misaoni proces neke duše ili pak otvoreni komunikacijski prozor koji je otvorila jedna ili više duša zajedno. Sadržaj se može vidjeti s bilo koje pozicije naspram kugli, a projekcija ide izravno u misli duša kojima je namijenjena (prezentirana). Promatraču se čini kao da se projicirani sadržaj upravo događa, a on je dio njega.¹⁷

Ovakvim oblikom komunikacije, duša je virtualno prisutna na mjestu s kojim želi komunicirati. Ona ima osjećaj da se nalazi uz osobu koju je “pozvala na razgovor” i razgovaraju (izmjenjuju misli) neposredno. Virtualni komunikacijski projektor se može koristiti i za pregledavanje događaja koji su se zbili u prošlosti ili se upravo zbivaju. Duša ne vidi projekciju u obliku kugle u nekom prostoru već ima osjećaj da se nalazi u tom prostoru i vremenu, može vidjeti događaje i osjetiti emocije koje se trenutno zbivaju, ali ne može utjecati na njih. U tom slučaju, ona je samo promatrač kojeg okolina ne vidi. Ovdje treba reći da ovakav oblik komunikacije ne mogu koristiti duše na početnom stupnju razvoja u materijalnom svijetu.

Činjenica je da i sadašnji čovjek može “misliti biti” na nekom drugom mjestu iako fizički nije tamo. On si može predočiti sliku tog mjesta, ali ta slika nije odraz tog mjesta u trenutku u kojem čovjek razmišlja. Realnu sliku može poslati kamera koja je postavljena na tom mjestu. No, takva je komunikacija ograničena na mjesta s postavljenim kamerama i tehničkim mogućnostima prijenosa podataka putem

telekomunikacijskih mreža. Postavljanje komunikacijskih satelita u orbiti Zemlje bitno je poboljšalo globalnu komunikaciju, no sve je to, po svojim mogućnostima, neusporedivo slabije od opisane komunikacije mislima.

Još je veći izazov putovanje kroz cjelokupnu kreaciju. Čovjek je oduvijek maštao o mogućnosti letenja, trenutnoj promjeni mjesta na kojem se nalazi, putovanju na druge planete i uopće o putovanjima svemirom. U starim se spisima govori o dolasku anđela koji imaju krila i pojavljuju se iz duhovnih svjetova, a moderno je vrijeme iznjedrilo priče o vanzemalcima koji imaju naprednu tehnologiju za daleka putovanja među zvijezdama. Čovječanstvo je razvilo zrakoplove za brzo putovanje na planetu Zemlji, te rakete za svemirska putovanja. U konačnici, sve je to vrlo ograničeno u usporedbi s neizmjernim daljinama u svemiru, pa se pokušavaju naći efikasnija rješenja za daleka putovanja.

Suvremena znanost je proučavajući takozvane crvotočine došla do teorijske mogućnosti koja će jednog dana omogućiti jednostavno putovanje svemirom, čak lakše nego što se danas putuje diljem Zemlje. Ideja o crvotočinama se temelji na Einsteinovoj općoj teoriji relativnosti prema kojoj je gravitacija iskrivljenje u prostorno-vremenskom kontinuumu. Na temelju toga je austrijski fizičar Ludwig Flamm otkrio kako bi te crvotočine mogle omogućiti stvaranje tunela kroz prostor-vrijeme te time osigurati brzo putovanje kroz svemir. Međutim, teorija o crnim rupama koje povezuje crvotočina nije davala veliku mogućnost putovanja kroz njih. Problem je u tome što crne rupe imaju toliko snažno gravitacijsko polje da svaka materija koju usišu, čim prijeđe tzv. horizont zbivanja, više nikada ne može pobjeći. Ipak, Einstein i njegov kolega Nathan

Rosen su došli do specijalnih crvotočina koje ne bi imale takvih problema, no to nije odmah iskorišteno jer su njihova odredišta bila potpuno nepoznata. Te su crvotočine omogućavale isključivo prelazak iz našeg svemira u neki paralelni čije je postojanje u to vrijeme bilo nevjerojatno. Teorijom struna i prihvaćanjem teorije postojanja paralelnih svjetova, ova je teorija dobila na velikom značaju. Znanstvenici se nadaju kako će se uskoro u svemiru otkriti crvotočine koje su mogle nastati i povećati se same tijekom brze ekspanzije svemira te da će se one kao specijalne crvotočine jednostavno moći koristiti za putovanja.

Znanstveno-popularni filmovi i serije koriste mogućnost teleportacije za trenutni ili gotovo trenutni prijenos materije s jednog mjesta na drugo. Znanstvenici su utvrdili da je teleportacija moguća i eksperimentalno izvediva na malim česticama. Taj zbudjujući fenomen prikazan u mnogim znanstveno-fantastičnim filmovima poznat je u znanosti još od Einsteinovog doba. Naime, znanstvenici su uočili da elektron može skočiti s jednog mjesta na drugo bez prolaska kroz prostor koji se nalazi između te dvije točke i to bez protoka nekakvog vremena da bi se to dogodilo. Taj je fenomen ostao neriješen. Današnja teorija struna daje mogućnost rješenja tog problema postavkom jedanaestdimenzionalnih paralelnih svemira. Teorija kaže da elektroni mogu skočiti izvan postojanja u našem svemiru, u drugi, te se opet stvoriti u našem svemiru. Tunnel kroz koji elektroni prolaze postoji u drugom svemiru unutar više zajedničkih svemira, te za njega ne vrijede pravila prostora i vremena koji vladaju u ograničenom broju dimenzija kojih smo svjesni.

Na temelju tih najnovijih istraživanja, prevladava mišljenje kako bi se u budućnosti i čovjek kao materijalno biće mogao teleportirati, ali znanstvenici pri tome vide problem kako teleportirati svjesnost koju čovjek ima i koja je njegov sastavni dio. Smatraju da bi se teleportacijom materijalnog tijela izgubila svjesnost koju je čovjek posjedovao prije teleportacije. Taj problem se pojavljuje jer znanost ne zna kako je “izgrađena” svijest. Kao što je ranije rečeno, sve je “izgrađeno” iz univerzalne životne energije pa i duša koja je u stvari ta stvaralačka energija s mogućnošću poimanja svjesnosti. Upravo ta činjenica, daje temelje tvrdnji da je teleportacija ili sličan mehanizam putovanja kroz svemir (kreaciju) moguć.

William Buhlman, u knjizi *Avanture izvan tijela*¹⁴ (stranica 98) govori o tunelima energije koji se doživljavaju tijekom iskustva blizu smrti pa kaže da je tunel energije ...*zapravo visoko organiziran privremeni otvor ili pukotina u nefizičkoj energetskej opni, i izgleda da se automatski otvara kako bi životnim oblicima omogućio prolaz. Nakon što životni oblik (svijest) prođe kroz energetske dimenziju više frekvencije, tunnelski se otvor, ili prolaz, odmah vraća u svoj prvobitni oblik.*

U knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ opisano je korištenje komunikacijskih tunela za putovanje bilo kojeg oblika postojanja unutar jednog svijeta ili između svjetova. Pojam komunikacijskog tunela i nije neka novost jer se koristi u suvremenoj tehnologiji prijenosa podataka, a može se usporediti i s običnim pojmom tunela napravljenog za potrebe automobilskeg ili željezničkog prometa kroz planinu.

Za putovanja između različitih frekvencijskih dimenzijama postojanja koristi se međufrekvencijski komunikacijski tunel¹⁾.

Otvoreni (stvoreni) put za putovanje između dvije točke u različitim frekvencijskim dimenzijama postojanja istog ili različitih svjetova. Da bi se tunel otvorio, potrebno je kanalizirati misli na put između točke A u frekvencijskoj dimenziji postojanja u kojoj se duša nalazi do točke B u frekvencijskoj dimenziji u koju se želi doći. Nakon što je kanal (put) uspostavljen, misli se kanaliziraju na završnu točku puta. Energija misli, posredstvom Duha, mijenja frekvenciju titranja čestica energije oblika postojanja u kojem je duša u tom trenutku na transportnu frekvenciju titranja čestica energije,

prenosi dušu s oblikom postojanja u kojem se ona nalazi na željenu točku, zatim ponovo mijenja frekvenciju titranja čestica energije oblika postojanja u kojem se duša nalazi kako bi se “ugodila” na frekvenciju dimenzije postojanja u koju je duša stigla. Po želji (potrebi) može se promijeniti i oblik postojanja koji će duša poprimiti u trenutku dolaska na željenu (ciljanu) točku puta. U tom se slučaju poprima jedan od oblika postojanja koji su karakteristični u toj frekvencijskoj dimenziji postojanja. Promjena se može napraviti prije putovanja duše ili u trenutku dolaska na željenu točku puta.¹⁷

Opisan način putovanja vrijedi za bilo koji pojavni oblik, važno je samo da se komunikacijski tunel otvori i zatim sve pošalje na odredište. Otvaranje tih komunikacijskih tunela za duše na početnom stupnju razvoja u najnižim svjetovima grupe materijalnih svjetova je nemoguće. No, ako se u tom svijetu pojavi duša iz viših duhovnih svjetova, onda je to moguće. Na taj se način mogu objasniti iznenadne pojave i iznenadni nestanci “duhova” i anđela koji se spominju u Biblijskim tekstovima te raznim legendama i bajkama.

Primjerice, u Bibliji⁸ u djelima apostolskim opisano je Isusovo uzašašće:

Djela apostolska 1, 9-11: Kad to reče, bi na njihove oči uzdignut u zrak, i oblak ga ote očima njihovim. Dok su očiju uprtih, najedanput stadoše kraj njih dva čovjeka u bijelu i rekoše im: “Galilejci, zašto stojite i gledate u nebo? Ovaj isti Isus koji je uznesen na nebo između vas opet će se vratiti isto onako kako ste ga vidjeli da odlazi na nebo.”

Ovdje je očito otvoren međufrekvencijski komunikacijski tunel kojim je Isus otišao (*uznesen*) u nebo, a istovremeno su došla (*najedanput stadoše kraj njih*) dva čovjeka u bijelom.

S obzirom na to da je Isus po Biblijskom učenju Božji sin, očito je riječ o duši s najvišom razinom misaone svijesti¹⁾ te joj je uz ostalo omogućeno i otvaranje međufrekvencijskih komunikacijskih tunela.

Time se može objasniti i pojava takozvanih letećih tanjura koja nikada do kraja nije razjašnjena kao i niz drugih događaja kao na primjer iznenadni nestanak brodova ili aviona u Bermudskom trokutu i na drugim mjestima. Drugo je pitanje tko je i zašto otvorio međufrekvencijski komunikacijski tunel i pojavio se na Zemlji. O međuzvezdanim putovanjima svjedoče i brojni opisi putovanja u Vedama.

Zanimljivo je da je po zapisima o izgledu “letjelice” kojom su se bogovi spuštali s neba, u biblijskog knjizi o proroku Ezekielu, američki znanstvenik u NASA-i (National Aeronautics and Space Administration – Nacionalna aeronautička i svemirska administracija Sjedinjenih američkih država) Josef F. Blumrich, tehnički dokazao mogućnost postojanja opisane letjelice i konstruirao kotač koji se može kretati u svim smjerovima bez da ga se mora fizički usmjeriti u željenom pravcu. Isto je opisao u svojoj knjizi *Otvoriše se nebesa*⁹⁾.

Za putovanja između različitih mjesta (točaka) unutar iste frekvencijske dimenzije postojanja koristi se prostorno komunikacijski tunel⁰⁾.

Otvoreni (stvoreni) put za putovanje između dvije točke u istoj frekvencijskoj dimenziji postojanja. Da bi se tunel

otvorio, potrebno je kanalizirati misli na put između točke A gdje se duša nalazi do točke B u koju se želi doći. Nakon što je kanal (put) uspostavljen, misli se kanaliziraju na završnu točku puta. Energija misli, posredstvom Duha, mijenja frekvenciju titranja čestica energije oblika postojanja u kojem je duša u tom trenutku na transportnu frekvenciju titranja čestica energije, prenosi dušu s oblikom postojanja u kojem se ona nalazi na željenu točku, zatim ponovo mijenja frekvenciju titranja oblika postojanja u kojem se duša nalazi kako bi se “ugodila” na frekvenciju titranja u kojem je oblik postojanja bio na početku puta. Po želji (potrebi) može se promijeniti i oblik postojanja koji će duša poprimiti u trenutku dolaska na željenu (ciljanu) točku puta. U tom slučaju poprima jedan od oblika postojanja koji su karakteristični za tu frekvencijsku dimenziju postojanja.¹⁷

Postupak je isti kao i za putovanja između različitih frekvencijskih dimenzija postojanja. Razlika je u tome što će se mislima trebati privući manja količina univerzalne životne energije kako bi se otvorio tunel i realizirao put.

Posebno zanimljivo pitanje jest mogućnost putovanja kroz vrijeme. Ta tema je vjerojatno stara koliko i ljudi. Maštanja o stvaranju stroja koji će omogućiti putovanje kroz vrijeme ovjekovječena su u mnogim filmovima i knjigama. Ljudi oduvijek žele “zaviriti” u budućnost pa se koriste raznim metodama proricanja iste. To je očito rezultat podsvjesnog shvaćanja duše da može “vidjeti” prošle i buduće događaje. Znanost nije uspjela naći odgovarajuće rješenje za ovo pitanje. Moguće rješenje nalazi se u fenomenu crnih rupa i

“crvotočina” koje zakrivljuju prostor i vrijeme, ali pravo primjenjivo rješenje nije na vidiku.

Univerzalna baza znanja i virtualni komunikacijski projektor omogućuju dušama “putovanje” kroz vrijeme. Naime, moguće je detaljno pregledati/”proživjeti” događaj ili događaje koji su se zbili u bilo koje doba i na bilo kojoj frekvencijskoj dimenziji postojanja, a moguće je pregledati i simulacije budućih zbivanja. Ako se za to koristi virtualni komunikacijski projektor onda se praktički sudjeluje u tim događajima kao promatrač iznutra, ali bez mogućnosti djelovanja na njih. Ipak, događaj se “proživljava” kao da je duša unutar zbivanja i zatim se koriste naučena iskustva.

Djelovanje u prošlim događajima i njihovo mijenjanje nema svrhu jer se dostignuto iskustvo do kojeg smo došli nakon događaja koje bismo željeli izmijeniti u prošlosti, a s ciljem da se navedeno iskustvo ranije ostvari, može primijeniti na slične događaje u budućnosti kako bi duše u budućnosti brže učile, a ponavljati prošle događaje da se dođe na drugačiji način (možda brži ili bezbolniji) do već stečenog iskustva nema smisla. Buduće događaje nije potrebno poznavati unaprijed jer nam služe za učenje i stjecanje iskustva na realnom terenu pa bi njihovim poznavanjem ishod bio drugačiji. U konačnici, sve što se propustilo naučiti u prošlosti, naučit će se u budućnosti u istom ili novom životu unutar materijalnog ili duhovnog svijeta.

Stjepan Cmić

ALFA
SVIJET

Život naš **vječni**

4. Misao – sila kojom treba znati upravljati

O tome koliko je važno misliti pozitivno tema je mnogih knjiga i raznoraznih tekstova. Gotovo je općepoznato da naše misli “određuju” događaje kakvi će se zbivati u našem životu. Ljudi počinju biti sve više svjesni da svojim mislima “privlače” pozitivne ili negativne događaje, ovisno o tome kakve misli generiraju. Imajući to na umu, pojavilo se mnogo literature za samopomoć, a među svjetski najpoznatijima su knjige *Možeš ako misliš da možeš*⁴⁵ i *Moć pozitivnog mišljenja*, američkog pisca i svećenika Normana Vincenta Pealea.

Uvidjevši važnost misli, narodna mudrost je iznjedrila niz vrlo praktičnih izreka važnih u svakodnevnom životu. Jedna od njih je: *Prvo ispeci pa onda reci*. Dakle, dobro je razmisliti prije nego se određena misao ili neka razmišljanja kažu ili napišu jer kada su izgovorene, kada su izašle iz svog zatvorenog kruga, počinje njihovo djelovanje, pozivaju na određenu aktivnost, dobru ili lošu. Ako je ta aktivnost loša, negativna, zla, stvarat će negativne ishode koji mogu djelovati na onoga kome je izgovorom namijenjena, ali može se odraziti i na osobu koja ju je generirala i izrekla. Takva negativna misao može imati negativne posljedice i na zajednicu u uskom ili širokom krugu. S obzirom na rezultat djelovanja misli preporuča se da se prije njenog izgovaranja trezveno razmisli jer možda se, prije poduzimanja akcije može zaključiti da ta akcija u svojoj osnovi nije dobra te je bolje ne izreći ju. Zato narodna mudrost kaže: *Šutnja je zlato!*. To ne podrazumijeva da treba šutjeti kada je čovjek u pravu, kada se treba boriti za pravednu, pozitivnu stvar već je pametno ne izreći misli koje bi

izazvale negativno djelovanje i dovele do pogoršanja situacije, dovele do zla. Takve misli treba zaustaviti i ne dozvoliti da putem riječi krenu u svoju razornu misiju.

Očito je važno razmisliti što će se reći i učiniti posebno u situaciji srdžbe ili povrijeđenosti. Nije dobro postupiti po narodnoj *Što na umu to na drumu!*. Zaustavljanjem “izlaska” trenutnih misli putem riječi i ostavljanjem vremena za trezvenu analizu situacije može se daleko više postići od ishitrenog djelovanja s pojačanim emocijama srdžbe, strasti, zavisti ili slično.

Zasigurno je svatko u svom životu više puta svjedočio da je na temelju reklame ili lažnih informacija za običnu laž mislio da je istina i napravio pogrešan korak. Naime, upravo političari i političke stranke često koriste propagandnu mašineriju koja uspije “zavesti” ljude. Za pobjedu na izborima ili za izglasavanje određene odluke, u nekom trenutku, nije važno što je prava istina – već je važno što ljudi (narod – glasači) misle da je istina. Svi će postupiti na temelju onoga što misle u tom trenutku. Kada se nakon nekog vremena utvrdi kako su njihove misli bile pogrešne, najčešće je već kasno za promjenu – izbori su prošli, odluke donijete i sprovedene. Povratka nema.

Zanimljiv je primjer iz Staroga zavjeta, Biblijske priče o zlatnom teletu. Izraelski narod je uz evidentnu pomoć Boga, Jahve, napustio Egipat i krenuo u obećanu zemlju. Svi sudionici toga događaja vidjeli su nemjerljivu božju snagu, pa ipak, jedan dio njih izgubio je vjeru u Boga u trenutku kada je Mojsije otišao na brdo Sinaj gdje mu je Bog ispisao deset zapovijedi. Kako se Mojsije dugo zadržao na brdu, narod je

zatražio od Arona (jednog od vođe) da im napravi boga koji će ići ispred njih jer tko zna što se zbilo s Mojsijem koji ih je vodio. Očito je dio naroda mislio da su ostali bez svog predvodnika i tražio je novoga. Napravili su saliveno zlatno tele i njemu se klanjali smatrajući ga bogom koji ih je izveo iz Egipta.

Možemo zaključiti kako su ti ljudi odlučili djelovati nošeni mišlju da su ostali bez predvodnika Mojsija ne provjerivši što se s njim dogodilo, a bez strpljenja za čekanje hoće li se ipak vratiti s gore Sinaj. Zanemarili su poruke ranijih događaja koji su ih trebali uvjeriti da ih predvodi nevidljivi Bog, Jahve. Da su pričekali još koji dan i dočekali povratak Mojsija, sigurno bi promijenili mišljenje. Taj primjer zorno pokazuje da djelujemo upravo onako kako u trenutku mislimo. Tako i danas, usprkos mnoštvu prisutnih informacija često odluke donosimo prerano, bez detaljnije analize, na temelju prvih misli.

Mislio sam da je tako najbolje!

Mislio sam da je to pravo rješenje, pravi put.

Koliko puta ste čuli takvu rečenicu ili je sami izrekli? To su obično opravdanja, razmišljanja kada se nakon određene odluke i akcije ustanovilo kako je bila pogrešna i da je trebalo drugačije postupiti. Tada se obično utvrdi da se situacija nije sagledala sa svih potrebnih strana, da nisu u obzir uzete sve poznate činjenice, da se propustilo provjeriti bitnu informaciju i slično. Odluka i zatim akcija napravljeni su na temelju trenutno generiranih misli. No, da se stvar sagledala bolje, prikupljanjem dodatnih informacija, moglo se doći do drugačijeg zaključka, baš kao i u slučaju iz priče sa zlatnim teletom.

Iako je danas dostupnost informacija doista velika i to iz različitih izvora, takozvane marketinške aktivnosti često “prevare” veliki broj ljudi. Često ljudi povjeruju tim informacijama i misle da su točne – upravo najbolje za njih. Ne provjeravaju ih i trenutno razmišljanje generira akciju. Kada se kasnije “otrijezne” i shvate da su “pogrešno mislili” najčešće više nema povratka.

Koliko je misao značajna vidi se i iz kršćanskog nauka koji kaže: *Ne sagriješi mišlju, riječju, djelom i propustom!* Dakle, na prvom mjestu je “misao”, zatim “riječ” pa “djelovanje” i “nedjelovanje (propust)”. Misao je pokretač svega.

O važnosti misli i misaonog procesa govore i tekstovi iz *Bhagavad – gite*⁵. U osmom poglavlju pod nazivom: *Dostizanje Svevišnjeg* posebno se naglašava da posljednja misao čovjeka pred smrt određuje njegovo buduće rođenje, odnosno hoće li dostići transcendentalnu prirodu ili će se opet roditi u nekom od oblika u materijalnoj kreaciji.

*Bhagavad-gita*⁵ (8.7): *Naravno, misli gomilane za života utječu na misli u trenutku smrti i tako ovaj život stvara sljedeći. Ako tko u sadašnjem životu živi u vrlini i uvijek misli na Krišnu, može se na kraju života sjetiti Krišne. To će mu pomoći da bude prenesen u Krišninu transcendentalnu prirodu.*

Misli su od izuzetne važnosti jer ako je um ispunjen samo transcendentalnim mislima, u trenutku smrti duša će se preseliti u transcendentalno – duhovno prebivalište. Dakle, za

života treba “očistiti” misli od zaokupljenosti stvarima materijalne prirode.

Kao što je ranije rečeno, misao je sila (magnet) koja privlači univerzalnu životnu energiju radi postizanja određenog cilja ili akcije djelovanja. Ništa se ne može stvoriti ako ne postoji misao. Izgovorena riječ ili neki pokret je akcija nakon stvorene misli. To je akcija prema ostvarenju te misli koju je pokrenula sama ta misao.

Misao je ishodišna točka od koje sve počinje. Sve što nas okružuje, sve što smo napravili, svaka aktivnost koja se poduzima ima svoj početak u mislima. Uzmimo za primjer kuću koja je sagrađena. Bez početne misli prvog vlasnika te kuće kojom je on zamislio da će biti baš na tom mjestu i zamislio kako će izgledati, ne bi bilo nikakve akcije i na tom mjestu ne bi se kuća napravila. Isto vrijedi za bilo koju drugu aktivnost. Na primjer određena sportska natjecanja. Netko je morao u svojim mislima stvoriti viziju natjecanja i zatim to predložiti – izgovoriti. Bez te početne misli, ni tako osmišljenog natjecanja ne bi bilo.

Misao kao pokretač akcije u nekim situacijama djeluje odmah, bez mogućnosti da se o istoj dodatno razmisli. Tu je riječ o situacijama koje iziskuju trenutnu reakciju, na primjer kada je ugrožen život čovjeka nekom prijetnjom koja može biti napad na njegovo postojanje ili je u pitanju iznenadni utjecaj prirodne sile. Tada se generirana misao automatski realizira. To obično zovemo refleksnom reakcijom. No, ni te reakcije zasigurno ne bi bilo da ju nije aktivirala misao.

Misli stvaraju duše ili direktno univerzalna životna energija s obzirom na to da ona ima mogućnost generiranja

svjesnosti. Svaka generirana misao mora privući dovoljnu količinu univerzalne životne energije kako bi se mogla ostvariti, a ako to ne može učiniti sama, nastojat će privući druge duše s ciljem da joj se pridruže kako bi zajedničkom mišlju ostvarili cilj. Dogodi li se da duša, samostalno ili u suradnji s drugim dušama koje je privukla, ne može osigurati dovoljnu količinu univerzalne životne energije za ostvarenje cilja, on se neće ostvariti i duša će odustati od njega.

Misao može djelovati bilo gdje unutar cijele kreacije od Alfa (A) do Omega (Ω) svijeta. Međutim, brzina ostvarivanja misli je različita. U duhovnim svjetovima od Sigma (Σ) do Omega (Ω), svaka se proizvedena misao ostvaruje trenutno i nema vremena za razmišljanje je li to dobro ili nije, ostvaruje se u potpunosti u trenutku generiranja. U materijalnim svjetovima Alfa (A) frekvencije ograničeno je trenutno ostvarenje svih misli, i pozitivnih i negativnih, pa je za ostvarenje većine njih potrebno utrošiti više energije nego što je duša u tom trenutku može privući. To će tjerati dušu da se dodatno angažira kako bi privukla energiju kompatibilnih misli drugih duša s ciljem da zajedničkim misaonim procesom pokrenu aktivnosti neophodne za ostvarenje prvotne misli. Efekt usporenog djelovanja misli posebno je važan jer omogućava da se bez većeg napora i većeg utroška energije na vrijeme utječe na akcije negativnog razmišljanja te spriječi ili ublaži njihov učinak.

Ako zamislimo situaciju da se i u sadašnjem materijalnom svijetu, svaka misao pojedine duše može odmah ostvariti, lako ćemo se složiti s činjenicom kako bi to iziskivalo sasvim drugačiji način razmišljanja od sadašnjeg. Činjenica je

da ljudska duša uz pozitivne misli često generira i negativne kao rezultat pohlepe, ljutnje, zavisti, zlobe i sličnih stanja u kojima se nađe. Negativna misao se pojavi, ali ako duša o njoj dobro razmisli i shvati da će njenim ostvarenjem izazvati negativne posljedice, duša će tu misao zatomiti u sebi i neće ju izgovori niti će poduzeti akciju da se ona ostvari. No, u situaciji da nema te mogućnosti već se u samom trenutku nastajanja ta misao odmah i ostvari, pojavljuje se potreba da se novom pozitivnom mišlju sve vrati unazad i posloži kako je ranije bilo sanirajući sve negativne posljedice. Sagledavajući tu situaciju iz sadašnje perspektive to bi moglo imati osim tragičnih i tragično-komične konotacije. Na primjer, u međusobnoj svađi dvoje susjeda i jedan i drugi poželi (generira misao) da se drugome sruši kuća. Misli se odmah ostvare i obojica ostaju bez svojih domova. Nakon toga, shvate da je to bilo pogrešno i krene nova misao da se kuće ponovno izgrade (vrate kako je i bilo). Iako bi se to odmah i dogodilo, ostaje dojam da bi bilo najbolje da se negativna misao nije ni ostvarila. Svijet u kojem se misli trenutno ostvaruju bitno je različit od ovoga koji poznajemo na Zemlji. Upravo brzina kojom se realiziraju misli individualne duše jedna je od važnih karakteristika po kojima se razlikuju frekvencijske dimenzije postojanja (svjetovi).

O tome govori i knjiga *Avanture izvan tijela*, Williama Buhlmana. Autor, u poglavlju 3 (od 85 do 144 stranice) govori o sveukupnosti multidimenzionalnog univerzuma te o činjenici da postoje fizičke i nefizičke dimenzije univerzuma. Opisujući nefizičke dimenzije postojanja (čovjeku nevidljiv univerzum), Autor posebno govori o izuzetnom djelovanju misli na oblikovanje tih dimenzija. Navodi da se sve stvara i održava na

temelju *međuigre misli i nefizičke energije*. Opisuje tri tipa energetske okruženja i to konsenzusno, nekonsenzusno i prirodno. Sva ta energetska okruženja reaguju na fokusiranu misao – energiju. Tako konsenzusna okruženja ili realnosti nastaju i održavana su u mislima grupe pojedinaca. Kao primjer navodi da su različita nebesa o kojima govore sv. Ivan u Otkrivenju i Muhamed u Kuranu, plod misli i vjerovanja pripadnika ovih religijskih skupina i predstavljaju klasični primjer konsenzusnih okruženja. Osim toga, navodi da su i fizički gradovi i zajednice u fizičkim dimenzijama primjeri konsenzusnih energijskih okruženja. Oni su stvoreni i razvijeni na temelju misli svojih stanovnika. To se postiže tako što *ljudska misao – energija koristi biološke posrednike kako bi manipulirala i oblikovala fizičke molekule oko nas*.

Suprotno konsenzusnom okruženju, nekonsenzusno je svako nefizičko okruženje ili realnost koja nije čvrsto oblikovana nekom grupom te je, premda slično fizičkom okruženju, *krajnje osjetljivo na koncentrirane misli i brzo će se promijeniti i preustrojiti, u skladu s prevladavajućim svjesnim i podsvjesnim mislima, prisutnim u neposrednoj blizini*. Ovako stvoreno okruženje može trajati stoljećima, ali neka jače fokusirana misao može ga izmijeniti za samo nekoliko sekundi.

Prirodno okruženje, Autor definira kao *potpuno neoblikovana područja univerzuma, koja se javljaju bez nekog određenog oblika ili izgleda*. Ta su područja krajnje osjetljiva na misao te će svaka fokusirana misao trenutno oblikovati to energetske okruženje. Stoga autor konstatira: *Zbog toga je toliko važno steći određenu kontrolu nad našim mislima. Naš vlastiti razvoj u velikoj mjeri ovisi o tome kako fokusiramo,*

kontroliramo i usmjeravamo našu misao – energiju. Bez obzira koju dimenziju nastanjujemo, bespogovorna je vlastita odgovornost za naše misli i djela. Sve misli su kreativne: i pozitivne i negativne misli i djela stvorit će odgovarajuće preuređenje, preustrojstvo neposrednog nefizičkog okruženja. To je razlog, zašto su duhovni učitelji uvijek isticali kao teme “ne čini drugima” i “neograničena ljubav”. Jednom u potpunosti shvativši moć svojih misli, nikada više nećeš stvoriti ili održavati negativnu ili destruktivnu predodžbu o svom umu. Negativne ili samoograničavajuće misli pravi su neprijatelj kojeg moramo suočiti. Unutar unutarnjih dimenzija univerzuma, naše misli, podjednako dobre i loše, snažno stvaralački utječu na naše neposredno okruženje. To se jasno vidi i doživi tijekom iskustva izvan – tijela.

Iz svega rečenog, možemo zaključiti da je misao začetak svega, sila kojom treba znati upravljati. Upravo zbog toga, za uspješno djelovanje unutar kreacije, duše moraju dobro uvježbati tu vještinu.

Stjepan Cmić

ALFA
SVIJET

Život naš **vječni**

5. Duša – svjesna stvaralačka energija

Vjerovanje da je čovjek dvojno biće, materijalno i duhovno, zasigurno ima svoje korijenje u samim počecima čovjekovog svjesnog shvaćanja sebe kao bića. Ono je poznato još iz doba Platona i njegovih radova. To je vjerovanje duboko utkano u samo čovjekovo biće te je prenošeno usmenom predajom, slikama i zapisima. I dok su indijanska plemena u Americi vjerovala da čovjek nakon smrti odlazi u “vječna lovišta”, većina današnjih religija govori o povratku duše Bogu stvoritelju. Moderna znanost nema znanstveno utemeljenu teoriju o postojanju svjesne duše kao duhovne sastavnice ljudskog bića.

Prihvaćajući postojanje univerzalne životne energije i njenu sposobnost stvaranja svijesti, možemo prihvatiti definiciju koja kaže da je duša:

Svjesna stvaralačka energija koja koristi misao za stvaranje, a nastaje iz univerzalne životne energije i njen je sastavni dio. Duše se stvaraju kroz Generator svjesnosti (izvor duša) koji se nalazi u Omega svijetu. Kroz njih se ostvaruje stvaralačka kreativnost univerzalne životne energije – one su Božji graditelji.^{d)}

Jednom stvorena duša postoji vječno. Ona, sukladno svom razvoju, sudjeluje u događanjima unutar različitih frekvencijskih dimenzija postojanja (svjetova). Duše su vječni putnici kroz cjelokupnu kreaciju, one su stvaralačke Božje iskre, kreativna stvaralačka svijest nastala iz univerzalne

životne energije. Rekli bismo, stvorio ih je Bog. Njihov temeljni zadatak je stvaranje i održavanje različitih oblika postojanja diljem cjelokupne kreacije. Taj zadatak obavljaju samostalno i u suradnji s drugim dušama koristeći misao i univerzalnu životnu energiju za stvaranje. Posebnost položaja svake duše je u činjenici da ona nastaje iz univerzalne životne energije i njen je sastavni dio, a upravo nju koristi za stvaranje. Kroz kreativnost duša očituje se stvaralačka snaga univerzalne životne energije – Boga.

Duša može poprimiti bilo koji oblik postojanja u cjelokupnoj kreaciji ili jasnije rečeno, u svakom obliku postojanja (života) može se nalaziti duša. Ovisno o svrsi koju ta duša ispunjava u određenom trenutku, poprimit će takav oblik postojanja koji ima sve potrebne karakteristike za njeno kreativno izražavanje u tom trenutku. Duše se međusobno razlikuju po zapisima u aurama koje ih okružuju. Ti su zapisi titraji univerzalne životne energije i u njima se nalaze podaci o samoj duši kao i o svemu što je prošla za vrijeme svog postojanja. Aure izgledaju kao svjetlosni jezičci koji izviru iz duše. Pristup podacima u auri može biti otvoren tako da druge duše mogu jednostavno “pročitati” sve zapise (na visokim razinama misaone svijesti) ili zatvoren – pristup podacima je onemogućen kao na primjer u materijalnom svijetu.

Duša u svojoj osnovi ima neograničene stvaralačke mogućnosti, no, na početku svog postojanja bitno je ograničena jer nije u stanju dovoljno kontrolirati negativni misaoni proces. Takvu tek stvorenu dušu najlakše možemo usporediti s novorođenim djetetom. Dijete u sebi nosi velike stvaralačke potencijale kojih nije svjesno u prvim godinama života. Osim toga, ti potencijali nisu ni ostvarivi dok se tijelo ne razvije. S

razvojem tijela, djetetu se uz proces učenja, otvara prostor za korištenje sve većeg broja stvaralačkih mogućnosti koje nosi u sebi. To je u stvari priča o duši. Mlada duša na početku svoga života podsvjesno zna da ima beskrajne mogućnosti, ali našla se u malenom ljudskom tijelu koje joj ne dozvoljava njihovu realizaciju. Kako će se tijelo razvijati, duša će moći koristiti sve više svojih potencijala, a sve će moći koristiti tek kada dostigne visoki stupanj misaone svijesti, odnosno kada će u potpunosti moći kontrolirati svoj misaoni proces koji će tada generirati samo pozitivne misli. Naime, mlada duša ne raspoznaje dobro i zlo, ne raspoznaje dobre od loših misli pa jednakim žarom može prionuti ostvarenju svoje misli bila ona pozitivna ili negativna. To jasno možemo vidjeti kod male djece. Ona "naivno" vjeruju svima oko sebe jer ne razumiju kako bi netko mogao napraviti nešto što nije dobro, ne razumiju da bi ih netko mogao navesti na zlo, a ne razumiju ni što je pojam zla (lošeg), a što je pojam dobroga. To tek trebaju naučiti. Djeca postupaju po mislima koje generiraju i žele ih ostvariti zbog jakog poriva njihovih duša da budu graditelji. Roditelji i ostali članovi društvene zajednice su tu kako bi ih usmjerili i naučili da sve što im misli sugeriraju nije uvijek dobro i nije poželjno da se ostvari jer bi moglo imati negativne posljedice, najčešće po njih same, a zatim i druge. To su prve lekcije koje moraju naučiti. Zato se maloj djeci odmah pričaju bajke koje imaju za cilj pokazati im razliku između dobra i zla i naučiti ih koja je strana za njih ispravna. Ovisno o napredovanju u učenju, djeca se sve više uključuju u određene aktivnosti društvene zajednice, a kada dostignu određene razine znanja postaju samostalni čimbenici zajednice. No, njihovo učenje tu ne prestaje.

Ovdje je važno reći da je spomenuto učenje djece u stvari učenje duša koja se nalaze u materijalnim tijelima djece. Ljudsko tijelo je najbolji oblik postojanja u materijalnom svijetu kroz koji duša može brzo savladati osnovne spoznaje

što je dobro, a što zlo i zatim krenuti s daljnjim procesom učenja. To je pokazano i u Biblijskoj priči o Adamu i Evi.

Duša koja se nalazi u ljudskom tijelu i na početku je svog učenja na Zemlji, podsvjesno zna da je vječna, ali ne može svjesno i u potpunosti shvatiti činjenicu svojeg vječitog postojanja. Takva duša pogrešno misli da je ona tijelo u kojem se trenutno nalazi i stoga ju zbunjuje činjenica neminovne smrti tog materijalnog tijela. Slijedom toga, ona traga za “vječnim životom”, nastoji naći model za vječno postojanje tijela ne razmišljajući o besmislenosti takve ideje. Zamislite da ste duša u tijelu osobe koja je sluga drugoj osobi i da ćete vječno biti u tom odnosu. Vječiti sluga svom bahatom gospodaru. Zar bi to bio san, čežnja neke duše? To bi zasigurno bila potpuno obeshrabrujuća i užasna spoznaja, slična priči o paklu, u kojem će duše vječito biti u mukama.

Duše uživaju u procesu kreativnog stvaranja jer to proizlazi iz njihove biti. Taj ih proces u potpunosti ispunjava osjećajem sreće i ljubavi. Svaki uspješno ostvaren cilj čini ih ponosnim i produbljuje u njima ljubav prema svemu što su stvorile, bilo samostalno ili zajedničkim djelovanjem s drugim dušama. One uživaju i u procesu učenja jer im taj proces stalno otvara nove, sve veće kreativne mogućnosti. Uživaju i u rezultatima kreativnog stvaranja drugih duša te ih koriste kao nadahnuće za nova djela.

Primjer iz života: Čovjek je ispunjen srećom kada nešto dobro napravi – ponosan je kada može reći “i ja sam sudjelovao u izgradnji te građevine, tog puta, tog stadiona, ja sam zasadio ovaj voćnjak, cvijeće...”

Gledajući duše koje razaraju stvoreno, uništavaju djela drugih ili svojim djelovanjem šire negativne ideje mržnje, zavisti, ljubomore i slično, može se zaključiti da one u tome uživaju, da ih to ispunjava upravo onako kao i duše – graditelje kad naprave nešto novo – korisno. Ipak to je samo privid. Sve duše su Božji graditelji i pogrešno bi bilo reći da su takve duše

iz pakla, duše koje je Vrag “uzeo pod svoje” i zato čine negativna djela. Ne postoje Vražje duše. Poanta je u tome da te duše još nisu dovoljno “sazrele” i u tom svom neznanju ne uspijevaju se oduprijeti raznim kušnjama na koje nailaze. Te kušnje propituju njihovo znanje, razinu njihove spoznaje, razinu njihovog misaonog procesa navodeći ih na zlo. Ipak, one uvijek, duboko u sebi, shvaćaju da čine pogrešno i s vremenom kroz učenje “dovedu se na pravi put”.

Može se dogoditi da vrijeme sazrijevanja takvih duša ne bude tijekom jednog zemaljskog života već više njih. No, kako bilo, i one će postepeno napredovati u učenju. To je jednostavno slično situaciji kada dijete mora ponavljati neki razred u osnovnoj školi. Učitelj je na temelju rezultata ispitnih zadataka provjerio razinu znanja učenika i zaključio tko nije spreman za napredovanje u viši razred. Nakon jednog ili više ponavljanja, dijete dođe na razinu znanja potrebnu za iskorak dalje.

Čovjekova težnja za letenjem proizlazi iz podsvjesne spoznaje duše da se može neograničeno kretati. Međutim, ograničenost materijalnog svijeta i materijalnog oblika postojanja u kojem se duša nalazi ne omogućava realizaciju te težnje. U trenutku kada učenjem dostigne potrebnu razinu misaone svijesti duša će moći koristiti mogućnosti neograničenog kretanja unutar cijele kreacije. Neće joj trebati nikakvo posebno sredstvo kao što je avion ili raketa. No, upravo spoznaja duše da se može neograničeno kretati (pa i “letjeti”) iznjedrila je razvoj avio i raketne industrije kao vrlo primitivne i vrlo ograničene metode za putovanje unutar materijalne kreacije.

Da bi duše kao “iskre” svjesne stvaralačke energije mogle ostvariti svoje temeljno poslanje stvaranja i održavanja različitih oblika postojanja diljem cjelokupne kreacije, moraju posebno dobro uvježbati kako koristiti misao jer kao što je ranije rečeno:

Misao je začetak svega, sila kojom treba znati upravljati.

Imajući to u vidu, upravljanje mislima najvažniji je zadatak svake duše. To je osnova za bilo kakvo napredovanje. Da bi duša shvatila značaj misaonog procesa i kakve on posljedice nosi, prvo mora naučiti razliku između dobra i zla ili bolje rečeno mora naučiti raspoznavati dobro i zlo. Nakon toga slijedi učenje kako prepoznati u kojem smjeru ide svaka generirana misao – prema zlu ili dobru. To je preduvjet da bi se moglo naučiti kako na vrijeme zaustaviti negativnu misao te kako je blokirati u samom začetku i ne dozvoliti da se ostvari. Cilj tog učenja jest da se iz misaonog procesa izdvoje samo pozitivne misli i zatim angažira na njihovoj realizaciji. Završno učenje duše ide u smjeru postizanja duhovnog stadija visoke misaone svijesti koji osigurava duši generiranje samo pozitivnih misli. Na tom stadiju razvoja, duša nema potrebu preispitivati (vagati) svaku misao i utvrđivati je li ona pozitivna ili negativna. Duša zna da su sve njene misli pozitivne. To je vrijeme za aktivnosti duše u najvišim duhovnim svjetovima gdje se svaka generirana misao odmah ostvaruje.

Kada duša dostigne visoku razinu misaone svijesti, otvara joj se mogućnost korištenja virtualnog replikatora^{s)} koji joj daje mogućnost da se virtualno podijeli te istodobno potpuno svjesno ostvari na više mjesta unutar cjelokupne kreacije. Pri tome, duša može zadržati jednaki pojavni oblik ili ga prilagoditi uvjetima kreacije u kojoj se nalazi. Bez obzira na oblik u kojem će se ostvariti na ovakav način, u auri će imati isti jedinstveni zapis koji je u potpunosti određuje. Duša može kreirati svoje virtualne jedinke i na način da se veza prema njima ostvaruje unutar nesvjesnih aktivnosti pojedine jedinke. U tom će slučaju te jedinke djelovati bez izravne svjesne

komunikacije s cjelinom duše, ali će podsvjesno shvaćati da pripadaju jednoj jedinstvenoj duši u koju će se stopiti (vratiti) nakon što napuste pojavni oblik u kojem se trenutno nalaze, a u njihovoj auri će postojati zapis o tome. Ta mogućnost i to podsvjesno shvaćanje uzrokovali su pogrešno uvjerenje duša koje žive na Zemlji da se po smrti vraćaju Bogu. Taj povratak virtualnih duša matičnoj duši treba shvatiti uvjetno jer su virtualne jedinice jedne duše stalno vezane uz nju, njen su sastavni dio bez obzira na njihovo svjesno ili nesvjesno bivstvovanje. Virtualna jedinica može biti nesvjesna svog položaja i ponašati se kao samostalna jedinstvena duša, ali njen podsvjesni dio čvrsto je vezan za matičnu dušu čineći s njom nerazdvojnu cjelinu. Po napuštanju materijalnog nositelja ona shvaća cjelovitost u kojoj se nalazi – “vratila se u matičnu cjelinu.” Pod pretpostavkom da su sve duše koje žive na Zemlji virtualne jedinice jedne duše iz duhovnog svijeta, moglo bi se reći da se po smrti materijalnog tijela vraćaju „svome domu – svome stvoritelju“ što bi se podudaralo s vjerovanjem religijskih zajednica da se duše vraćaju svome Bogu.

To je slično situaciji u ovozemaljskom životu kada čovjek na jedan način živi poslovni život, na drugi obiteljski u gradu, a na treći provodi dane u vikendici na selu. Kao da istovremeno živi tri različita života. U slučaju da jedan od tih “života” iz nekog razloga prestane, on postaje svjestan toga te se “vraća kući” i živi preostale “živote”.

Takva uvjetovanost virtualnih jedinica ujedno je i dodatni razlog za vjerovanja u različite bogove jer se jedan dio njih vraća jednoj duši, drugi drugoj, treći trećoj. Sve te jedinice doživljavaju “matičnu” dušu kao neku nadnaravnu osobu i stoga ju poistovjećuju s Bogom. S obzirom na nisku razvijenost misaonog procesa i nisku razinu znanja, duše u materijalnom

svijetu ne shvaćaju da je Bog sveprisutna univerzalna životna energija, ne shvaćaju da je sve što postoji sastavljeno od te energije, pa da su u konačnici i one same dio te energije, njezin sastavni dio i postoje u njoj. Stoga možemo zaključiti kako one nemaju potrebu vratiti se Bogu jer su one same dio Boga, nalaze se u Njemu i On je u njima.

U stvarnosti duše postoje kao samostalne jedinke ili kao jedinke koje su se multiplicirale u više povezanih jedinki. Broj multipliciranih jedinki u svojoj osnovi može biti beskonačan, a ovisi o stupnju razvoja pojedine duše. Slikovito rečeno, moguće je da su svi ljudi na Zemlji (sve duše u ljudskom tijelu) multiplicirane jedinke jedne te iste duše koja je dostigla visoki stupanj razvoja.

Čitajući tekstove u Bibliji, očita je razlika u mogućnostima koje imaju napredne duše u duhovnom svijetu naspram duša u materijalnom svijetu. Duše iz duhovnog svijeta prikazuju se na Zemlji u obliku anđela. One su Božji izaslanici jer čovjek ne može vidjeti Boga direktno – licem u lice.

Izlazak 33,20: A ti – doda – moga lica ne možeš vidjeti, jer ne može čovjek mene vidjeti i na životu ostati.⁸

Jasno je da čovjek (duša u ljudskom tijelu) ne može vidjeti ni potpuno razumjeti bit univerzalne životne energije – Boga. Čovjek vidi napredne duše koje se u Biblijskim tekstovima zovu anđeli. Tako i u dijelu Biblije koja govori o Adamu i Evi očito je da se ne pojavljuje Bog osobno već djeluje preko duše koja ima visoku razinu misaone svijesti.

Takav zaključak rješava i dilemu koju stvara tekst nakon Evinog i Adamovog grijeha kada Jahve – Bog kaže:

*Evo, čovjek postade kao jedan od nas – znajući dobro i zlo! (Knjiga postanka 3, 22-24)*⁸.

Ovakva izjava implicira postojanje više bogova što se kosi s kršćanskom naukom i kasnijim tekstovima. Međutim, uzmemo li u obzir da čovjek Boga ne može vidjeti licem u lice, a u ovom slučaju, u Edenskom vrtu, Adam i Eva su razgovarali licem u lice s Jahvom, onda je očito da je Jahve bio “Božji izaslanik” – duša s visokom razinom misaone svijesti. To nameće zaključak da su pored njega u Edenskom vrtu bile i druge duše s visokom razinom misaone svijesti pa je logičan Jahvin komentar da je čovjek postao jedan od njih.

U Biblijskoj knjizi *Izlazak* koja govori o izlasku izraelskog naroda iz ropstva, pojavljuje se Bog Jahve koji pomaže Izraelskom narodu kako bi ga faraon pustio iz Egipta te kako bi otišli u obećanu zemlju. Pri tome Bog, Jahve, čini razna čuda, ali djeluje i na faraona:

*Izlazak 9,12: Ali je Jahve otvrdnuo srce faraonu, pa on ne poslušao Mojsija i Arona, kako je Jahve Mojsiju i rekao.*⁸

I ovdje bismo mogli zaključiti da je tu riječ o duši na visokoj razini misaone svijesti koja je kao “Božja iskra” vodila “operaciju izlaska iz ropstva” i na taj način htjela pokazati kakvom snagom raspolaže duša koja je uspjela napredovati i doći u duhovni svijet te biti “u zajednici s Bogom”. Već spomenute moralne vrijednosti Boga koji postoji kao univerzalna životna energija nisu upitne. On djeluje kroz tu visoko razvijenu dušu s ciljem istovremene edukacije obiju

strana, egipatske i izraelske. Obje strane trebaju izvući pouku da samo pozitivna djela stvaraju napredak i boljitak za sve.

Bhavagad-gita⁵ o pojmu duše govori kao: *Postoji bezbroj čestica duhovnih atoma, koji su deset tisuća puta manji od vrha vlasi kose. Osobna duhovna duša je stoga duhovni atom manji od materijalnih atoma. Takvi su atomi bezbrojni. Sićušna duhovna iskra temeljno je načelo materijalnog tijela, a njezin se utjecaj širi čitavim tijelom, kao što se aktivno načelo lijeka širi cijelim tijelom.*(2.17)

Ovaj tekst iz Bhavagad-gite uklapa se u viđenje Boga kao univerzalne životne energije jer ta je energija nevidljiva i njen najmanji dio, *sićušni djelić*, kao što je ranije rečeno, može imati svijest – biti duša.

Tu se treba zadržati na pitanju postoji li duša oduvijek i zauvijek ili je u jednom trenutku stvorena te od tog trenutka postoji zauvijek (vječno)? Bhagavad-gita nedvojbeno smatra kako dušu i *Svevišnju Božansku Osobu* nitko nije stvorio već oni postoje oduvijek i zauvijek. Za dušu ne postoje rođenje, smrt, starost i bolest.

Bhagavad-gita⁵ 2.20: Duša se nikada ne rađa niti umire. Nije nastala, ne nastaje i neće nastati. Nerođena je, vječna, uvijek postojeća i prvobitna. Nije ubijena kada je tijelo ubijeno.

Takav pristup znači da u cjelokupnoj kreaciji postoji određen broj duša koje postoje oduvijek i ne stvaraju se nove. Takvo vjerovanje može se povezati s mogućnošću da te vječne

duše stvaraju svoje multiplicirane virtualne jedinke koje se onda pojavljuju u određenim oblicima postojanja i po prestanku postojanja tog oblika vraćaju u “matičnu dušu” ili idu u drugi oblik postojanja. Druga mogućnost za premostiti taj problem je shvaćanje da od početka postoji beskonačno mnogo duša – broj koji nema početka ni kraja. Takav podatak je za naše ljudske pojmove previše apstraktan i neshvatljiv u potpunosti. No, ako tako postavimo stvari onda je jasno da broju duša nema kraja – kao da uvijek odnekud “izviru”. Tu međutim nailazimo na pomalo neuobičajenu i nelogičnu pojavu da te duhovne duše u jednom dijelu svog vječnog postojanja imaju sklonost “pada u materijalni svijet”.

Bhagavad-gita⁵ 2.14: Kao što je potvrđeno u Giti, sićušni djelići Svevišnjega postoje vječno (sanātana) i zovu se ksara, što znači da su skloni padu u materijalni svijet. Ti sićušni djelići vječno su sićušni djelići. Čak i nakon oslobođenja (od guna materijalne prirode op. aut.) osobna duša ostaje ista – sićušna. Ali kad se jednom oslobodi, živi vječno u blaženstvu i znanju sa Svevišnjom Božanskom Osobom.

Znači duša ima sklonost padu u materijalni svijet iako je duhovna, no nakon “pročišćenja”, oslobađanja od “iluzorne materijalne energije” – guna materijalne prirode (tri odlike materijalnog svijeta: vrlina, strast i neznanje) u koje je pala i povratka u duhovni svijet, više nema tu sklonost. Upravo taj moment govori u prilog tome kako duša mora proći određenu školu, mora naučiti kako svjesno i korisno djelovati da bi mogla sudjelovati u aktivnostima unutar cjelokupne kreacije. Stoga se može zaključiti da je tu riječ o “mladoj duši” koja je

na početku svog razvoja “pala” u materijalni svijet, a po završetku učenja vraća se odakle je i došla – u duhovni svijet. Nakon toga, ona kao visoko razvijena duhovna duša više nikada ne pada u materijalni svijet. Postojanje “mladih duša” implicira da one ne postoje oduvijek i da se mogu pojaviti (nastati iz univerzalne životne energije) bilo kada. To međutim ne mijenja vjerovanje da su duše vječne. Naime, shvaćanje da je duša nastala u nekom trenutku, završila “školoavanje” u materijalnom svijetu i zatim postoji vječno (ne gasi se, ne prestaje postojati u beskonačnosti), može se predstaviti i kao shvaćanje da su vječne duše postojale oduvijek i zauvijek (nikada nisu stvorene). Iz perspektive sadašnjeg znanja i mogućnosti shvaćanja ljudi (duša) koje žive na Zemlji, pojam beskonačnosti se shvaća kao vječnost bez obzira postoji li početak ili ne. Zato je i moguće da za takve pojave (duše) koje postoje u beskonačnosti smatramo kako postoje oduvijek i zauvijek kao da nikada nisu ni imale početak – jer kraja nema pa se promatraču iz zemaljske perspektive čini da ni početka nema. Stoga je i znanje o duši opisano u Bhavagad-giti prikazano s njenim vječnim postojanjem, bez početka i kraja.

Kršćanski nauk smatra da Bog stvara svaku dušu u trenutku začeća ljudskog djeteta. Dakle, duša ne postoji oduvijek, ali nakon stvaranja biva vječna i ovisno o svojem djelovanju u ovozemaljskom životu, utjelovljenom u čovjeku, nastaviti će vječno živjeti u raji ili paklu.

*Postanak 2,7: Jahve, Bog, napravi čovjeka od praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša.*⁸

Po tom nauku, isključuje se mogućnost da je individualna duša postojala prije začeca nove osobe. To podrazumijeva da Bog stalno stvara nove duše koje se rađaju na Zemlji. Tu se logično nameće pitanje zašto su i na koji način te nove duše “zaražene” istočnim grijehom koji potječe od Adama i Eve? Može se povući poveznica da je svako materijalno tijelo temeljno “nasljednik” praroditelja, ali duša je novostvorena – ne nasljeđuje “grijeh” prethodnih duša, odnosno nije logično da se taj grijeh, “ta greška”, prenosi u novostvorene jedinke.

Svoj prilog vjerovanju da je duša stvorena u jednom trenutku dao je i Ibn Sina (Afšanah kraj Buhare, 980. – Hamadan, 1037.), vodeći filozof islamskog svijeta o čemu u knjizi *Učenje o duši u djelu Ibn Sine*²⁷ (stranica 68), piše autor Akbar Eydi:

Pogrešna je postavka da je duša postojala kao biće neovisno i odvojeno od prirodnog tijela, te da se povezala s njim nakon uobličjenja naravi. Ovakvo mišljenje je zastupao Platon. Zapravo, duša je stvorena uporedo sa stvaranjem tijela. Duša dok se veže za pripravnu prirodu, nije biće izolirano i odvojeno od tijela, niti je biće neovisno i bespočetno u vremenu.

Svaka duša kao svjesna stvaralačka energija u svojoj osnovi ima neograničene stvaralačke mogućnosti i po tome su sve duše jednako vrijedne bez obzira na oblik postojanja u kojem se pojavljuju. Tu činjenicu potvrđuje i kršćanski nauk smatrajući da Bog jednako ljubi sve duše bez obzira jesu li na pravom putu (rade dobra djela) ili su skrenule na pogrešan put

– zaveo ih je Sotona pa rade zla dijela. Oblik postojanja u kojem će se pojedina duša očitovati u određenom trenutku, odredit će okvire u kojima će ona moći djelovati. Izbor oblika postojanja ovisi o potrebi koju duša u tom trenutku ispunjava, u koju aktivnost je uključena. Duše s visokom razinom misaone svijesti mogu poprimiti bilo koji oblik postojanja unutar cjelokupne kreacije i mogu razviti beskonačno mnogo svojih virtualnih jedinki. Duše s nižim razinama misaone svijesti poprimaju one oblike postojanja koje mogu shvatiti i koji će im pomoći u napredovanju – školovanju. Duše se u uvjetima na Zemlji mogu pojaviti u obliku čovjeka, ali i u bilo kojem drugom obliku u biljnom i životinjskom svijetu.

*Postanak 1,30: A zvjerima na zemlji i pticama u zraku i gmizavcima što puze po zemlji u kojima je dah života – neka je za hranu sve zeleno bilje! I bi tako.*⁸

Iz ovog citata iz *Knjige postanka* vidljivo je da životinje imaju *dah života* isto kao i čovjek – živa duša. S druge strane, u *Bhagavad – giti*⁵ se spominje 8 400 000 različitih vrsta života u materijalnoj kreaciji. Ovisno o svojim željama i djelatnostima, živo biće će biti u različitim materijalnim prebivalištima i oblicima – od biljke (trave, drveta) preko životinje, čovjeka sve do tijela poluboga. No, “pravi život” je u duhovnom svijetu.

*Bhagavad-gita*⁵ 13.21: *Različita očitovanja tijela i osjetila živih bića tvorevine su materijalne prirode. Postoji 8 400 000 različitih vrsta života i one su tvorevine materijalne prirode. Nastaju iz različitih osjetilnih zadovoljstava živoga*

bića, koje želi uživati u određenom tijelu. Stavljeno u različita tijela, živo biće doživljava različite vrste sreće i nesreće. Uzrok je njegove materijalne sreće i nesreće materijalno tijelo, a ne on sam. U izvornom stanju (duhovnom, op. aut.) nedvojbeno uživa, stoga je to njegovo pravo stanje.

Tvrđnjom da duša može biti u bilo kojem obliku postojanja, nužno se ne implicira postojanje svjesne duše u svakom obliku postojanja unutar cjelokupne kreacije. Naime “upisani kod” u univerzalnoj bazi znanja, po kojem će se razvijati i djelovati neki oblik postojanja nužno ne zahtjeva postojanje svjesne duše unutar tog oblika postojanja. Njegovo ostvarenje moguće je po “zapisanom kodu” u njegovim stanicama bez svjesnog razumijevanja stvari – oblik postojanja se razvija i djeluje automatski pri čemu koristi Duh za izravnu vezu s univerzalnom životnom energijom koja ga održava. Na primjer: razvoj biljke – iz sjemena naraste biljka koja zatim procvjeta i stvori sjeme za buduće istovjetne jedinke. Za njen razvoj nije potrebna svjesna duša. Isto je i sa životinjama. Međutim, ako iz nekog razloga, neka duša ima potrebu biti u takvom pojavnom obliku (biljka općenito ili neki od životinjskih oblika) ona će se naći u njemu i proživjeti iskustvo takvog života. Duše postoje vječno i “imaju dovoljno vremena” za iskušavanje različitih oblika postojanja – sve prema osobnim potrebama i željama. Pri tome mogu se pojavljivati kao jedinstvene duše ili virtualne jedinke jedinstvene duše.

U konačnici treba reći da duša može hibernirati u nekom trenutku svog postojanja – bez da aktivno postoji (živi – radi). Duša se na taj način odmara, regenerira za novo djelovanje. Tako se u knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ spominju polja za hibernaciju u koje dolaze duše po napuštanju materijalnog nositelja. Tu se regeneriraju i ovisno o dostizanju

nivoa misaone svijesti odlaze u duhovni svijet ili se vraćaju u materijalni kako bi dovršile proces početnog učenja. Duše koje odlaze u duhovni svijet, postaju svjesne svih svojih boravaka na Zemlji u različitim materijalnim tijelima i svih duša s kojima su bile u rodbinskim ili bilo kakvim drugim odnosima tijekom boravka na Zemlji. U duhovnom svijetu njihov odnos s tim dušama nije na razini odnosa roditelja prema djeci. One su ravnopravne duše jer imaju istog stvoritelja – stvara ih univerzalna životna energija – Bog kroz proces stvaranja svijesti unutar generatora svjesnosti. Sadašnji roditelji na Zemlji su u stvari roditelji materijalnog tijela u kojem se duša nalazila, a ne roditelji te duše. Prva duhovna razina na koju odlaze duše iz materijalnog svijeta je najniža frekvencijska dimenzija postojanja u Beta svijetu. Tu duše poprimaju oblik čovjeka kao što su ga imale i za boravka na Zemlji. Razlika je u tome što taj oblik nije materijalne već duhovne (transcendentalne) prirode i on sam po sebi ne stari. Duša ga po želji može promijeniti i biti neko vrijeme u drugom obliku pa se onda opet vratiti u isti ili pak stvoriti sasvim novi.

Ovakav slijed događaja potvrđuje postojanje reinkarnacije u koju vjeruje dio religijskih zajednica kao što su hinduizam i budizam, a promiče ga i Međunarodno društvo za svjesnost Krišne. Reinkarnacija podrazumijeva uzastopno utjelovljenje duše u materijalnom nositelju koji može biti čovjek ili neki drugi oblik. Kršćanstvo pak smatra da postoji samo jedan život na Zemlji iza kojeg se duši određuje vječna sudbina u raj u paklu (eventualno u čistilištu). Imajući na umu da jedan čovječji život traje uglavnom manje od sto godina, što je beznačajno u odnosu na vječnost, nelogično je da

duša ima samo taj život kako bi nakon njega, na temelju svojih postupaka, završila u vječnom raju ili paklu. Slikovito to je tako malo vremena u usporedbi s vječnošću da se unutar njega ne stigne ni odgovoriti na hipotetsko pitanje “Da ili ne?”. Tek što je duša čula pitanje, vrijeme za odgovor je prošlo. Ona još nije ni shvatila gdje se nalazi, a već joj je određena vječna sudbina. Znači, za “određivanje” budućeg vječnog života, duši je dano gotovo pa ništa vremena. Tako malo vremena za tako važnu – sudbonosnu odluku, a cijela vječnost je pred njom. Ukoliko pak prihvatimo mogućnost reinkarnacije, duši se otvara mogućnost da kroz potreban broj života u materijalnom tijelu, unutar materijalnog svijeta, dostigne dovoljan nivo misaone svijesti za vječni nastavak djelovanja u duhovnom svijetu.

Stjepan Cmić
ALFA
SVIJET
Život naš **vječni**

6. Smisao postojanja kreacije i materijalnoga svijeta

Sigurno je da nema čovjeka na Zemlji koji se nije susreo s pitanjem o smislu života, o svrsi postojanja ljudi, životinja, biljaka i svega ostalog što svojim osjetilima može predočiti kao i onoga za što intuitivno vjeruje da postoji, a svojim osjetilima ne može identificirati.

Današnje znanje stečeno kroz znanstvena istraživanja kao i spoznaje koje prenose vjerske zajednice ne daju potpun odgovor na pitanje što je smisao života ili bolje rečeno kako izgleda i zašto uopće postoji sveukupna kreacija. Zasižno znamo da je Zemlja na kojoj živimo tek sićušni djelić cjelokupne materijalne kreacije. Ona je maleno zrnce prašine u beskrajnom zvijezda. Ako tome dodamo i nama nevidljive svjetove onda je jasno da je ukupna kreacija neshvatljivo velika. Jasno je da ne možemo pojmiti koliki su to razmjeri i što je sve unutar toga. Još je teže shvatiti zašto sve to postoji, odnosno koja je temeljna svrha tog postojanja. Odgovor na to pitanje zasižno će se naći u nekom budućem vremenu, u trenutku kada će razvoj duša koje borave na Zemlji biti na bitno većoj razini od sadašnje, odnosno onda kada će čovjek učenjem dosegnuti sposobnost spoznaje kako je uređena cjelokupna kreacija. Tada će moći shvatiti njenu svrhu. S obzirom na nemogućnost razjašnjenja tog pitanja, uobičajeno se nastoji dokučiti odgovor na pitanje zašto su stvoreni čovjek i Zemlja – koji je smisao njihovog postojanja? Potpuno smo svjesni da je taj smisao usko povezan sa smislom postojanja

ukupne materijalne i duhovne kreacije i trebalo bi ga uklopiti u istu sliku. Međutim, taj sveukupni smisao postojanja trenutno je prekriven velikim velom tajne, a za vjerovati je da ga sadašnje duše na Zemlji ne bi razumjele ni kada bi ga netko pokušao objasniti. To objašnjenje bi moralo biti u prenesenom smislu kako bi se donekle shvatila bit, no očito je da za sadašnji trenutak postojanja na Zemlji to znanje nije ni potrebno. Utjelovljena duša može ostvariti svoju zadaću na Zemlji bez njega. Stoga ćemo se baviti pojavama i objašnjenjima onoga što je moguće shvatiti ili logično objasniti na našem stupnju razvoja i znanja.

Postoji više mogućih scenarija koji definiraju smisao života na Zemlji u nama vidljivoj materijalnoj kreaciji.

Jedan od mogućih scenarija jest da je smisao života na Zemlji sam taj život, odnosno svaka se vrsta bori da putem potomaka nastavlja slijed – život te vrste, ostvarujući tako vječnost života. Ovakav scenarij se može izvući iz vjerovanja da je sve nastalo slučajno bez nekog svrshodnog cilja i potrebe. Naime, materijalni svijet (svemir) nastao je širenjem iz točke neizmjerne gustoće stvarajući prostor, vrijeme, materiju i energiju. Širenje se još uvijek događa. U tom vrtlogu širenja nastale su milijarde galaksija sa zvijezdama i planetima. Među njima nastala je i Zemlja. Život na Zemlji nastao je kao rezultat spleta slučajnih dobro pogođenih uvjeta i razvijao se evolucijom svih životnih oblika (životinja, biljaka i čovjeka) koja traje i danas. Svi ti životni oblici imaju jedinu svrhu da nastave život svoje vrste. Ovakav scenarij je zorno vidljiv kod niza živih bića koja se nakon dostizanja spolne zrelosti pare i

zatim ugibaju. Primjera radi spomenimo jegulje i čitav niz kukaca. Ipak tako drastičan slučaj nije kod većine životinjskih vrsta i naravno nije kod čovjeka.

Drugi scenarij ima polazište u tome da je Zemlja jedno od mnogih mjesta na koje dolaze duše kako bi se rekreirale i odmorile, a potom se vratile u svoje temeljno obitavalište u duhovnom svijetu. To bi značilo da je smisao postojanja Zemlje u materijalnom svijetu običan turizam. Duše iz duhovnog svijeta dolaze u materijalna tijela na Zemlji i koristeći njih igraju igre života. Te igre se temeljno mogu pripremiti prije utjelovljenja duše (rođenja materijalnog tijela u kojem će duša boraviti). Odrede se tipovi igara i granični uvjeti događanja u kojima će duša sudjelovati. Tijek samih igara i njihovi ishodi ostaju nedefinirani i događaju se na temelju aktivnosti svih sudionika u igrama. Ovo se može predočiti kao sudjelovanje u modernim igrama paintballa, escape rooma ili različitim virtualnim igrama na računalima. Jasnije je ako zamislimo događaje kao virtualnu stvarnost koja je upravo zakoračila u svakodnevnicu današnjeg čovjeka. Možemo reći da je cijela materijalna kreacija virtualna stvarnost u kojoj se odigravaju igre života.

Ovakav scenarij podrazumijeva da je netko stvorio materijalni svijet i osmislio ga za rasonodu i odmor. Tko je taj netko i čime se temeljno bave duše koje dolaze na odmor i zabavu, ostaje nepoznanica. Religijske zajednice vjeruju da je to bio Bog, a jedna od teorija govori kako je život na Zemlji stvorila neka napredna civilizacija koja je došla iz svemira. Pitanje je kakva je to civilizacija i tko je stvorio nju?

*Bhagavad-gita*⁵ 3.38 *Gospodin je stvorio materijalni svijet kako bi živim bićima omogućio da zadovolje požudne sklonosti. Kada nakon dugotrajnih požudnih djelatnosti postanu zbunjena, živa se bića počinju raspitivati o svom položaju.*

*Bhagavad-gita*⁵ 3.40 *Unapređenjem materijalne civilizacije utemeljene na zadovoljavanju osjetila produžuje se materijalno postojanje živog bića. Stoga je požuda simbol neznanja zbog kojeg živo biće ostaje u materijalnom svijetu.*

Citirani dijelovi *Bhagavad-gite*⁵ idu u prilog ovom scenariju. Razlog više jest u činjenici da u svom naučavanju *Međunarodno društvo za svjesnost Krišne* spominje četrnaest materijalnih planeta – od kojih je dio rajskih te se poneke duše zadržavaju u materijalnom svijetu jako dugo ne shvaćajući da im je pravo mjesto duhovni svijet. Mogli bismo reći da duše koje oduvijek postoje dolaze u uvjete materijalnog svijeta kako bi se “igrale”, a kada im te igre dosade vraćaju se u duhovni svijet.

Ipak, ako prihvatimo već spomenutu teoriju kako je sve stvoreno iz univerzalne životne energije i da su duše vječiti graditelji, jasno bismo mogli zaključiti da su upravo duše s viših razina postojanja stvorile ovaj materijalni svijet sebi za odmor i relaksaciju kroz igre života u materijalnim tijelima.

Treći scenarij bi mogao biti vezan uz mjesto za razmnožavanje duša. Može se pretpostaviti da je materijalni svijet i Zemlja unutar njega jedno od posebnih mjesta na koje dolaze duše da bi se “parile” i tako stvorile nove duše. Ovaj scenarij se naslanja na poznate događaje na

Zemlji gdje pojedine vrste životinja odlaze u točno određeno vrijeme na točno određeno mjesto kako bi se parile i stvorile nove potomke. Potom se vraćaju u uobičajeno obitavalište. Postoje primjeri gdje pojedine vrste prelaze ogromne udaljenosti kako bi obavile čin parenja. Primjera radi europske i američke jegulje odlaze na mriještenje u Sargaško more. Mužjaci i ženke jegulje spolno sazrijevaju između desete i četrnaeste godine života. Tada mijenjaju boju iz tamne u srebrnu i postaju izrazito proždrljive. Kada se dobro utove, poispadaju im zubi i one kreću na svoje putovanje. Bez obzira gdje se nalazile: u slivu Baltičkog, Sjevernog, Jadranskog, Crnog ili Egejskog mora sve jegulje kreću na put prema istom odredištu na koje stižu u istom vremenskom okviru od veljače do travnja. Jegulje tijekom svog dugog putovanja ne jedu ništa i kada napokon stignu u Sargaško more, brzo se pare, spuštaju na dubinu između četiristo i sedamsto metara, mrijeste se i umiru. Njihovi potomci se vraćaju na ona mjesta odakle su oni došli, tu žive do spolne zrelosti i onda kreću na isti put. Krug se ponavlja. Sličan scenarij događa se i s europskim rodama. One podižu mlade u Europi i zatim odlaze na jug kako bi izbjegle zimu. Vraćaju se u proljeće na novo parenje. Taj bi se scenarij mogao opisati i za duše koje iz duhovnih svjetova dolaze u materijalni svijet (pa i na Zemlju) borave u materijalnim tijelima, razmnožavaju se (stvaraju nove duše) i zatim po smrti materijalnog tijela odlaze u duhovni svijet odakle su i došle.

Po *Bibliji*⁸, završni čin stvaranja neba i zemlje bio je stvaranje čovjeka.

Postanak: 1,28 I blagoslovi ih Bog i reče im: “Plodite se i množite i napunite zemlju, i sebi je podložite! Vladajte ribama u moru i pticama u zraku i svim živim stvorovima što puze po zemlji!

Iz Biblijskih spisa nije jasno je li Bog početno namijenio Zemlju čovjeku za vječiti život ili kao prvi korak za život tek stvorenih duša, no slijedom opisanih događaja, moglo bi se zaključiti kako je materijalni svijet, a time i zemlja, stvoren kao mjesto za rađanje duša koje tu borave vrlo kratko i nastavljaju svoj vječni život u duhovnom svijetu.

Religijske zajednice većinom nude scenarij po kojem je smisao života na Zemlji dostizanje uvjeta da se duša vrati Bogu stvoritelju i nastavi vječno živjeti u raju. Shvaćajući da duša prebiva unutar materijalnog tijela, najvažnije je razviti vrline koje će biti sukladne svim odredbama definiranim kroz deset Božjih zapovjedi. Takav “čisti” život sigurno vodi u raj kada se duša poslije smrti materijalnog tijela preseli u duhovni svijet. Bude li duša živjela suprotno tim zapovijedima, zasigurno će završiti u vječitom paklu. Prema tome, može se zaključiti kako je smisao stvaranja materijalnog svijeta (i Zemlje) temeljno bio u ideji da tu boravi čovjek kao utjelovljena duša. Taj je svijet bio namijenjen njemu za život i uživanje, no nakon poznate priče o Adamu i Evi u Rajskom vrtu – njihovom neposluhu, smisao postojanja materijalnog svijeta dobiva drugu konotaciju. To je mjesto gdje duša kroz razne kušnje treba dokazati privrženost Bogu vodeći se načelima koje definiraju Božje zapovijedi. **Taj bi se scenarij stoga mogao shvatiti kao da je materijalni svijet**

svojevrsna kaznionica za duše koje su se odmetnule – odrekle Boga i sada se moraju iskupiti kako bi ih On ponovo prihvatio i svojom milošću vratio tamo gdje pripadaju, odnosno ako se ne iskupe, završit će u vječnom paklu, još goroj i težoj kaznionici.

S obzirom na specifičnost i izoliranost života na Zemlji, **moguće je njegov smisao shvatiti kao eksperiment – laboratorij u kojem se odrađuju određena testiranja – ispitivanja, a koje vode “bogovi” – duše na visokom stupnju razvoja ili takozvani vanzemaljci.** O postojanju vanzemaljaca raspravlja se u raširenoj znanstveno-fantastičnoj literaturi. Jedan od najpoznatijih autora koji obrađuje tu temu je Erich von Däniken koji u brojnim knjigama istražuje građevine, slike, zapise i pojave koje današnja znanost ne može u potpunosti objasniti. Posebno su zanimljivi opisi “silazaka bogova” koji podučavaju ljude i koji se mogu naći u zapisima iz drevnih kultura – civilizacija.

Napokon, prihvatimo li ranije rečeno da su duše “svjesna stvaralačka energija koja koristi misao za stvaranje, a nastaje iz univerzalne životne energije i njen je sastavni dio te da se duše stvaraju kroz Generator svjesnosti (izvor duša) koji se nalazi u Omega svijetu, onda dolazimo do još jednog mogućeg scenarija koji daje smisao postojanja materijalnog svijeta i Zemlje. Po tom scenariju materijalni svijet je kreiran kako bi bio učilište i to prije svega za novostvorene duše. **Iz toga proizlazi da je smisao života svake duše na Zemlji njeno početno učenje, početno stjecanje znanja i vještina za buduće učenje i kreativno djelovanje unutar cjelokupne kreacije.**

U knjizi *Nauka o samospoznaji* ⁴ na stranici 195, kaže se: *U Vedama je rečeno da je duša nedirnuta materijalnom zagađenošću; samo je privremeno prekrivena. Taj prekrivač trebamo ukloniti. Onda postajemo čisti. To je misija ljudskog života – ukloniti prekrivač materijalne okoline, doći do duhovnog razumijevanja i predati se Krišni. Onda je život savršen.*

Znači, da bi se to postiglo potrebno je naučiti kako se uzdići na viši stupanj svjesnosti i osloboditi daljnje potrebe djelovanja unutar materijalnog svijeta.

O potrebi učenja duše tijekom boravka na Zemlji govore i dr. Eben Alexander i Ptolemy Tompkins u knjizi *Karta raja* ² (stranica 121):

Nemojte se zavaravati: postoji razlog zbog kojeg smo duhovna bića koja proživljavaju ovozemaljsko iskustvo. Ovamo smo došli da bismo nešto naučili, ali sa sobom donosimo bolje alate za učenje nego trenutačno znamo. Naša odiseja kroz taj materijal koji usvajamo nije samo test, a ni u kojem slučaju kazna, nego poglavlje u razvoju, u evoluciji samog svemira: jer mi smo jedan od najvećih Božjih eksperimenata i Božanstvo polaže sve svoje nade u nas toliko mnogo da je to gotovo izvan naše sposobnosti shvaćanja.

Kao što je već spomenuto, duša nakon svog stvaranja temeljno mora naučiti raspoznati što je dobro, a što je zlo, kako u djelima tako i u mislima, te zatim razviti dovoljan stupanj misaone svijesti kako bi mogla svjesno koristiti univerzalnu

životnu energiju. Drugim riječima, mora razviti prihvatljivu razinu sposobnosti kontrole vlastitog negativnog razmišljanja. Tek tada može krenuti na više razine učenja u duhovne svjetove.

Naime, novostvorene duše iz generatora svjesnosti su na razini slabo razvijene misaone svijesti, često generiraju negativni misaoni proces i nisu u potpunosti sposobne raspoznavati razliku između dobra i zla. U takvim su uvjetima sklone nekritičnom prihvaćanju tuđih i svojih misli, koje mogu imati negativan efekt te djelovati destruktivno.

Ova situacija je potpuno jasna kada pogledamo kako se ponašaju djeca. S obzirom na to da još ne razumiju okolinu oko sebe i odnose koji tu vladaju, djeca reaguju po trenutnim mislima bez obzira na to kamo one vode i kakva će djela iz njih izaći. Ponašanje malog djeteta je u stvari ponašanje mlade duše koja je utjelovljena u njemu.

Sve što duša zamisli odmah želi ostvariti, ne raspoznaje što su to dobre, a što loše misli i aktivnosti. Može se reći da je to zato što nije svjesna opasnosti i posljedica koje mogu nastupiti, a u podsvijesti osjeća svoje neograničene mogućnosti, osjeća da se misli mogu slobodno i neograničeno ostvarivati.

Upravo zbog nemogućnosti kontrole negativnog misaonog procesa, novostvorene duše stvaraju kaos unutar dijelova kreacije gdje se nalaze pa se mora utrošiti velika količina energije za dovođenje kreacije u sklad i sprečavanje nastanka većeg kaosa.

Nastankom negativne misli potrebno je kod drugih duša aktivirati pozitivnu misao kako bi se pokušalo spriječiti njeno djelovanje. Ako se u tome ne uspije, treba pokušati umanjiti

negativne posljedice ili, u krajnjem slučaju, iskoristiti pozitivne misli za njihovo saniranje. Za rješavanje toga problema mora se postaviti niz energetskih barijera koje sprečavaju izvršavanje negativnih misli mladih duša tijekom njihova odrastanja. To iziskuje angažman velikog broja duša – učitelja i potrošnju velike količine stvaralačke energije. Tek nizom uzastopnih ponavljanja početnih lekcija dostiže se dostatna razina kontrole negativnog misaonog procesa i raspoznavanja dobra i zla, te duša postaje spremna za daljnji duhovni razvoj i mogućnost svjesnog korištenja univerzalne životne energije.

Efikasno rješenje tog problema jest u stvaranju izoliranih uvjeta gdje će novostvorene duše stjecati početna znanja bez negativnog utjecaja na druge dijelove kreacije. Zato je stvoren materijalni svijet kao jedinstvena potpuno zatvorena cjelina koja se može samostalno obnavljati korištenjem univerzalne životne energije. Taj je svijet jedinstveno rodilište i početna škola za novostvorene duše kroz koju se u kontroliranim uvjetima omogućava njihov početni razvoj i smanjuje utrošak stvaralačke energije za obuzdavanje njihova negativnog misaonog procesa. Mogli bismo reći da je materijalni svijet dječji vrtić i osnovna škola za novostvorene duše.

Razmišljajući o navedenim scenarijima smisla života na Zemlji, možemo uočiti kako samo jedan scenarij svodi smisao života na puko produženje vrste, smatrajući da nakon smrti čovjeka nema ničeg isto kao i nakon uginuća životinje ili prestanka postojanja biljke. Dakle, smisao života je puki život koji je nastao nekim pukim slučajem. Međutim, ako se osvrnemo oko sebe i pogledamo kako je sve što postoji

izuzetno logički posloženo, kako za svako postojanje biljnih i životinjskih vrsta postoji velika logika (smisao) i svi procesi koji se zbivaju potpuno su logično posloženi, onda je jednostavno nelogično da čovjek živi ovaj život i iza njega nema ništa, nelogično je da je smisao njegova života samo kako bi postojao i produžavao vrstu. Čovjek je onaj koji oblikuje svijet oko sebe, on koristi energiju svrsishodnije od biljke ili životinje i mora postojati logičan slijed čemu sve to služi.

Preostali scenariji polaze od toga da je čovjek dvojno biće – materijalno i duhovno gdje je upravo duhovna komponenta – duša onaj dio čovjeka koji čini razliku u odnosu na ostala živa bića. Materijalno tijelo je nositelj, domaćin ili kaput za dušu u vrijeme njenog boravka u materijalnom svijetu. Duša dolazi iz duhovnog svijeta i tamo se vraća nakon smrti tog materijalnog tijela. Ovdje je važno razlučiti da postoje scenariji po kojima vječna duša “pada” u materijalni svijet i scenariji po kojima je materijalni svijet mjesto odakle počinje učenje za tek stvorene duše.

Scenarij po kojem vječna duša “pada” ili dolazi u materijalni svijet može podrazumijevati da je materijalni svijet velika virtualna igraonica za duše iz duhovnog svijeta, igraonica materijalnog života. Današnji stupanj razvoja telekomunikacija i industrije igara te sveopćeg tehnološkog napretka omogućuje i takvo sagledavanje smisla života jer je razvoj tehnike ukazao na veliki potencijal stvaranja virtualne stvarnosti. Mogli bismo reći da je to gruba kopija pravih paralelnih svjetova. Taj scenarij je stoga logičan. No “osluškujući” logiku velikih svjetskih religija i svih mitova i

legendi koji su se prenosili usmenom predajom tisućljećima postojanja ljudske vrste, nameće se zaključak da je to mjesto u materijalnom svijetu mnogo važnije i mnogo dragocjenije od tek jednog pukog mjesta za igru – virtualnog igrališta. Naime, mnoge legende govore o potrebi dostizanja harmonije s prirodom ili o povratku Bogu nakon prosvjetljenja, a o tome svjedoče i današnje svjetske religije. To zatim podrazumijeva skladan život svih oblika postojanja, rekli bismo sa zemaljskog gledišta, skladan život biljnog i životinjskog svijeta s čovjekom. Takav život naziva se životom u raj, mjestu u kojem nema jauka, boli, ne postoji smrt, nema ratova, nema kriminala, nema prevara, nema ničeg što smatramo negativnim u sadašnjem životu. To je mjesto u kojem duše uživaju. Kako bi se to postiglo, materijalni svijet ne može biti tek mjesto za puku zabavu. Ta igraonica mora imati viši smisao. Mogli bismo stoga reći da je materijalni svijet mjesto za kreativno-edukativnu zabavu, ali s dubljim smislom pa se može doći do zaključka da se tu radi o mjestu gdje u potpuno kontroliranim uvjetima (kao u dječjim vrtićima ili školskim kampusima) duše na početnom stupnju razvoja uče svoje prve životne lekcije – pohađaju predškolsku nastavu. Po uspješnom savladavanju programa u materijalnim svjetovima nastavljaju učenje i djelovanje u duhovnim svjetovima. To je upravo ono kako je opisano u scenariju koji kaže da je smisao života svake duše na Zemlji njeno početno učenje, početno stjecanje znanja i vještina za buduće učenje i kreativno djelovanje unutar cjelokupne kreacije. Doduše, mogli bismo reći da taj scenarij, život na Zemlji gleda u kontekstu jedinstvenog života duše koji se normalno nastavlja u duhovnom svijetu. Razlika je samo u

frekvenciji titranja univerzalne životne energije. Stoga se duša ne vraća u neku “normalnu – duhovnu” postojbinu iz koje je došla već napreduje u svom znanju i mogućnostima, a time i sudjeluje u aktivnostima u onim svjetovima gdje najbolje može primijeniti dostignuta znanja i mogućnosti te napredovati u daljnjem učenju, bili oni materijalni ili duhovni.

Stjepan Cmić
ALFA
SVIJET
Život naš **vječni**

7. Zemlja – učilište duša

Prihvatajući scenarij da je smisao života svake duše na Zemlji njeno početno učenje, početno stjecanje znanja i vještina za buduće učenje i kreativno djelovanje unutar cjelokupne kreacije, možemo zaključiti da je materijalni svijet stvoren kako bi se optimizirao početni stadij učenja duša, slično dječjim vrtićima, školama i velikim studentskim kampusima. Razlika je što je cjelokupni život duše, od rođenja do smrti materijalnog tijela u kojem se ona nalazi, realna škola s realnim situacijama iz kojih se uči. Tako i latinska izreka kaže: „Vivere tota vita discendum est – Čovjek uči dok je živ.“ Ponekad se toj izreci doda i nastavak „...“, a umre u neznanju.“ Pritom se misli na smrt materijalnoga tijela i shvaća da je vrlo moguće da duša nije naučila sve što je trebala za vrijeme tog kratkog boravka u materijalnom tijelu.

Stvaranjem materijalnog svijeta – Alfa svijeta, stvorena je beskrajna škola za duše, škola s bezbroj mjesta i optimalnim uvjetima za učenje. To su samoodrživa mjesta u kojima novonastale duše sazrijevaju u potpuno kontroliranim uvjetima, bez mogućnosti da događaji unutar tih mjesta imaju negativan efekt u svjetovima ostatka kreacije. Planet Zemlja je jedno od takvih mjesta. Za sve njih karakteristično je nekoliko važnih elemenata koje ćemo ukratko navesti.

Frekvencijska barijera koja materijalni svijet dijeli od duhovnog dovoljna je da se negativno djelovanje, odnosno negativna razmišljanja i stremljenja mladih duša, zaustave i amortiziraju unutar materijalnog svijeta. Na taj je način u duhovnom svijetu sačuvana velika količina energije. Jednim

dijelom ona se koristiti za stvaranje novih jedinstvenih obrazaca postojanja samih duša, koje će onda u doglednoj budućnosti, nastajanjem kroz Generator svjesnosti, već imati ugrađeni kôd pozitivnog razmišljanja te više neće biti potrebe za usmjeravanje ili korekciju misaonog procesa s negativnog na pozitivni.

Kao što je već rečeno, jedna od važnih značajki Alfa svijeta je efekt usporenog djelovanja misli čime je omogućeno da se bez većeg napora i većeg utroška energije potpuno na vrijeme utječe na akcije negativnog razmišljanja te spriječi ili ublaži njihov učinak. To se, prije svega, postiglo korištenjem niske frekvencije titranja čestica energije, čime se stvara velika gustoća energije i blokira trenutno ostvarenje misli. Misao koja se pojavi u materijalnom svijetu može se svrsishodno ostvariti tek s određenim vremenskim pomakom i dodatnom misaonom energijom. Time se osigurava mogućnost “korekcije” misli, što je posebno važno kada se javljaju negativne misli.

U materijalnoj kreaciji kreirani materijalni oblici postojanja (biljni i životinjski svijet te čovjek) lišeni su izravne mogućnosti korištenja univerzalne životne energije za obnavljanje svojih energetske potrebe te su prisiljeni putem hrane, vode, zraka i svjetla obnavljati energetske zalihe potrebne za normalno funkcioniranje. To im je svakodnevna preokupacija. Zbog toga će se i duša morati svakodnevno brinuti za energetske obnovu materijalnog oblika postojanja u kojem se nalazi. Time joj je dijelom ograničena usredotočenost na veće kreativne izazove koje omogućava univerzalna životna energija.

Sama duša obnavlja svoju energiju nesvjesnom komunikacijom s univerzalnom životnom energijom tijekom sna nositelja duše. Ta je komunikacija prijeko potrebna kako bi se duša mogla energetski osvježiti i nastaviti kreativne aktivnosti na isti način kao što je materijalnim oblicima postojanja potrebna energija kroz hranu, vodu, zrak i svjetlost. Duša privremeno napusti svog materijalnog nositelja kako bi se efikasnije povezala s univerzalnom životnom energijom koristeći prostorno-komunikacijski tunel. Nakon uspješnog procesa obnavljanja energije, njime se ponovo vraća u okvire materijalnog nositelja.

Posebno važan element koji ograničava individualnu dušu u pristupu univerzalnoj životnoj energiji jest Duh. Sukladno napredovanju duše u razvijanju misaone svijesti, Duh otvara sve veći kanal prema univerzalnoj životnoj energiji i “dopušta” duši njeno korištenje u onom obimu koji je ona spremna prihvatiti. Ovdje je važno napomenuti kako svi materijalni oblici postojanja imaju točno definirane okvire (mogućnosti) korištenja univerzalne životne energije tijekom svog životnog ciklusa. Jedino duše (koje su unutar nekog materijalnog oblika postojanja) imaju mogućnost da im se putem Duha otvori ili suzi pristup do univerzalne životne energije, sukladno njihovom osobnom razvoju.

Urođeni strah od nepoznatog također je “korektivni element” koji se nalazi u dušama, a svrha mu je da umanjuje “istraživački duh” novostvorene duše, čime se umanjuje mogućnost nekontrolirane uporabe negativnih misli.

Duša može “boraviti” u bilo kojem obliku postojanja u materijalnom svijetu, no na Zemlji je čovjek kao oblik

postojanja najpogodniji nositelj duše za njeno napredovanje u učenju. Ulazak novostvorene duše u materijalni svijet i spajanje s nositeljem-čovjekom odvija se kroz međufrekvencijski komunikacijski tunel koji se posredstvom Duha automatski otvara pri stvaranju-rađanju novog čovjeka kao nositelja duše. Tunel povezuje Generator svjesnosti u Omega svijetu ili polja za hibernaciju duša u Ni (N) svijetu i novorođenog čovjeka u materijalnom svijetu. Isto tako, u trenutku kada nositelj duše izgubi energetske veze s univerzalnom životnom energijom preko Duha te više ne može postojati, bez obzira na to je li duša sazrela za duhovni život ili ne, prelazak iz materijalnog u duhovni svijet omogućen je automatskim otvaranjem međufrekvencijskog komunikacijskog tunela koji povezuje nositelja duše koji je umro s poljima za hibernaciju. Duša tim tunelom dolazi u polja za hibernaciju te se nakon utvrđivanja stupnja razvoja, priprema za daljnje aktivnosti. Ako nije dostigla dovoljan stupanj razvoja za nastavak učenja unutar duhovnog svijeta, ostaje u hibernaciji do novog procesa početnog učenja u materijalnom svijetu kroz novog nositelja-čovjeka. U slučaju da je dostigla zadovoljavajuću razinu razvoja, ostat će kratko u hibernaciji kako bi se stabilizirala, odnosno energetske oporavila i zatim prelazi u Beta svijet.

Sve duše koje ne završe početno učenje s uspjehom, ponavljat će taj proces onoliko puta koliko je potrebno da dođu na razinu potpunog raspoznavanja dobra i zla te prihvatljive kontrole negativnih misli. Tek tada će moći nastaviti s učenjem kako svjesno koristiti univerzalnu životnu energiju i to na najnižim frekvencijskim dimenzijama postojanja u duhovnom svijetu. Dakle, na istom mjestu objedinjen je proces učenja

novostvorenih duša i proces dodatnog učenja za duše koje u ranijoj fazi ili fazama nisu uspješno savladale potrebne lekcije. Kontrolu razvoja svake individualne duše prati poseban kontrolni tim, a usmjeravanje procesa rađanja i učenja duša zadatak je duša s viših frekvencijskih dimenzija postojanja, a prije svih duša u Beta svijetu. Zbog toga, u materijalni svijet mogu doći, i dolaze, već razvijene duše iz viših frekvencijskih dimenzija postojanja. Ovisno o zadatku zbog kojeg dolaze pojavljuju se kroz proces rođenja materijalnog nositelja-čovjeka i prolaze sve njegove faze života ili pak dolaze izravno kroz međufrekvencijski komunikacijski tunel.

Dolaskom razvijene duše u materijalni svijet kroz proces rađanja materijalnog nositelja, ona se stavlja u okvir novostvorenih duša i gubi svjesnu izravnu vezu s univerzalnom životnom energijom. Međutim, Duh joj otvora široki kanal za korištenje te energije s obzirom na visoki stupanj kontrole negativnih misli koji je već ostvarila. Takve duše razlikuju se od novorođenih duša ili duša na početnoj razini učenja po izrazito jakom širenju pozitivne misaone energije u okolini u kojoj borave.

Kada je za rješavanje određenih zadataka unutar materijalne kreacije važno da duše koje dolaze u materijalni svijet ne izgube svjesnu direktnu vezu s univerzalnom životnom energijom, one dolaze iz viših frekvencijskih dimenzija postojanja kroz međufrekvencijski komunikacijski tunel. U tom slučaju, one odmah po dolasku poprimaju materijalni oblik postojanja po svom izboru (oblik čovjeka ili neki drugi) i mogu svjesno koristiti univerzalnu životnu energiju za potrebe rješavanja zadaća zbog kojih su došle.

Pojavnost takvih duša u materijalnom svijetu posebno se brižno organizira kako ne bi izazivala dezorijentiranost i poremećaj u planiranom razvoju novostvorenih duša. O njima svjedoče zapisi o pojavama anđela i proroka, a u hinduističkoj filozofiji je poznata manifestacija ili inkarnacija božanskog bića poznata kao Avatar ili Avatara koji se može pojaviti u više različitih oblika na Zemlji. Obično se radi o očitovanju u obliku životinje, čovjeka ili nekog drugog bića. Sanskrtska riječ avatāra doslovno znači “silazenje – onaj koji silazi” i obično podrazumijeva silazak “potpuno ili djelomično opunomoćene” inkarnacije Boga u niže razine postojanja kako bi se ostvarila posebna misija – svrha. Kršćanstvo svjedoči o rođenju Isusa Krista kao sina Božjeg, islam o pojavi proroka Muhameda – zadnjeg Božjeg poslanika, a u Bhagavad – giti se spominje Krišna kao inkarnacija Svevišnje Božanske Osobe.

Mogući način nastanka Alfa svijeta opisan je u prvom poglavlju knjige, a preuzet je iz knjige *Alfa svijet – rodilište*¹⁷. Sam proces stvaranja Alfa svijeta i zatim rodilišta – učilišta na Zemlji opisan je u toj knjizi kroz sedam cjelina i to (*stranice 29–30*):

Prva cjelina obuhvaća stvaranje međufrekvencijskog komunikacijskog tunela između najniže frekvencijske dimenzije postojanja u duhovnom Beta svijetu i materijalnog svijeta u nastajanju te usmjeravanje univerzalne životne energije kroz taj tunel promjenom frekvencije titranja na alfa vrijednost. Na taj se način generirala (stvorila) materijalna kreacija, koja je u početnom stadiju bila ispunjena samo česticama univerzalne životne energije.

Druga cjelina jest stvaranje kopije postojeće kreacije najniže frekvencijske dimenzije postojanja u duhovnom Beta svijetu. Ta se kopija zatim kontinuirano, kako je nastajala, usmjeravala u međufrekvencijski komunikacijski tunel između kreacije u duhovnom Beta svijetu i materijalnom Alfa svijetu te transportirala u materijalnu kreaciju. Tako se stvarala prva frekvencijska dimenzija postojanja u Alfa svijetu s temeljnom frekvencijom alfa.

Treća cjelina predstavlja nastavak istraživanja u Testnom vrtu i pripremu prvih duša, koje će nakon razvoja do zadovoljavajuće razine raspoznavanja dobra i zla nastaviti život na Zemlji kao prvom rodilištu unutar materijalne kreacije.

Četvrta cjelina odnosi se na stvaranje potrebnih jedinstvenih obrazaca postojanja za materijalne oblike postojanja koji će se koristiti u materijalnoj kreaciji, a koji se još nisu razvili za potrebe korištenja u Testnom vrtu.

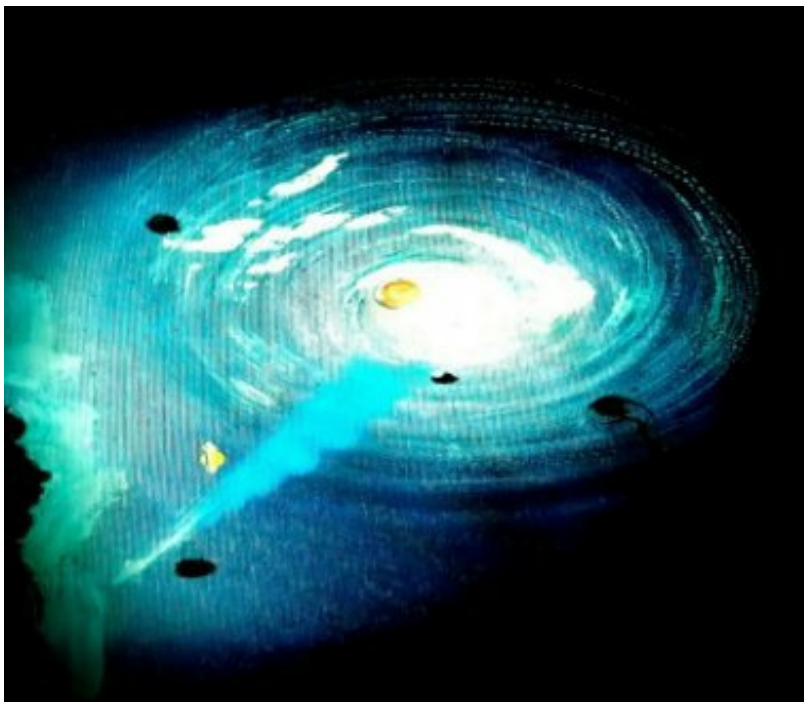
Peta cjelina jest oblikovanje prvog rodilišta na planetu Zemlji koji će se nalaziti unutar Sunčeva sustava u Mliječnoj stazi. To podrazumijeva stvaranje preduvjeta za razvoj materijalnih oblika postojanja: stvaranje odgovarajuće atmosfere, uspostavu cikličnog kruženja vode, stvaranje ciklusa smjene dana i noći (vrtnja Zemlje oko svoje osi), stvaranje kopnenih i vodenih cjelina te raznolikih klimatskih uvjeta na planetu.

Šesta cjelina jest stvaranje materijalnih oblika postojanja (korištenjem stvorenih jedinstvenih obrazaca postojanja), koji za opstanak koriste vodu, zrak, svjetlost i materijalnu hranu.

Sedma cjelina predstavlja stvaranje ciklusa spajanja individualne duše s nositeljem-čovjekom tijekom njegova

rođenja i odlaskom duše iz njega u trenutku smrti, odnosno prestankom postojanja nositelja duše.

Tih sedam koraka bilo je potrebno napraviti kako bi se Zemlja mogla uspješno koristiti za početno učenje tek stvorenih duša. Nakon stvaranja cjelokupne materijalne kreacije, unutar nje bila je samo univerzalna životna energija koja se procesom samogeneriranja širila u nedogled, a njene su čestice titrale frekvencijom alfa. Kreacija je bila u tami. Prema knjizi “Alfa svijet – Rodilište”¹⁷ za daljnju realizaciju projekta ponovo se okupilo devet milijuna duša, dok ih je još devetsto devedeset milijuna angažirano diljem svih duhovnih kreacija, a ponajviše iz beta kreacije. Svi sudionici su bili podijeljeni u nekoliko skupina, a svaka je imala zadatak stvoriti kopiju jednog dijela najniže frekvencijske dimenzije postojanja beta kreacije i prebaciti tu kopiju u alfa kreaciju. Sve su te duše zajedničkom mišlju privukle dovoljnu količinu univerzalne životne energije i otvorio se golemi međufrekvencijski tunel između beta i alfa kreacije.

U alfa kreaciji to je izgledalo kao da se niotkuda stvorila golema svjetleća kugla, a iz svijetla koje je dolazilo iz kugle počeli su se stvarati objekti koji će tvoriti materijalni svijet.

Sudionici događaja snagom svojih misli, a sukladno podijeljenim zadacima, usmjeravali su univerzalnu životnu energiju kako bi se stvorile kopije pojedinih objekata – dijelova najniže frekvencijske dimenzije postojanja beta kreacije, a zatim su te kopije slali kroz međufrekvencijski tunel u Alfa svijet. Na izlazu iz međufrekvencijskog tunela stvorene kopije objekata mijenjale su frekvenciju titranja čestica energije na alfa vrijednost i postajale su dio materijalnog svijeta. Na taj se

način materijalni svijet popunjavao objektima kakve je imala najniža frekvencijska dimenzija postojanja Beta svijeta. Razlika je bila samo u frekvenciji titranja čestica energije. Svakodnevno su nastajale velike galaksije, a među njima i Mliječna staza unutar koje je stvoren Sunčev sustav s planetima. Tako je, unutar Sunčeva sustava, stvoren i planet Zemlja...

Nakon stvaranja planeta Zemlje, napravljeno je dvanaest timova koji su imali zadatak stvaranja potrebnih uvjeta za postojanje materijalnih oblika postojanja, a zatim su trebali stvoriti i njih. Ti materijalni oblici postojanja po svom su izgledu stvarani kao vjerne kopije istih takvih duhovnih oblika postojanja na planetu Zemlja u beta kreaciji. Identičan izgled tog planeta u materijalnom i duhovnom svijetu omogućava lakše snalaženje dušama koje nakon prvog dijela svog razvoja na Zemlji u materijalnom svijetu dolaze na prvu duhovnu razinu. Njihov se život nastavlja u gotovo istom okruženju, ali u uvjetima najniže frekvencijske dimenzije postojanja u Beta svijetu.

Na temelju jedinstvenih obrazaca postojanja za materijalni svijet koje su stvorile – kreirale duše na najvišem stupnju razvoja, timovi su stvarali materijalne oblike postojanja uvažavajući trenutni razvoj planeta. Dio materijalnih oblika postojanja stvaran je u svim životnim okolinama, dok je dio stvaran, sukladno specifičnostima prilagodbe, samo u određenim životnim okolinama. Pri stvaranju korištena su iskustva iz Testnog vrta.

Jednostavni materijalni oblici postojanja stvarani su direktno na terenu gdje će živjeti. Dovoljan broj članova tima

mislima se spajao na drvo života unutar univerzalne baze znanja, odabirao zapis za jedinstveni obrazac postojanja za jedinku koju žele stvoriti te je zatim slijedio “uputu” zapisanu u tom jedinstvenom obrascu postojanja. Mislima bi privukli univerzalnu životnu energiju i pomoću nje bi se stvorio željeni materijalni oblik postojanja.

Na temelju tako stvorene jedinke napravio bi se potreban broj kopija tako da se misli usredotoče na jedinku i korištenjem univerzalne životne energije stvori željeni broj kopija. Proces takvog stvaranja istih jedinki odvija se brže i uz manji utrošak energije jer se ne mora otvarati univerzalna baza znanja.

Praktički, to znači da je proces stvaranja jednostavnih materijalnih oblika postojanja kretao stvaranjem jedne ili više jedinki korištenjem jedinstvenog obrasca postojanja koji se nalazi zapisan unutar drva života u univerzalnoj bazi znanja, a zatim se nastavljao stvaranjem željene količine kopija na temelju već stvorenih oblika. Nakon toga se stvorene jedinke samostalno razmnožavaju po kôdu koji je zapisan unutar njih samih, dijeljenjem stanica, stvaranjem sjemena ili pak stvaranjem jaja.

Složeniji i najsloženiji materijalni oblici postojanja početno su prolazili malo drugačiji put. Prvu jedinku je stvarao jedan ili više članova tima u posebnom objektu koji je osiguravao idealne uvjete za neometanu koncentraciju i usmjeravanje energije misli izravno na drvo života unutar univerzalne baze znanja. Taj objekt je bio u obliku piramide. Koristila se središnja dvorana koja je osiguravala idealne uvjete za neometanu koncentraciju i usmjeravanje energije misli

izravno na drvo života unutar univerzalne baze znanja. Upravo je to bilo od iznimne važnosti jer je za efikasno korištenje univerzalne životne energije potrebna čista misao usredotočena na akciju koja se želi ostvariti s jasnim obrascem kako to ostvariti. Što je razina usredotočenosti veća, to će vrijeme ostvarenja te misli biti brže.

Imajući to u vidu, članovi tima su se zajedničkom mišlju spajali na drvo života unutar univerzalne baze znanja i odabirali jedinstveni obrazac postojanja za jedinku koju su željeli stvoriti. Misli su usredotočili na “uputu” zapisanu u tom jedinstvenom obrascu postojanja i ovisno o količini energije njihovih misli, jedinka se brže ili sporije razvijala. Stoga je pri stvaranju najsloženijih materijalnih oblika postojanja uvijek sudjelovalo više članova tima kako bi njihovo zajedničko djelovanje pridonijelo bržem procesu stvaranja.

Nakon stvaranja prve jedinice, novog materijalnog oblika postojanja članovi tima stvorili bi dovoljno kopija te ih zatim prebacili u jednu od mnogobrojnih prostorija za provjeru funkcioniranja novostvorenih materijalnih oblika postojanja. Tek kada se utvrdilo da sve funkcionira kako je definirano jedinstvenim obrascem postojanja, novostvoreni materijalni oblici premještali bi se u područja gdje će nastaviti život.

Ako bi kod neke jedinice jedna ili više osobina odstupale od definiranih u jedinstvenom obrascu postojanja, ta bi se jedinka vraćala na potrebnu doradu. Članovi tima tada bi se istodobno usredotočili na jedinku koju treba doraditi i na jedinstveni obrazac postojanja za tu jedinku te bi od početka prolazili proces stvaranja, s time da se ne bi radila nova jedinka, već bi se u ranije stvorenoj jedinki korigirali dijelovi

koji su pogrešno funkcionirali. Tako doručene jedinice ponovo bi išle na provjeru funkcioniranja.

Nakon uspješno završenih provjera, novostvoreni materijalni oblici postojanja bili bi prebačeni u područja predviđena za njihov život. Tu bi nastavili životni ciklus kako je to za njih predviđeno jedinstvenim obrascem postojanja.

Ustrajnim radom svih timova Zemlja je nakon sedam meona (sedamdeset zemaljskih godina) u potpunosti promijenila izgled. Postala je zeleno-plavi planet. Mnogobrojni materijalni oblici postojanja živjeli su unutar zemljine kore, u vodi, na kopnu i u zraku. Svi su se procesi odvijali željenim ritmom.

Ovdje imamo odgovor na pitanje: Što je bilo prije: Kokoš ili jaje? Kao što se može zaključiti iz načina stvaranja materijalnih oblika postojanja, prvo je stvorena kokoš na temelju jedinstvenog obrasca postojanja koji je pohranjen u univerzalnoj bazi znanja. Taj obrazac su kreirale duše na visokoj razini misaone svijesti. Nakon stvaranja kokoši i dovoljnog broja “njenih kopija”, daljnje razmnožavanje je išlo na način koji je zapisan u jedinstvenom obrascu postojanja, a taj se temelji na stvaranju zametka u jajetu.

Na Zemlji je nedostajao još samo čovjek. Stvaranje čovjeka bio je završni zadatak za svaki tim. Za rješavanje tog zadatka, svi članovi pojedinog tima našli su se u posebnoj prostoriji kako bi svoje misli stopili u jednu snažnu misao usredotočenu na jedinstveni obrazac postojanja za čovjeka.

Proces je trajao polako, no, uskoro su na zato pripremljenim ležajevima ležali muškarac i žena. Čovjek je stvoren na isti način kako su stvarani i mnogi drugi složeni

materijalni oblici postojanja, koji za svoje razmnožavanje trebaju mušku i žensku jedinku. Tako stvoreni čovjek funkcionirat će posredstvom Duha po unaprijed definiranim pravilima i unutar definiranih okvira kako je zapisano u jedinstvenom obrascu postojanja, na temelju kojeg je stvoren.

Članovi tima su zatim stvorili još jedanaest parova i odveli ih na provjeru funkcioniranja gdje su se u narednih sedam dana obavila potrebna testiranje i eventualne dorade. Stvoreni parovi ljudi zatim su nastavili život u posebno određenim dijelovima teritorija pod stalnom kontrolom članova tima.

Tako su svoj život na Zemlji započela sto četrdeset i četiri para ljudi, po dvanaest u svakoj od dvanaest teritorija na koliko je Zemlja bila podijeljena. U posebnim uvjetima proveli su četrdeset i devet godina. Kroz to su se vrijeme pratili procesi unutar materijalnog tijela kako bi se, sukladno mogućnostima tijela u različitim životnim dobima, mogao namjestiti proces napredovanja duše koja će biti u takvom tijelu. Provjera je uključivala sve aspekte života, a posebno je provjeravan proces razmnožavanja – stvaranja novih jedinki i njihov razvoj. Nakon završene provjere članovi tima su usmjerili ljude na slobodan život unutar cijelog teritorija koji kontrolira tim.

Svaka neuobičajena pojava koja se eventualno dogodila tijekom njihova života, pomno se pratila kako bi se na temelju toga mogao doraditi jedinstveni obrazac postojanja za čovjeka.

Svi jedinstveni obrasci postojanja za složene oblike postojanja imaju ugrađenu kontrolu nasljeđivanja osobina, tako da se temeljne nasljedne osobine uvijek prenose kroz noviji obrazac. Na taj se način svaki poboljšani ili potpuno novi

obrazac postojanja može prenijeti na već postojeću populaciju bez da se ista mora u potpunosti ugasiti zaustavljanjem njihova razmnožavanja. Prije uvođenja novijeg jedinstvenog obrasca postojanja on će se optimalno prilagoditi za životne uvjete u kojima će se ostvarivati oblici postojanja stvoreni po tom obrascu. Na taj će se način omogućiti bolje napredovanje jedinki s novim obrascem i pospješiti brža zamjena jedinki sa starim. Stara populacija će jednostavno evoluirati u novostvorenu populaciju. Tako je i s čovjekom. Tijekom začeća u utrobi majke novo će ljudsko biće poprimiti dominantne osobine novijeg obrasca bez obzira na to je li on došao sa strane muškarca ili žene.

Time je završila priprema Zemlje za prihvatanje novostvorenih duša. Preostalo je još samo da se nakon završnih testova u Testnom vrtu pokrene proces spajanja materijalnih tijela i duša. Ovaj ključni trenutak, poznat je iz Biblijske priče o Adamu i Evi.

Stjepan Cmić

ALFA
SVIJET

Život naš **vječni**

8. Adam i Eva – testni vrt

Biblijski tekstovi, pa time i priča o Adamu i Evi, pisani su na način da se u prenesenom smislu pošalje određena poruka jer bi doslovno objašnjenje pojedinih situacija – događaja stvorilo konfuziju i nerazumijevanje s obzirom na nizak nivo znanja kojim su raspolagale duše u vrijeme nastanka tih tekstova. U današnje doba kada je čovjeku dostupan pristup velikom broju informacija i kada je sveopće znanje na bitno većoj razini, mnogi bi se tekstovi mogli napisati preciznije i s detaljnijim objašnjenjima zadržavši pri tome početnu poruku. No, zasigurno ima još puno stvari koje se i danas moraju opisati u prenesenom smislu jer ni sa sadašnjim znanjem ne bi bile shvaćene u potpunosti.

Tako je i s pričom o Adamu i Evi. Njen temelj jest stvaranje čovjeka od zemlje (blata, praha) kojemu Bog udahnuje dušu i stavlja ga u edenski vrt (raj). Potom slijedi kušnja (zabrana) i priča o padu čovjeka te njegovom izgonu iz raja.

U Bibliji⁸ se navode dva izvještaja o stvaranju. U prvom se doznaje kako je Bog na svoju sliku stvorio čovjeka (muško i žensko) dok drugi izvještaj kaže kako je Bog prvo stvorio Adama, a zatim i Evu te ih smjestio u edenski vrt.

Knjiga postanka 2 15-17: Jahve, Bog, uzme čovjeka i postavi ga u edenski vrt, da ga obrađuje i čuva. Jahve, Bog, zapovjedi čovjeku: “Sa svakoga stabla u vrtu slobodno jedi, ali sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti.”

Priča zatim svjedoči o prevari koju je napravila “zmija” ...*lukavija od sve zvjeradi što je stvorio Jahve, Bog. (Knjiga Postanka 3,1).* Nagovorila je Evu da pojede plod sa stabla spoznaje dobra i zla i dala ga zatim i Adamu. Pošto su kušali taj plod, otvorile su im se oči i oni su shvatili da su goli. Od lišća su napravili pregaču i kad su čuli korake – dolazak Jahve, Boga, sakrili su se jer su bili goli.

O tome se u *Knjizi postanka 3 22-24* navodi: *Zatim reče Bog: “Evo, čovjek postade kao jedan od nas – znajući dobro i zlo! Da ne bi sada pružio ruku, ubrao sa stabla života pa pojeo i živio navijeka.” Zato ga Jahve, Bog, istjera iz vrta edenskoga da obrađuje zemlju iz koje je i uzet. Istjera dakle čovjeka i nastani ga istočno od vrta edenskog, pa postavi kerubine i plameni mač koji je svjetlucao – da straže nad stazom koja vodi k stablu života.*⁸

Zbog tog čina Jahve, Bog, odluči kazniti zmiju i njih oboje. Zmija je kažnjena tako što će morati puzati po trbuhu ... *i zemlju jesti sveg života svog. (Knjiga Postanka 3,14),* a Adam i Eva su kažnjeni teškim životom na Zemlji koji će završiti smrću – ... *prah si, u prah ćeš se i vratiti. (Knjiga Postanka 3,19).*

Knjiga postanka nadalje prati život Adama i Eve te njihove djece.

Oba izvještaja o stvaranju vrlo su štura i daju samo nužne naznake kojima se temeljno želi reći da je sve što postoji, uključujući i čovjeka, stvorio Bog. Iz svega navedenog,

nije posve jasno zašto je Bog stvorio čovjeka. Ispada da je stvoren kako bi bio ... *gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci – svoj zemlji – i svim gmizavcima što puze po zemlji!* (*Knjiga postanka 1,26.*)

Bez obzira na svrhu postojanja čovjeka, iz teksta se može zaključiti kako je on stvoren da bi vječno živio kao gospodar svemu na Zemlji, no prije preuzimanja te dužnosti stavljen je na kušnju u edenskom vrtu. Po kršćanskom nauku cijela kušnja je opisana kao veliki čovjekov grijeh – neposluh prema Bogu Ocu, učinjen na nagovor “zmije”. Iako se u toj priči izrijeком ne spominje tko je “zmija” koja je “prevarila” Evu, tumačenjima koja se temelje na drugim biblijskim tekstovima (*Otkrivenje 12, 7-10; Prorok Ezekiel 28,12-16; Izaija 14,12-15*), može se zaključiti kako je to bio Sotona ili Lucifer, anđeo koji se pobunio protiv Boga, prerušen u zmiju. Kršćanski nauk tumači da se taj grijeh prenosi na sve ljude na Zemlji kao potomke praroditelja Adama i Eve što znači da je svaki rođeni čovjek “obilježen” tim takozvanim “istočnim grijehom”.

Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana (poznatija kao Mormonska crkva) temelji svoje vjerovanje na Mormonovoj knjizi⁴² koju ostale kršćanske Crkve ne priznaju. Sljedbenici pokreta Svetaca posljednjih dana vjeruju da je Mormonova knjiga još jedno svjedočanstvo o Isusu Kristu koja je usporediva s Biblijom za koju također vjeruju da je “Riječ Božja u onoj mjeri u kojoj je ispravno prevedena.” Knjiga je povijesni zapis Božjeg djelovanja među trima civilizacijama na Američkom kontinentu od 600. pr. Kr. do 420. godine, a vjeruje se da su je napisali proroci i sljedbenici Isusa Krista.

Dobila je ime po Mormonu, proroku koji je skupio zapise u 4. stoljeću. Po tekstovima iz te knjige (*Druga knjiga Nefijeva, Poglavlje 2,22-25*) jasno se može zaključiti da je pad Adama i Eve bio planiran (neophodan) korak u naumu života na zemlji i da ga je planirao sam Bog. Tumači se da bi bez tog pada Eva i Adam zauvijek ostali u uvjetima Edenskog vrta i ne bi imali djece niti bi se razvilo čovječanstvo jer ne bi bilo duša u materijalnim tijelima koje imaju pravo biranja između dobra i zla i mogućnost stjecanja vječnog života. Pad je prilika da se postane poput Nebeskog Oca.

Pogledajmo tu priču iz drugog kuta, osvjetljenu drugim svjetlom. Usporedimo li tek stvorene Adama i Evu s tek rođenom djecom, možemo zaključiti da i jedni i drugi u tom trenutku svoga života nemaju nikakvo iskustvo ni znanje o načinu života u sredini u kojoj su se našli. Potpuno su ovisni o svojim roditeljima i reagiraju instinktivno. Nisu svjesni kakva je ta okolina koja ih okružuje niti su svjesni svog postojanja u njoj. Za njih je potpuno normalno da su goli bez obzira u čijem društvu i u kojoj situaciji bili. Žive bez ikakvog srama. Kako vrijeme prolazi djeca odrastaju, stječu iskustva i pomalo shvaćaju svijet oko sebe. U jednom trenutku shvate da su goli (još nisu odrasli!) i zbog osjećaja srama nadalje se obavezno pokrivaju odjećom. To je trenutak kada su “progledali” i postali svjesni svog postojanja, sada i upravo ovdje. O tom trenutku se govori i u priči o Adamu i Evi. Kada su „jeli sa stabla spoznaje dobra i zla“ postali su svjesni svog postojanja.

*Knjiga postanka 3, 7:Tada se obadvoma otvore oči, i upoznaju da su goli. Spletu smokova lišća i naprave sebi pregače.*⁸

Oni su kao i današnja djeca u tom trenutku prošli najraniju fazu života i ušli u fazu spoznaje okoline i samoga sebe unutar te okoline. To je vrijeme kada se djeci počinju pričati (ili čitati) bajke. Zanimljivo je da sve bajke koje se djeci čitaju u toj najranijoj dobi, govore o borbi između dobra i zla. Bajke uvijek završe tako da dobro pobijedi zlo. Očito je svrha tih bajki da se djeca što prije nauče prepoznavati dobro i zlo i da prihvate stranu dobrog jer ono je uvijek na pobjedničkoj strani. Takav pristup odgoja potpuno je uvriježen i normalan. Naučiti djecu da prepoznaju što je dobro, a što zlo prvi je korak u izobrazbi. Osim kroz bajke, djeci se i metodom mrkve i batine želi usaditi znanje o prepoznavanju dobra i zla pa je tako u najranijoj dobi u primjeni zastrašivanje: “Ne budeš li dobar – ne budeš li slušao mamu i tatu, doći će babaroga po tebe.” Iz tona kojim se to govori, djeci je jasno da dolazak babaroge po njih i njihov odlazak s njom nikako ne bi bio ugodan, a time ni poželjan. Pomišljanje o napuštanju roditeljskog doma i odlazak s nekom groznom babarogom djeluje na djecu i ona usklađuju svoje ponašanje u sugeriranom smjeru. Odrastanjem, nakon nekoliko godina shvatit će da je to fikcija, no cilj je postignut. S obzirom na takav način edukacije čovjeka od malih nogu, logično je da je i u priči o Adamu i Evi, trenutak njihovog odrastanja kada oni postanu svjesni svojeg postojanja u okolini i trenutak kada kroz edukaciju počinju raspoznavati (razlučivati) dobro i zlo, opisan kroz negativnu prizmu kako bi se zastrašivanjem postigao efekt pozitivnog djelovanja. Na taj

se način šalje poruka o potrebi slušanja autoriteta – učitelja ili općenito starijih jer nepoštivanje toga zasigurno vodi u kaznu. Naime, očito je da su Adam i Eva bili podvrgnuti situaciji u kojoj su trebali naučiti kako raspoznati dobro i zlo i očito su naučili tu lekciju upravo kako je i trebalo jer Bog kaže: *Evo čovjek postade kao jedan od nas – znajući dobro i zlo!*- (*Knjiga postanka, 3, 22*)”⁸. Znači to je bio trenutak kada su oni, kao i današnja djeca, naučili važnu lekciju iz života. Nakon te lekcije može početi druga obuka. Djeca odlaze u osnovnu školu, zatim na više škole i kako odrastaju, napreduju u znanju.

Međutim, taj događaj u životu Adama i Eve, označen je negativnim. Priča je postavljena tako da ispada da su prekršili direktnu zabranu. Po priči nikako nisu smjeli “jesti sa stabla spoznaje dobra i zla”. Mogli bismo stoga zaključiti da nisu smjeli odrasti i naučiti kako raspoznavati dobro i zlo. S druge strane posve je normalno da Bog ili možda Bog i anđeli raspoznaju dobro i zlo. Naime, nejasno je iz teksta na koga se misli kada Bog kaže *...čovjek postade kao jedan od nas – znajući dobro i zlo!* Ako misli na sebe i anđele, onda je jasno da je stvoreni čovjek – duša u njemu, stekla sposobnost koju imaju duše u duhovnom svijetu. U izrečenom kontekstu može se zaključiti da Bog nije želio da čovjek ima mogućnost raspoznavanja dobra i zla kakvu ima On. Međutim, ako to nije želio, mogao je napraviti čovjeka (dušu) koji nikako ne bi mogao raspoznavati dobro i zlo. Postoji teza da je Bog namjerno ostavio tu mogućnost kako bi provjerio privrženost čovjeka. Teza je na slabim temeljima jer je Bog mogao kreirati čovjeka koji će mu biti apsolutno vjeran i privržen. S druge strane, Bog je prisutan svugdje, sve čuje, sve vidi i sve zna. Iz toga se nameće zaključak da je bio “prisutan” i u trenutku kada je “zmija” zavela Evu. Može se nadalje zaključiti da je to mogao spriječiti znajući posljedice istog. Pa, Eva je njegovo dijete. Nećemo li zaštititi dijete od pogibelji? Prihvaćajući ovu tezu, jasno je da je Bog imao veliki razlog da stvari pusti da se odvijaju upravo u smjeru koji će Adamu i Evi omogućiti raspoznavanje dobra i zla. Očito je to bilo važno naučiti kao temeljnu prvu lekciju u njihovom životu.

Nastavak priče koji govori o kazni za Adama i Evu nije logičan jer je upravo sposobnost raspoznavanja dobra i zla

nešto što karakterizira odraslu osobu i daje joj mogućnost pravilnog rasuđivanja o svakoj životnoj situaciji i mogućnost pravilnog djelovanja – djelovanja u smislu dobrog, a sprečavanja zla.

To potvrđuju i Biblijski tekstovi⁸ iz knjige *Ponovljeni zakon* i knjige *Kraljevi I*.

Ponovljeni zakon 1, 37-40: Zbog vas se Jahve i na mene razljutio te mi rekao: “Ni ti onamo nećeš ući. Ući će onamo Jošua, sin Nunov, koji te služi. Njega ti osokoli, jer će on uvesti Izraela u posjed. A i vaši mališani, sinovi vaši koji još ne znaju razlikovati dobro i zlo, oni će u nju ući; njima ću je u posjed dati. A vi se okrenite i zaputite u pustinju, prema Crvenome moru!

Kraljevi I 3, 7-9: Sada, o Jahve, Bože moj, ti si učinio kraljem slugu svoga na mjesto mog oca Davida, a ja sam još sasvim mlad, te još ne znam vladati. Tvoj je sluga usred naroda koji si izabrao, naroda brojnog, koji se ne da izbrojiti ni popisati. Podaj svome sluzi pronicavo srce da može suditi tvom narodu, razlikovati dobro od zla, jer tko bi mogao upravljati tvojim narodom koji je tako velik!

Logičan je zaključak da su Adam i Eva, nakon uspješno savladane lekcije o raspoznavanju dobra i zla, mogli krenuti na drugi dio učenja – krenuli su u realni život kroz koji su trebali naučiti kako se oduprijeti negativnom misaonom procesu, kako zaustaviti ili ublažiti akcije uzrokovane negativnim razmišljanjem. Dakle, tu se ne radi o grijehu, već o uspješno

završenom učenju nakon kojeg je slijedio drugi krug učenja u životnoj školi na Zemlji.

Biblijska priča o Adamu i Evi zorno pokazuje da je prva lekcija koju svaka novostvorena duša mora naučiti: prepoznavanje (razlučivanje) dobra i zla. To je preduvjet da bi se zatim moglo naučiti kako efikasno kontrolirati negativan misaoni proces i na poslijetku doći do takve razine misaone svijesti gdje se generiraju samo pozitivne misli.

Priča o Adamu i Evi, opisana je i u knjizi *Alfa svijet – Rodilište*¹⁷ (poglavlje 3. *Adam i Eva, stranice 53-70*) no na sasvim drugačiji način. Njihov život smješten je u takozvani testni vrt u kojem vladaju identični životni uvjeti kakvi su stvoreni na Zemlji u alfa svijetu. Taj vrt služi za provjeru funkcioniranja svih kreiranih materijalnih oblika postojanja. Na temelju rezultata provjere, rade se potrebne dorade na jedinstvenim obrascima postojanja i zatim novi testovi. Tek po uspješno završenom testiranju, po konačnim jedinstvenim obrascima postojanja, stvaraju se materijalni oblici postojanja unutar alfa svijeta. Tako je bilo i s provjerom funkcioniranja duše unutar čovjeka kao jednog od materijalnih oblika postojanja. Napravljen je test i nakon uspješnog završetka, Adam i Eva su iz testnog vrta stavljeni u životnu okolinu na Zemlji u kojoj su već bili ljudi kao materijalni oblici života, ali bez duša. Sukladno rezultatima testa na Adamu i Evi doraden je jedinstveni obrazac postojanja za čovjeka u alfa svijetu. Potom je svih dvanaest timova koji su radili na uspostavi potrebnih životnih uvjeta za materijalne oblike života na Zemlji i koji su stvarali te materijalne oblike, napravilo po dvanaest parova “novih ljudskih jedinki”. U te su jedinke prebacili

odabrane duše iz polja za hibernaciju koristeći međufrekvencijski komunikacijski tunel. Tako je stvoreno sto četrdeset parova ljudi koji su nastavili život u dvanaest različitih životnih okolina na Zemlji. U tim su životnim okolinama već živjeli materijalni oblici čovjeka, no za razliku od novostvorenih, oni nisu bili optimalno prilagođeni za ispoljavane potrebnih aktivnosti duše tijekom početnog učenja. Oni su kao i ostali materijalni oblici postojanja živjeli po utvrđenom kôdu bez svjesne duše u njima. Mogućnosti tih tijela svedene su na instinkt i na aktivnosti preživljavanja. Novostvoreni ljudi s dušom mogli su normalno ulaziti u bračne veze s postojećom populacijom. Djeca iz takvih veza poprimala su temeljne osobine novonastalih ljudi te je, s vremenom, stara populacija u potpunosti zamijenjena. Život su nastavile samo jedinke čovjeka koje su bile optimalno prilagođene za početno učenje duša.

Ovakav scenarij rješava realni problem koji se često spominje u razmatranjima o širenju ljudske populacije od praroditelja Adama i Eve. Naime, ako su na početku postojali samo oni, gotovo je nemoguće da se vrsta mogla uspješno razvijati i namnožiti kao „pijesak u pustinji“. Danas sa sigurnošću znamo da je za uspješno preživljavanje i razvoj svake vrste važno da se križa s različitim pripadnicima iste vrste, odnosno da nikako nije dobro rađati potomke unutar uske zajednice. Ukoliko se krene od činjenice da su na početku postojali samo Adam i Eva, onda je neminovno da su buduće generacije nastale unutar samo te zajednice čineći incest. Takav scenarijo neminovno vodi u degeneraciju vrste što je kroz povijest provjereno i znanstveno dokazano. Zbog toga se

razvila teorija kako čitavo čovječanstvo potječe od iste “naravi” kakva je opisana za Adama i Evu. Ona polazi od toga da Adam nije samo osobno ime, već i opća imenica u značenju “čovjek“, jednako tako i Eva, “ona koja ima život” pa bi to značilo da je postojalo više ljudi (muških i ženskih) koji su imali istovjetne mogućnosti kao i opisani Adam i Eva. Tu doduše nastaje problem s tumačenjem istočnog grijeha jer ako je bilo više praroditelja iste “naravi” teško je objasniti kako se “pad” jednih prenio na druge ili bi priču trebalo shvatiti kao kolektivni pad svih. Upravo i ta činjenica dodatno ide u prilog zaključku da se u ovoj priči ne radi o grijehu i “padu čovjeka” već o uspješno savladanoj važnoj životnoj lekciji.

Zanimljivo je da po priči iz Biblije, nakon “pada čovjeka”, Bog postavlja stražu ispred edenskog vrta kako bi spriječio Adama i Evu da dođu do stabla života. Naime, Bog želi spriječiti situaciju da oni jedu s tog stabla i “žive dovijeka”. To je zanimljivo zato što prije “čovjekova pada” te zabrane nije bilo. To znači da je čovjek normalno mogao “jesti plodove s tog stabla” ili je bilo nezamislivo da će uopće moći biti u prigodi da ubere te plodove. Moguće je da se tek nakon što mu se “otvore oči” nakon kušanja zabranjenog voća, otvara i mogućnost da se domogne plodova sa stabla života. Stoga je moguć razlog zabrani u tome da Bog nije želio da čovjek koji je trebao biti vječan – besmrtan, nakon neposluha i “pada” i dalje bude besmrtan.

Ipak, za taj trenutak bismo mogli reći da je naglasak u tekstu na činjenici da se čovjeku zabrani pristup stablu (drvu) života ne ulazeći u razloge zašto je to važno. Ako prihvatimo ranije spomenutu definiciju stabla života i ranije opisan smisao

života na Zemlji i uopće u alfa svijetu, onda dolazimo do logičnog zaključka da je svakako bilo (i još jest) potrebno onemogućiti svjesni pristup mladim dušama univerzalnoj bazi znanja, a posebno stablu života. Mlade duše su kao i mala djeca. Njihova radoznalost bi ih “tjerala” da isprobaju sve što vide, sve do čega dođu. U tom isprobavanju bi zasigurno napravili više štete nego koristi. Primjera radi: Hoćemo li malom djetetu dati da samostalno postavlja električnu instalaciju, a znamo da o tome ništa ne zna – ne zna čemu služi niti kako djeluje? Naravno da nećemo. Time će se potencijalno baviti kada odraste i nauči sve potrebno da bi efikasno i sigurno to mogao obaviti. Tako je i s mladim dušama, pristup ka univerzalnoj bazi znanja (i konačno stablu života unutar nje) otvara se postepeno, sukladno napredovanju u učenju. Taj je pristup prvo na nesvjesnoj bazi, a tek s dovoljnim napretkom u kontroli negativnog misaonog procesa on postaje i na svjesnoj bazi duše.

Zašto je ta priča ipak ispričana kao pad – grijeh? Upravo zato da bi se strahom pokušalo educirati ljude i navesti ih na primjenu moralnih načela koje tumači religija preko deset zapovijedi. Ujedno, time se htjela pokazati uloga Sotone – Lucifera kao sile koja iskušava čovjeka – provjerava njegovu snagu i privrženost Božjim zapovijedima. Poruka ide u smjeru da se svakako treba kloniti te sile, oduprijeti se tom Luciferu i nikako ne pristajati na njegove “nemoralne” ponude.

Stjepan Cmić

ALFA
SVIJET

Život naš **vječni**

9. Lucifer – pali anđeo ili kontrolor

U današnjem trenutku razvoja duša na Zemlji, široko je razvijena svijest o postojanju dobra i zla. Pritom se dobro uvijek veže uz Boga, a zlo uz Lucifera kojeg se naziva i Sotona ili Vrag. Upravo iz tog antagonizma crpi se neizmjereno velik broj edukativnih priča koje kroz prokazivanje načina na koji se zlo očituje, nastoje pokazati na što treba pripaziti i kako se treba ponašati kako bi se ono izbjeglo.

Tako i Biblijski tekstovi obiluju opisima događaja koji se mogu pripisati djelovanju zla. Jedan od prvih primjera jest zavođenje Adama i Eve u edenskom vrtu. Lucifer, prerušen u zmiju, na vrlo mudar način uspio je zavesti Evu tvrdeći:

*Postanak 3,5: Nego, zna Bog: onog dana kad budete s njega jeli otvorit će vam se oči, i vi ćete biti kao bogovi, koji razlučuju dobro i zlo.*⁸

Kao što je već spomenuto, opis ovog događaja treba shvatiti u prenesenom smislu, međutim on ukazuje na nekoliko bitnih stvari.

- a) Ako prihvatimo tezu da se Lucifer prerušio u zmiju, onda dozvoljavamo mogućnost da duša bude u bilo kojem obliku postojanja u materijalnom svijetu što je danas još uvijek prijepor. Kršćanstvo smatra da se duša nalazi samo u čovjeku (čovječjem obliku).

- b) Postavlja se pitanje zašto u dijalogu, “zmijsa – Lucifer” kaže da će oni (Adam i Eva) biti kao bogovi, a ne Bog? Više religija vjeruje u postojanje samo jednog Boga.
- c) Kako je moguće da Lucifer – “svjetlonoša” kao jedan od najvažnijih (najvećih i najljepših) anđela, koji je duboko svjestan svoje uloge i duhovno potpuno prosvjetljen doživi preobrazbu i “pad” te odjednom poprimi ljudske osobine kakve mi poznajemo na Zemlji želeći biti veći od Boga? Religijska učenja govore da visoko svjesne duše koje su doživjele prosvjetljenje i žive u duhovnom svijetu u uvjetima raja ne mogu doživjeti moralni pad koji bi ugrozio njihov status vječnog života u tom stanju (u raji).

Očito je u ovoj priči mnogo toga prilagođeno kako bi običan čovjek shvatio poantu o postojanju vječnoga Boga i različitih stvorenja koje je on stvorio i to duhovnih (anđela) i materijalnih (čovjeka i ostalih stvorenja koje poznajemo na Zemlji). Ujedno ta i druge priče naglašavaju postojanje dobra i zla do te mjere da se i duhovnim bićima pripisuju osobine kakve možemo zapaziti oko sebe. Tako se uz Lucifera veže zavist, pohlepa za najvišim hijerarhijskim mjestom i želja da bude veći od Boga. Njemu se pripisuje i organiziranje pobune protiv Boga te izazivanje sukoba na nebu. Priče govore o tome kako on i zlo koje predstavlja, uvijek izgube, a pravda – dobro, pobijedi. Tako i završni tekstovi u Bibliji (*Otkrivenje*) naglašavaju kako će u konačnoj bitki Lucifer i njegova vojska izgubiti i završiti u vječitim mukama. Nejasno je iz svih tih tekstova zašto se sve to mora tako odigrati kad je Bog

svemoguć i može to riješiti na brži i jednostavniji način. Ovdje se, stoga, nameće pitanje kakav je doista odnos Boga i Lucifera?

Čitajući tekstove iz Biblije, uvijek nailazimo na situacije gdje se Lucifer ili Sotona javlja kao onaj koji zavodi ljude i pokušava ih odvratiti od života po zapovijedima koje je odredio Bog. Na taj ih način on nastoji odvratiti – udaljiti od Boga i pridobiti za svoje zle – negativne namjere. Međutim, bez obzira na to što on svoju aktivnost ne skriva, Bog ga pušta da zavodi ljude.

Otkrivenje 20,1-3: Potom opazih anđela gdje silazi s neba držeći u ruci ključ od Bezdana i velike verige. On uhvati Zmaja, staru zmiju – a to je đavao, sotona – i sveza ga za tisuću godina te ga baci u Bezdan, koji nad njim zaključa i zapečati, da više ne zavodi naroda dok se ne navrši tisuću godina. Poslije toga ima biti odvezan kratko vrijeme.⁸

Otkrivenje 20,7-10: A kad prođe tisuću godina, sotona će biti pušten iz svoje tamnice. Izići će da zavodi narode “na četiri kraja zemlje” – “Goga i Magoga” – da ih skupi za rat tako mnogobrojne kao pijesak morski.

I oni uziđoše “na široku površinu zemlje” i opkoliše tabor svetih – “ljubljeni” grad. Tada siđe vatra s neba i proguta ih. A njihov zavodnik, đavao, bi bačen u ognjeno i sumporno jezero, gdje se također nalaze Zvijer i lažni Prorok. I bit će mučeni dan i noć, u vijeke vjekova.⁸

Zašto Bog ponovo pušta sotonu da zavodi narode? Da pokaže svoju snagu kao u slučaju izlaska izabranog naroda iz Egipta ili ima neki drugi razlog?

Priča o stvaranju svijeta – Zemlje i ljudi na njoj, ispričana u knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ logično se može uklopiti u Biblijsku priču o stvaranju svijeta i prvih ljudi. Prihvaćajući činjenicu da je Bog zapravo univerzalna životna energija koja ima mogućnost samoreprodukcije i samoorganiziranja do stvaranja svjesnosti dolazimo do zaključka da su osobe koje se spominju u *Knjizi postanka* u stvari duhovna bića koja su radila na izgradnji materijalnog svijeta. U tom kontekstu su Jahve i “drugi bogovi” te anđeli, članovi istog tima koji je imao zadatak izgraditi Zemlju i stvoriti sve materijalne oblike koji će se na njoj nalaziti. Zadatak je bio stvoriti potrebne uvjete za život i djelovanje tih materijalnih oblika postojanja, stvoriti njih same, a zatim kao posebno važan dio tog projekta bilo je spajanje individualne duše s materijalnim tijelom u kojem će ona boraviti za vrijeme učenja na Zemlji (alfa svijetu).

U prilog takvom tumačenju ide i dio Biblije koji govori o pojavi Nefila.

*Postanak 6,1-2: Kad su se ljudi počeli širiti po zemlji i kćeri im se narodile, opaze sinovi Božji da su kćeri ljudske pristale, pa ih uzimahu sebi za žene koje su god htjeli.*⁸

Postanak 6,4: U ona su vremena – a i kasnije – na zemlji bili Nefili, kad su Božji sinovi općili s ljudskim kćerima

*pa im one rađale djecu. To su oni od starine po snazi glasoviti ljudi.*⁸

Dakle, može se zaključiti da su ti “Božji sinovi” koji su općili s ljudskim kćerima u stvari duše iz duhovnog svijeta koje imaju visoku razinu misaone svijesti i koje su bile na zadatku stvaranja čovjeka na zemlji. Pojavljivali su se u obliku ljudskih materijalnih tijela.

Za potrebe testiranja materijalnih oblika postojanja, napravljen je posebni testni centar nazvan Edenski vrt. Knjiga postanka nas uvodi u završnicu testiranja spajanja duhovne duše i materijalnog tijela (Adama i Eve). U tom dijelu nezaobilaznu ulogu ima Lucifer koji provodi završni test. Taj test ima za cilj provjeru jesu li Adam i Eva dostigli dovoljan nivo spoznaje dobra i zla.

Ako stvari sagledamo u ovakvom kontekstu onda je izvjesno kako su Jahve i Lucifer na istom zadatku samo u različitim ulogama. Dok je Jahve koordinator svih aktivnosti oko realizacije cjelokupnog projekta, Lucifer predvodi tim zadužen za kontrolu – provjeru kvalitete i napredovanja pojedinih segmenata u projektu i projekta u cjelini. Takvo viđenje stvari ostavlja Lucifera kao vrhunskog anđela na njegovom mjestu te nema potrebe nalaziti mogućnost njegovog pada i pobune protiv Boga. Može se logično zaključiti da je tekst u Bibliji prilagođen kako bi se ti događaji mogli objasniti spoznaji ljudi onog vremena u kojem je nastao. Osim toga, scenarijo koji je primijenjen odgovarao je (i odgovara) načinu na koji je postavljen sustav učenja u društvu, a temelji se na zastrašivanju i metodi više batine, a manje mrkve. Stoga je priča o padu vrhunskog anđela i njegovoj stalnoj borbi protiv

Boga svrsishodno poslužila za osvjetljavanje dobrih božjih djela i loših vražjih djela. To je ujedno dobra prispodoba koja ukazuje na potrebu da se čovjek (njegova duša) kloni svih radnji koje su protivne Božjim zapovijedima, a na koje ih zasigurno nagovara sam Lucifer. Kroz tu priču provlači se sva spoznaja dobra i zla te je ona temelj didaktičkog štapa koji bi svaku dušu trebao usmjeriti ka dobru.

Stavljajući priču o prvim ljudima u pozitivan kontekst po kojem nakon uspješno obavljenog testiranja, oni nastavljaju život i učenje u pripremljenim uvjetima na Zemlji dolazimo do mogućnosti da se i cjelokupni život i učenje na Zemlji presloži u pozitivan kontekst gdje će se ono odvijati u ozračju pozitivne motivacije dostizanja cilja, a ne motivacije zastrašivanjem. Želja za što boljim učenjem i bržim napredovanjem u kontroli negativnog misaonog procesa javlja se zbog nagrade koja se ispoljava u obliku sve većih mogućnosti korištenja univerzalne baze znanja, a ne strahom od vječitih muka u paklu. To ujedno mijenja i pogled na cjelokupnost života ljudi na Zemlji.

Postavimo li priču na te temelje, onda je posve jasno da i u današnje vrijeme Luciferov tim radi provjeru napredovanja svake duše. Ta se provjera očito radi metodom zavođenja i iskušavanja kao što je to opisano u slučaju Adama i Eve i poslije u Biblijskim tekstovima Novog zavjeta kada Lucifer iskušava Isusa u pustinji nudeći mu sva bogatstva zauzvrat da se prikloni njemu.

Matej 4:1-11 Tada Duh odvede Isusa u pustinju da ga napastuje đavao. Postio je četrdeset dana i četrdeset noći i, na kraju, ogladnje. Tada mu pristupi napasnik i reče: “Ako si

zaista Sin Božji, naredi da ovo kamenje postane kruh.” Isus odvrati: “Pisano je: Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih.”

Zatim ga đavao odvede u Sveti grad, postavi ga na vrh hrama i reče mu: “Ako si zaista Sin Božji, baci se dolje, jer pisano je: “Naredit će svojim anđelima za tebe da te nose na rukama, da ne bi gdje nogom udario o kamen.”“ Isus mu reče: “Također je pisano: Ne kušaj Gospodara, Boga svojega!”

Ponovo ga odvede đavao na goru vrlo visoku te mu pokaza sva kraljevstva ovoga svijeta i njihovu raskoš, pa mu reče: “Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice te mi se pokloniš.” Nato mu Isus reče: “Odstupi, sotonu, jer je pisano: “Gospodaru, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služi!” Tada ga ostavi đavo, a pristupiše anđeli te su mu služili.”⁸

Iz citiranog teksta jasno je vidljivo da je Isus doveden u pustinju s namjerom provjere razine misaone svijesti (doveo ga Duh, a dalje ga vodi Đavao). Metoda je, naravno, kušnja. Upravo onakva kakva se svakodnevno koristi u životu duša na Zemlji. Kontrolni tim predvođen Đavlom – Sotonom ili Luciferom postavlja kušnje. Isus se odupro svim postavljenim kušnjama i pokazao da je na visokoj razini misaone svijesti. Nakon toga, on nastavlja svoju misiju.

Međutim, u ovom tekstu je posebno zanimljiv zadnji dio gdje Đavao nudi Isusu ...*sva kraljevstva ovoga svijeta i njihovu raskoš*. S obzirom na način kako mu odgovara Isus, očito je da ponuda nije bila lažna, odnosno, očito je da su oboje bili svjesni da Đavao može izvršiti svoje obećanje i dati *sva*

kraljevstva svijeta iako su ona, logično, vlasništvo samoga Boga. To nas ponovo vraća na zaključak da su Jahve-Bog i Lucifer, na zajedničkom zadatku.

Ta uzajamnost, taj zajednički rad na istom zadatku i mehanizam provjere – kontrole koji provodi Lucifer, možemo shvatiti promatrajući proces proizvodnje nekog proizvoda u tvornici. Glavni direktor je zadužen za cjelokupnu proizvodnju, a pojedini direktori za određene segmente koji su prijeko potrebni kako bi proizvod bio proizveden u traženoj kvaliteti. Tu imamo tehnološku pripremu proizvodnje, nabavu potrebnih materijala-sirovina, organizaciju proizvodnje u proizvodnim pogonima, kontrolu kvalitete tijekom pojedinih faza proizvodnje i završnu kontrolu kvalitete proizvoda te istraživanje u cilju poboljšanja proizvoda.

Možemo zaključiti da je na isti način funkcionirao i tim koji je imao zadatak stvaranja Zemlje kao posebnog mjesta za početno učenje tek stvorenih duša. Lucifer je sa svojim timom imao zadatak kontrole kvalitete, odnosno provjere funkcioniranja pojedinih funkcija u zacrtanim granicama. Taj zadatak obavlja i danas.

Takav pogled rješava i pitanje zašto Bog nakon *tisuću godina* Luciferova zatočeništva u Bezdanu ponovo otvara vrata Bezdana i pušta ga da zavodi ljude. Tu se očito radi o vremenu kada, za dio procesa učenja koji se obavlja, nije potreban kontrolni tim, a kada taj segment završi, kontrolni je tim ponovo na sceni *i zavodi ljude*.

S pravom se, stoga, ljudi trebaju bojati da ih Lucifer “ne zavede svojom slatkorječivošću i velikim obećanjima”. Moraju se bojati da ne padnu na testu kušnje koji im Luciferov tim nameće. Svaki takav pad znači produljenje učenja u alfa svijetu

i nemogućnost odlaska na više stadije u duhovni svijet. Time duže ostaju bez mogućnosti svjesnog korištenja univerzalne baze znanja, odnosno, ugone i zadovoljstva koje to korištenje pruža.

To se jednostavno može predočiti situacijom iz škole. Učenik se plaši testova jer će oni pokazati koliki je njegov nivo znanja i s kakvim će uspjehom ići dalje. Plaši se mogućnosti da je to znanje nedovoljno te će stoga morati ponavljati cijelo učenje za jednu ili više školskih godina. Plaši se da bi na temelju loših rezultata mogao ostati bez dostizanja diplome, a time ne bi ostvario cilj završetka školovanja i dostizanja mogućnosti za “ugodu” radeći u onom zanimanju za koje se školuje.

Dakle, strah od kontrole i kontrolora je izuzetno visok jer se uvijek pomišlja na mogući negativan ishod i posljedice koje on nosi. Pozitivan ishod uvijek je u drugom planu.

Zato se i u poznatoj kršćanskoj molitvi “Oče naš” kaže:
... i ne uvedi nas u napast nego izbavi nas od zla....

Doduše, molba je upućena Bogu, a ne Luciferu. Iz toga se može zaključiti da i Bog može koristiti kušnju kao metodu provjere stanja duše što i jest logično. Nije nužno da sva testiranja obavlja kontrolni tim. Neke segmente može obavljati i netko iz drugog tima koji radi na projektu.

Takvu situaciju možemo vidjeti i u opisu izlaska Izraelaca iz Egipta. U biblijskoj knjizi “Izlazak” Bog, Jahve, pokazujući svoju snagu, uvodi u napast faraona. Naime, na očite probleme koji se javljaju pred faraonom iz razloga zadržavanja Izraelskog naroda, on nikako da popusti već ustrajno ostaje pri svojoj odluci.

Izlazak 9,12: Ali je Jahve otvrdnuo srce faraonu, pa on ne poslušā Mojsija i Arona, kako je Jahve Mojsiju i rekao.⁸

Izlazak 10,20: Ali je Jahve otvrdnuo srce faraonu, i ne pusti on Izraelaca.⁸

Gledajući crno – bijelo gdje je Bog milostiv i ne dovodi ljude u napast, logično bi bilo da je u ovoj priči Sotona – Lucifer, a ne Bog Jahve “otvrdnuo srce faraonovo”.

Drugi primjer je u situaciji kada se Izraelski narod po izlasku iz Egipta nađe u pustinji i dio naroda posumnja da će umrijeti od gladi.

Izlazak 16,4: Tada reče Jahve Mojsiju: Učinit ću da vam daždi kruh s neba. Neka narod ide i skuplja svaki dan koliko mu za dan treba. Tako ću ih kušati i vidjeti hoće li se držati moga zakona ili neće.⁸

O tome da Bog stavlja duše na kušnju vidljivo je i iz teksta u Biblijskoj priči *Otkrivenje* kada Bog šalje poruku misionarskoj crkvi u Philadelphiji.

Otkrivenje 3, 9-10: Evo nadodajem: Članovi sotonine sinagoge koji tvrde da su Židovi, a nisu, već lažu – evo, učinit ću da “dođu i da padnu ničice pred tvoje noge“, pa upoznaju “da te ja ljubim“. Budući da si sačuvao moju poruku o postojanosti, i ja ću tebe sačuvati časa kušnje koji će doći na sav svijet da podvrgne kušnji stanovnike zemlje. Dolazim uskoro!⁸

Ovdje Bog daje obećanje da će crkvu u Philadelphiji sačuvati od kušnje. Očito smatra da to nije potrebno jer je za

nju jasno da je na “pravom putu”. Međutim, progonjenoj crkvi u Smirni, poručuje:

*Otkrivenje 2, 10: Nemoj se bojati muka što te čekaju: đavao će ubrzo neke između vas baciti u tamnicu, da “budete podvrgnuti kušnji“, i trpjet ćete “deset dana” nevolju. Ostani vjeran do smrti, i dat ću ti vijenac – život!*⁸

Sagledavajući cjelovitost projekta na Zemlji, moglo bi se zaključiti da je u molitvi “Oče naš” riječ o molbi kojom se traži drugačiji način ocjene uspješnosti duše, a ne kroz *uvođenje u napast* ili kroz *kušnju* s ciljem da se izbjegne mogućnost da duša kroz kušnju napravi zlo djelo.

Jasno je, međutim, da je metoda kušnjom – navođenjem na negativne (zle) aktivnosti upravo najraširenija i najefikasnija u ocjeni napredovanja duše. O tome se u knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ (stranice 113-115) kaže:

Kontrolni tim prati svaku dušu od njena stvaranja u generatoru svjesnosti pa do odlaska iz materijalnog svijeta. U taj proces uključen je veliki broj duša s raznih frekvencijskih dimenzija postojanja duhovnog svijeta. Luciferov tim postavio je granice za sedam razvojnih razina koje duša može dostići tijekom svog života na Zemlji. Svaka viša razina znači šire mogućnosti svjesnog djelovanja duše. Proces učenja postavljen je tako da duša može usvojiti znanja za prelazak na višu razinu za sedam do devet zemaljskih godina. Novostvorena duša je početno na nultoj razvojnoj razini te je u idealnim uvjetima njena napredovanja moguće da s četrdeset i devet zemaljskih godina dostigne sedmu razvojnu razinu, s koje se sigurno ide u duhovni svijet. Na žalost, u sadašnjim vremenima, duše teško

dostižu tu razinu jer su previše zaokupljene materijalnim potrebama svog tijela te teško napreduju u duhovnom razvoju. Duše koje iz polja za hibernaciju ponovo dolaze u materijalni svijet nastavljaju razvoj s razine koju su dostigle tijekom posljednjeg boravka u njemu, a nakon vremena prilagodbe na uvjete materijalnog svijeta. Ta se prilagodba ostvaruje tijekom prvih sedam do devet zemaljskih godina života materijalnih tijela u kojima se duše nalaze. Kontinuirano se prati učenje svake duše, njen misaoni proces i djela za koja se opredjeljuje. Na taj način kontrolni tim u svakom trenutku točno zna koja je duša na kojoj razini, pa tako i u trenutku napuštanja materijalnog tijela. Sve je to zapisano i u knjizi života unutar univerzalne baze znanja.

Konačni cilj učenja jest dostizanje sposobnosti kontrole vlastitog negativnog razmišljanja i sposobnosti raspoznavanja negativnih misli na koje se tijekom života nailazi bez obzira na to od kakvih autoriteta one dolazile. Konačno odbacivanje negativnih misli i nesudjelovanje u djelima koje te misli generiraju od iznimne su važnosti. To je ono što svaka duša mora naučiti kako bi mogla napredovati u duhovne razine postojanja. Najbolja metoda kojom se provjerava je li duša to uspjela jest stvaranje situacije u kojoj se duši negativno djelovanje prikaže kao sasvim normalno, štoviše, poželjno. Duši se negativna ideja lažno prikazuje kao iznimno pozitivna i korisna i to prije svega za nju samu, a onda i za druge duše. Na taj se način duša nagovara da se prikloni negativnom djelovanju. Ako je ona dovoljno dobro naučila sve lekcije koje su prethodile testu, kroz proces svjesnog i nesvjesnog preispitivanja, prepoznat će negativnu namjeru i oduprijet će

joj se. Ako pak ne, prihvatit će negativnu ideju. Važno je reći da jedino kontrolori iz kontrolnog tima koriste tehnike zavođenja i obmanjivanja duša kako bi utvrdili jesu li sposobne prepoznati dobro i zlo i kontrolirati negativni misaoni proces. Nakon svakog ciklusa učenja oni pred duše postavljaju situacije u kojima se na temelju onoga što su prethodno naučile moraju odlučiti za ili protiv neke aktivnosti. Dakle, sve duše koje u procesu učenja dobro usvoje svakodnevne životne lekcije bit će u mogućnosti na kušnji ispravno odlučiti i vrlo će lako prepoznati negativnu misao i negativnu energiju koju ona širi. Ako, pak, zanemare učenje i prepuste se isključivo aktivnostima zadovoljavanja potreba svog materijalnog tijela, na svakoj će kušnji odabrati pogrešan put.

Duše koje sada žive u materijalnom svijetu ne mogu tijekom svog života u potpunosti spoznati jesu li razvile potrebnu razinu kontrole negativnih misli. Njihov misaoni proces stalno stvara negativne misli, no, ako se tijekom života na Zemlji uspiju naučiti kako se oduprijeti tim mislima i ne ostvariti dijela na koje ih one pozivaju, onda su zasigurno daleko napredovale. Konačni sud o njihovom napretku daje kontrolni tim u trenutku napuštanja materijalnog tijela. Ovisno o toj ocjeni duša će nastaviti život u duhovnim razinama ili će privremeno otići u polja za hibernaciju te se ponovo roditi u drugom materijalnom tijelu i nastaviti s procesom početnog učenja.

Postavlja se pitanje: je li moguće postaviti cjelokupni obrazovni sustav na drugačiji način? S drugačijom metodom provjere napredovanja duše? Odgovor je zasigurno: da. To će se sigurno i dogoditi. Pitanje je samo vremena. Religije o tome

govore indirektno naglašavajući da će doći do “smaka” ovog svijeta i stvaranja novog sasvim drugačijeg, po dubokom uvjerenju, pravednog svijeta bez boli i patnji.

Slijedeći razmišljanja koja su navedena u knjizi *Alfa svijet – Rodilište*¹⁷ možemo reći da taj spomenuti “smak svijeta” zapravo predstavlja novi “program” učenja koji se temelji na činjenici da je došlo do promjene u jedinstvenom obrascu postojanja za duše pa je i sam način provjere onda promijenjen. Drugim riječima, metoda više batine (zastašivanja), a manje mrkve se promijenila u više mrkve (svijenosti nagrade), a manje batine.

Stjepan Cmić
ALFA
SVIJET
Život naš **vječni**

10. Pohlepa – vrag koji nikad ne spava

Zgrtanje materijalnih dobara jedan je od najvećih motiva čovjeka. Najvažnije je koliko pojedinac ima novaca, vozila, jahti, kuća, aviona... Sve drugo je nebitno, pa i sam način na koji se sve to steklo. Veličina uspjeha mjeri se kroz stečena materijalna dobra. Doduše, najveći broj ljudi živi u uvjetima siromaštva i gladi ili na samom rubu siromaštva. Njihov glavni motiv djelovanja jest preživljavanje. I tako, jedni imaju bogatstva koja gotovo i ne znaju izmjeriti, a drugi gladuju. Takav nesrazmjer uzrokovan je pohlepom koja neizostavno počiva na izrabljivanju drugih. Velika materijalna dobra najčešće su stečena bilo premaleni plaćanjem rada velikog broja radnika ili raznim metodama prijevera i pljački. Može se reći da je pohlepa “kuga” koja stalno prati čovjeka. Povijest nas uči da je izvorište mnogih sukoba upravo u želji pojedinaca, društvenih skupina, pojedine zemlje ili više udruženih zemalja da se domogne bogatstva koje posjeduje netko drugi i tako poveća osobno bogatstvo. Pri tome se ne biraju sredstva, od manjih prijevera pa sve do ratova svjetskih razmjera. Materijalnost je podignuto na mjesto Boga, a pohlepa zasigurno vodi u nemilosrdno izrabljivanje pojedinaca, grupa, naroda...

Phyllis Krystal u svojoj knjizi *Kidanje veze*³⁷ (stranica 164) kaže: *Većina negativnih emocija potječe od pohlepe čija je bit vezanost za želje ega, a izražava se s “ja” i “moje”. Pohlepa također prisvaja mjesto visokog C (točka visoke svijesti, mjesto gdje se osoba sastaje sa svojim visokim*

sebstvom i postaje jedno s njime – op. aut.) *jer pruža privid sigurnosti u opipljivim predmetima. Kako oni nisu trajni, nikad nas do kraja ne mogu zadovoljiti ili ispuniti, već uzrokuju nesigurnost zbog koje se zapravo na njih i oslanjamo.*

Budući da je pohlepa osnova najnegativnijih emocija i zbog toga uzrokuje pojedinačne i svjetske probleme, shvatili smo da ju je najteže odstraniti.

O tome kako se od “čiste” duše na početku života u materijalnom tijelu dođe u stanje sebičnosti, netolerancije pa čak i okrutnosti, izazvano pohlepom, opisano je u knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ (stranice 108-111).

Novostvorena duša započinje život u tek rođenom čovjeku, malom djetetu. Ona je na početku čista, bez ikakvih misli. Ne poznaje prostor oko sebe i ne zna koristiti potencijale koje ima. To sve mora naučiti. Proces učenja mora biti usmjeravan jer će duša inače lutati i trebat će joj puno vremena da metodom pokušaja dođe do potrebnih spoznaja. Na početku svog života duša potpuno pozitivno doživljava svoj misaoni proces, kao i misli i djela drugih duša s kojima se susreće. Ona je pozitivno iskrena i misli da su i druge duše takve. Tek procesom odrastanja čovjeka u kojem se ona nalazi, stječe potrebna znanja o materijalnom svijetu i mogućnostima koje on pruža te dolazi do spoznaje da sva djela i sve misli nisu pozitivni. Znanja se stječu učeći od starijih duša, ponajprije kroz obitelj, a zatim i kroz raznolike sustave obrazovanja. Jednim dijelom duša stječe znanja i nesvjesnim korištenjem univerzalne baze znanja. Sva tako stečena znanja duša će koristiti u procesu izražavanja vlastite kreativnosti, pomoću

čovjeka kao materijalnog nositelja. Prenošnje znanja starijih duša od posebne je važnosti jer će se nove duše oblikovati sukladno spoznajama koje će im one prenijeti.

Kako su duše na Zemlji prvenstveno zaokupljene problemom osiguranja dovoljne količine energije za funkcioniranje materijalnog tijela u kojem se nalaze, starije duše nastoje ih što prije naučiti kako zadovoljiti tu potrebu. Dok su duše u tijelima djece, gotovo da i nisu svjesne tog problema jer stariji, ponajprije njihovi roditelji, rješavaju to za njih. To je potpuno isto ponašanju i drugih materijalnih oblika postojanja (životinja). Stariji prikupljaju hranu za mlade dok oni ne postanu dovoljno jaki da se sami snalaze. U to doba života duša je maksimalno otvorena prema svemu oko sebe i nastoji se što prije prilagoditi uvjetima u kojima se nalazi kako bi mogla samostalno ostvarivati svoje potencijale. To je doba kada se na različite načine dušama želi pokazati da u materijalnom svijetu postoje dobro i zlo te da je važno biti na strani dobrog jer ono uvijek pobjeđuje. U tom cilju roditelji čitaju djeci bajke u kojima se odmah mogu raspoznati dobra i zla djela i u kojima dobro uvijek pobjeđuje zlo. Djeci se prezentiraju videozapisi s istom tematikom i istom porukom. Na taj se način u ranoj životnoj dobi uče da su došli na životnu razinu koja ima svoju dobru i lošu stranu i da moraju dobro naučiti kako raspoznati dobro i zlo. Odrastanjem materijalnih tijela u kojima se nalaze, otvaraju im se mogućnosti za sve veće samostalno djelovanje i učenje u specijaliziranim ustanovama kao što su škole, vjerske i druge zajednice.

Osim toga, na njih posebno utječe svakodnevno događanje u bližoj i daljnjoj sredini u kojoj žive. To su

dogadjaji u kojima su i sami sudjelovali ili su o njima dobili informaciju od svojih roditelja, rođaka, prijatelja te putem komunikacijskih medija koji su razvijeni na Zemlji. Sve to prati njihovo unutarnje preispitivanje i procjenjivanje te donošenje vlastitih sudova o tim događanjima. Duše počinju samostalno određivati radi li se o dobrim ili lošim djelima. Dakle, naučile su raspoznavati dobro i zlo. Ubrzo će shvatiti da sva djela nastaju kao posljedica misaonog procesa te da će se zlo djelovanje razviti iz negativnog misaonog procesa. To je trenutak kada počinje druga faza učenja. Tada počinje veliki izazov za duše, treba naučiti kako kontrolirati misli i ne dopustiti razvoj negativnog misaonog procesa jer prihvatanje i ostvarivanje negativnih misli zatvara mogućnost napredovanja duše na duhovne razine postojanja. S tim zadatkom duše će se boriti jako dugo i ne samo u materijalnom svijetu. Kroz takav proces duše početno oblikuju svoj način razmišljanja i prihvatanja ili odbacivanja određenih misli i ideja. Sredina u kojoj duša živi od presudnog je utjecaja na njen razvoj te će se u kasnijoj dobi duša znatno teže nositi s kontrolom negativnih misli ako je živjela u sredini u kojoj su se negativna djela prihvaćala kao ispravna i smatrala uspjehom.

Duše brzo postanu svjesne da je za izražavanje njihovih sposobnosti prijeko potrebno koristiti materijalno tijelo u kojem se nalaze. Od malena shvate da to tijelo moraju njegovati i opskrbljivati potrebnom energijom jer će u suprotnom prestati funkcionirati, umrijet će. Smrću tijela prestaje i svjestan život duše u materijalnom svijetu. To nagoni duše da se apsolutno zaokupe problemom svakodnevnog osiguravanja hrane za funkcioniranje tijela do te mjere da pogrešno smatraju da su one upravo ta materijalna tijela. Ta

iluzija dovodi ih u situaciju da sve podrede životnim potrebama svog materijalnog tijela, a da se gotovo u potpunosti zanemari proces napredovanja same duše. I tako, nemajući pravu predodžbu o sebi, duše nastoje svu svoju energiju iskoristiti za osiguranje dovoljne zalihe hrane i stvaranje što povoljnijih materijalnih uvjeta za život svojih materijalnih tijela. U tom se cilju, udružuju u razne interesne zajednice počevši od obitelji, a zatim preko raznih vrsta radnog i prostornog organiziranja. Stvaraju države koje postoje samostalno ili se udružuju u različite oblike zajednica država. Prvenstveni cilj tog udruživanja jest lakše osiguranje životnih potreba za sve duše unutar organizacije. Na žalost, pod utjecajem negativnih misli to udruživanje često dovodi do stvaranja udruženih interesnih skupina i organizacija koje si žele stvoriti što bolje uvjete života tako da materijalna dobra jednostavno uzmu od drugih ili pak snagom fizičke prisile koriste druge da im priskrbe sve što žele. Stvaraju se takvi modeli raspodjele dobara u kojima manjina prisvaja golemu dobru, iako ih je stvorila većina. Manjina, dakle, koristi rad većine da bi zadovoljila svoje potrebe. Nerijetko ta manjina postaje pohlepna do te mjere da uopće nema kraja zadovoljavanju potreba. Gomilaju velika materijalna dobra i ne žele ih dijeliti s drugima koji rade za njih, a koji si ponekad ne mogu osigurati ni osnovnu hranu da bi preživjeli. Takva situacija je izrabljivanje. Izrabljuju se pojedinci, zajednice ljudi, nacije, države, zajednice država. Pojedine skupine ljudi proglašavaju se manje vrijednima te ih se smatra predodređenima za izrabljivanje. S vremenom izrabljivana se

zajednica organizira i suprotstavlja takvom sustavu. Tada obično dođe do sukoba.

Jasno je da bi Bog svojim djelovanjem mogao zaustaviti svaki sukob, no ponekad je potrebno pustiti da se negativna ideja razvije kako bi duše zorno mogle vidjeti što se događa kada se zanemaruje pozitivna misao i pozitivno djelovanje. Problem je u tome što u procesu učenja jedan dio duša ne uspijeva shvatiti konačan cilj koji treba dostići. Te duše uopće ne pokušavaju kontrolirati negativni misaoni proces, već ga svojevoljno prihvaćaju kao potpuno ispravan put djelovanja. Zanemaruju svoj unutarnji glas koji ih opominje pri svakom negativnom koraku. Nađu se u zatvorenom krugu negativnog razmišljanja i nikakvi autoriteti ni primjenljive metode ne daju pozitivan rezultat. Tada se primjenjuje sukob kao posebna metoda otrežnjenja. U jednom se trenutku skupi kritična masa duša koje djeluju sukladno negativnom misaonom procesu i pusti da se razviju njihova negativna djela. To u konačnici dovodi do manjih ili većih sukoba. Duboki pad koji se tako stvori osvijesti veliki broj duša i pokaže im put kojim trebaju ići kako bi istinski napredovale. Svaki sukob predstavlja posebnu lekciju za sve sudionike, lekciju koja otriježni mnoge duše te one iza toga lakše i brže napreduju u učenju.

Činjenica je naime da poslije svakog sukoba dolazi do “otrežnjenja” velikog broja duša i njihovog shvaćanja potrebe zajedničkog života i dijeljenja ovozemaljskih resursa za normalan život svih. To neminovno vodi razvoju svijesti o pozitivnom djelovanju i međusobnom potpomaganju. Duše konačno shvate svu bijedu i uzaludnost stvaranja materijalnog

bogatstva na temeljima tuđeg rada i otimanjem tuđe imovine. Shvate da ih obogaćuje samo zajednički život, koji podrazumijeva maksimalan radni i intelektualni doprinos zajednici te pravedno dijeljenje dobara. Shvate da se samo na taj način, upravo za njih same, otvaraju neslućene mogućnosti za stvaranje i napredak. Tu spoznaju ponesu sa sobom u trenutku smrti tijela kako bi ponovnim rođenjem u istoj ili drugoj frekvencijskoj dimenziji materijalnog svijeta nastavili učenje tamo gdje su stali.

Tako je Švicarac Jean-Henry Dunant (8. svibnja 1828., Ženeva – 30. listopada 1910., Heiden) postavio temelje osnivanju međunarodnog crvenog križa i crvenog polumjeseca. On se zatekao 24. lipnja 1859. godine na bojnopolju kod Solferina i svjedočio patnjama, agoniji i smrti tisuća vojnika. Nakon bitke između austrijske i francusko-sardinijske vojske, na bojnopolju ostalo 40.000 ranjenih i poginulih vojnika. Postojeće zdravstvene službe nisu imale dovoljno ljudi i materijalnih sredstava za pomoć svima. Dunant je uz pomoć mještana organizirao pomoć ranjenicima u obližnjim crkvama i kućama, bez obzira kojoj su strani u sukobu pripadali ponavljajući kako su svi ljudi braća.

Taj događaj opisao je u knjizi pod nazivom *Sjećanje na Solferino*, objavljenoj 1862. godine. U knjizi je istaknuo: potrebu osnivanja društava za pomoć koja bi u vrijeme mira obrazovala dobrovoljce za pomoć vojnim sanitetskim službama u ratu; zaštitu ranjenika bez obzira kojoj strani u sukobu pripadaju; te sklapanje međunarodnih ugovora kojima bi se regulirao rad sanitetskog osoblja i društava za pružanje pomoći kao i poštivanje njihove neutralnosti.

Isto tako nakon Prvog svjetskog rata, 1919. godine, osnovana je Liga naroda ili Društvo naroda. Bila je to međunarodna organizacija država čiji je temeljni cilj bio očuvanje mira u svijetu. Liga naroda bavila se i gospodarskim pitanjima, problemima svjetskog zdravlja, ropstva i trgovine opojnim sredstvima. U prvim godinama djelovanja bila je prilično uspješna. Njezini su pregovarači riješili mnoge pogranične sporove. Ali riječ je bila o problemima koji nisu zadirali u interese velikih sila. U 1930-im godinama Liga se pokazuje nedoraslom da zaustavi osvajačke pohode Italije, Japana i Njemačke. Nestala je tijekom Drugog svjetskog rata, kao posljedica neučinkovitosti same organizacije. Ipak, nakon Drugog svjetskog rata, ljudi su shvatili važnost takve organizacije i osnovali su 1945. godine međunarodnu organizaciju Ujedinjenih naroda. Njena osnovna zadaća jest očuvanje svjetskog mira i sigurnosti, rješavanje ekonomskih, društvenih i političkih problema međunarodnom suradnjom te promicanjem poštovanja ljudskih prava.

Djelujući u duhu pomirbe i priznanja vrijednosti i poštovanja svakog čovjeka bez obzira gdje se rodio i gdje živi, bez obzira na rasnu i vjersku pripadnost ili boju kože, Generalna skupština Ujedinjenih naroda usvojila je 10. prosinca 1948. godine u Parizu Univerzalnu deklaraciju o ljudskim pravima. To je dokument kojim se članice Ujedinjenih naroda zalažu za omogućavanje istih građanskih, političkih, ekonomskih, socijalnih i kulturna prava za svakog čovjeka.

Dakle, nakon drugog svjetskog rata postojala je jaka svijest o potrebi zajedništva, o činjenici da je svaki čovjek vrijedan poštovanja. S vremenom ta je svijest zapostavljena pa

je svijet ponovo upao u žrvanj konzumerizma i sveopće pohlepe. Upravo na problem zanemarivanja duhovnog života i stavljanje materijalnog u prvi plan stalno govore religijske zajednice upozoravajući na pogubnost takvog stanja.

Marko 10,21-25: Nato ga Isus pogleda, zavoli ga i rekne mu: "Jedno ti nedostaje: Hajde, prodaj sve što imaš, podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu! Onda dođi, slijedi me!" Na tu riječ lice se onomu smrkne, te se on udalji žalostan, jer je imao velik imetak.

Isus pogleda naokolo te će svojim učenicima: „Kako će mučno ući bogataši u kraljevstvo Božje!” Učenici se zaprepaste na te njegove riječi, ali Isus im proslijedi: “Djeco, kako je mučno ući u kraljevstvo Božje! Lakše je devi kroz iglene ušice proći nego bogatašu ući u kraljevstvo Božje!”⁸

Ovaj tekst iz Biblije svjedoči koliko je problem pohlepe star. Kršćanska religija sustavno upozorava na njega, no čini se da u današnjem društvu gubi bitku. Konzumerizam i zgrtanje materijalnih dobara zaista je postao kuga modernog doba.

Isto tako i “Međunarodno društvo za svjesnost Krišne”, upozorava na pogubnost za dušu ukoliko se ne odupre odlikama materijalnog svijeta i to posebno strasti i neznanju.

Bhavagad-gitā⁵ 3.41:Ljudsko biće koje poistovjećuje tijelo načinjeno od tri elementa s jastvom, koje smatra proizvode tijela svojim rođacima, koje smatra rodnu zemlju vrijednom obožavanja i koje obilazi mjesta hodočašća samo da

bi se okupalo, a ne da bi na njima srelo ljude s transcendentalnim znanjem, nalikuje kravi ili magarcu.

Razvoj zavisti, netrpeljivosti, te posebno pohlepe izvori su sukoba koji se javljaju svakodnevno. Stoga bismo mogli reći da je pohlepa “vrag koji nikad ne spava” – najraširenija metoda za provjeru napredovanja duša u materijalnom svijetu koju koristi kontrolni tim predvođen Luciferom.

Stjepan Cmić
ALFA
SVIJET
Život naš **vječni**

11. Raj – utopija ili stvarnost

Osim maštanja o vječnom životu, drugo maštanje današnjeg čovjeka je život u raj. S pojmom raja i života u raj čovjek se susreće u najranijoj dobi i to uglavnom kroz nauk vjere koji slijedi zajednica u kojoj živi.

O raj u nema mnogo literature pa čak i u religijskim tekstovima ne može se naći detaljniji opis rajskih svjetova. Obično se naglašava da će ljudi u raj živjeti vječno za razliku od

sadašnjeg ovozemaljskog života. Tamo će se živjeti u izobilju, u miru i slozi, neće biti boli ni patnje. Ljudi i životinje živjet će u bajkovitom suživotu.

Danas je moguće naći puno knjiga koje opisuju iskustva ljudi koji su bili klinički mrtvi te su nakon oživljavanja zapisali svoje doživljaje dok su bili u komi. Oni opisuju putovanje kroz raj, pakao i čistilište. Najčešće posvećuju više pozornosti i s puno više inventivnosti opisuju pakao i sve što su vidjeli u paklu dok se opisi raja uglavnom svedu na činjenicu da je to mjesto neopisivih užitaka. Jasno je kako se ovdje želi poslati poruka kakve sve muke čekaju duše koje će završiti u paklu kako bi se ljudi preobratali i živjeli sukladno pravilima koje nalaže vjera ili država. S druge strane, dobrobiti koje će duše imati u raju gotovo da i nije potrebno opisivati jer se očekuje da će strahote pakla biti dovoljne da svakome pošalju pravu moralnu pouku. Stoga se obično konstatira da su ljepote i ugone raja neopisive našim zemaljskim spoznajama.

Sigurno je da duše u ograničenjima materijalnog svijeta ne mogu pojmiti što se zbiva u uvjetima nekih drugih svjetova (frekvencijskih dimenzija postojanja) pa se o njima najčešće govori uopćeno. No, s obzirom na značaj koji ima pojam raja u čovjekovom životu, važno je rasvijetliti to pitanje što je više moguće.

Pogledajmo stoga koje su temeljne značajke raja.

Svi opisi raja govore o mjestu gdje će ljudi živjeti u miru i slozi, mjestu gdje neće biti boli i patnje, a ljudi će vječno biti mladi. Religije uče da će u raju čovjek moći gledati Boga licem u lice i uživati u neopisivim užicima. Izobilje koje postoji u raju takvo je da se čovjek ne mora brinuti kako će se

prehraniti niti gdje će i kako stanovati. Svega će biti dovoljno. Ljudi će živjeti u slozi sa životinjama i prirodom.

Na prvi pogled, ovakav život izgleda očaravajući, ali samo na prvi pogled. Uzmimo na primjer situaciju da ste vječno u raj, sve što vam treba imate, oko vas su neopisive ljepote, slušate neizrecivo istančanu glazbu i tako iz dana u dan, iz dana u dan, u vječnost. Ne bi li to preraslo u dosadu?

Duša ima poriv stvaranja i dugoročna neaktivnost čini ju nesretnom. Stoga, Raj zasigurno nije mjesto za puko izležavanje i uživanje u besposličarenju. Raj je mjesto slobode stvaranja, kreativnog rada neopterećenog ovozemaljskim bijedama materijalizma, zgrtanja bogatstva i strahova od sutrašnjeg dana. U raj, svega ima u izobilju pa duše ne strahuju hoće li sutra biti hrane za tijelo o kojem se brinu, hoće li netko napasti to tijelo, ubiti ga ili nanijeti mu bol kako bi se domogao stvari koje ta duša i tijelo posjeduju. U raj, nema prisile, nema vojske, nema policije, nema ugnjetavanja i iskorištavanja. U raj, je duša vođena svojom visoko humanom svijješću i stvara sukladno svojim mogućnostima i kreativnosti. Kreativni rad je melem, hrana za dušu i ona uživa u stvaranju, a mogućnosti su beskonačne, upravo nesagledive s našeg sadašnjeg stupnja razvoja.

U raj, nema mjesta pohlepi i jagmi za materijalnim dobrima jer su duše na visokoj razini misaone svijesti, što znači da generiraju samo pozitivne misli. Sve negativne misli su potisnute – ne javljaju se! Duša je u potpunosti odbacila negativno razmišljanje i u potpunosti kontrolira svoj misaoni proces te su djela koja se ostvaruju plod pozitivnih misli i u službi su doprinosa za sveopće dobro. Duša doprinosi zajednici sukladno svojim mogućnostima, a uzima onoliko koliko joj je potrebno. Ništa više!

Jedno od važnih pitanja jest: je li raj moguć unutar materijalnog svijeta, dakle i na Zemlji ili je isključivo dostižan u duhovnim svjetovima?

Ako prihvatimo definiciju raja kao stanje svijesti pojedine duše koja ju čini sretnom i na temelju koje se ona ostvaruje samo u dobrim djelima i okolnostima, onda je raj dostižan svugdje i nije određen nikakvim posebnim mjestom. Međutim, problem je u tome što se na taj način pitanje raja svodi na pojedinu dušu koja bi uvjetno rečeno mogla doseći stanje raja i uživati u njemu neovisno o drugim dušama. Takva situacija se ne može prihvatiti kao opći opis raja jer sužava rajski prostor na jednu dušu i ograničenu okolinu oko nje. Raj ne može biti ograničen ni omeđen granicama shvaćenim poput granica između država ili još uže granica između naselja ili kuća. Često se u svakodnevnom životu kaže za neko idilično mjesto da je raj na Zemlji. No, ta je ocjena data sagledavanjem samo jednog aspekta cjelokupnosti rajskog života.

Prema biblijskoj priči o Edenskom vrtu u kojem su živjeli prvi ljudi Adam i Eva, očito je da se taj vrt nalazio na jednom djelu Zemlje.

Postanak 2,8: I Jahve, Bog, zasadi vrt na istoku, u Edenu, i u nj smjesti čovjeka koga je napravio.⁸

Postanak 3,24: Istjera dakle čovjeka i nastani ga istočno od vrta edenskog, pa postavi kerubine i plameni mač koji je svjetlucao – da straže nad stazom koja vodi k stablu života.⁸

Stoga se logično postavlja pitanje: Je li raj moguć na cijeloj Zemlji kao dijelu materijalnog svijeta? Kako bi se odgovorilo na to pitanje, treba poći od temeljnih pretpostavki za postojanje raja, a to su:

a) u raju ima dovoljno svega za zadovoljavanje potreba svih koji tamo borave i

b) duše koje žive u raju dostigle su visoku razinu misaone svijesti, što znači da generiraju samo pozitivne misli.

Sadašnji društveni poredak i svijest većine duša koje žive na Zemlji daleko je od navedenog. Svijet se koprcu u beznađu materijalizma – jagme za posjedovanjem. Ljudi su nošeni pohlepom, željom za zgrtanjem velikog bogatstva. Na vodeće pozicije dolaze osobe koje posjeduju materijalno, a ne duhovno bogatstvo. Posjedovanje velikog materijalnog bogatstva daje pojedincima moć, uvjerenje da su “svemogućí”. Pri tome uopće nije važno na koji su način došli do bogatstva. Ono im daje priliku da ih drugi obožavaju i smatraju uspješnim ljudima koji su moralni stupovi društva.

Kao što je već spomenuto: Materijalnost je podignuta na mjesto Boga. Ako imaš puno novaca, ti si Bog! Sustav vrijednosti je potpuno krivo postavljen, a ljudi su njime apsolutno zatrovani. Nakon kulminacije ovakvog načina života neminovno će doći do urušavanja cijelog sustava i stvaranja nove Zemlje. Tada će se stvoriti uvjeti za raj.

Današnja Zemlja podijeljena je na zapadni svijet kojim apsolutno dominira jagma za bogatstvom i materijalnim prestižem i istočni koji još uvijek jednim dijelom štuje duhovnost i istoj daje prednost pred materijalnim. Ipak,

takozvano potrošačko društvo, društvo gdje je kapital postao više od Boga sve više osvaja i istočne zemlje.

Bez obzira na tužnu sliku materijalne jagme na Zemlji, široko je razvijena svijest da bi se puno lakše i bolje živjelo na ovoj planeti kada bi se potrošački mentalitet sveo na nešto što je tipično za raj. Stoga se religije trude ukazati na pogubnu stranu materijalne svijesti želeći u ljudima probuditi duhovnost, ukazati na činjenicu da je duhovni razvoj ono za što čovjek postoji na ovoj Zemlji. Religije nastoje ojačati svijest kod ljudi da će samo kroz duhovni razvoj napredovati i nakon smrti završiti u raju. Sve materijalno prije ili poslije ionako propadne.

S druge strane, društvene znanosti nastoje doći do takvog društvenog uređenja koje će svakom čovjeku omogućiti da maksimalno iskoristi svoje sposobnosti na svoju dobrobit i dobrobit društva u cjelini. Nastoje naći model koji bi čovječanstvo vodio u raj na Zemlji. Sigurno je da je u današnjim uvjetima života uopće teško zamisliti tako idealan načina života kakav se opisuje pod pojmom raja. No, ideja raja na Zemlji kao savršenog društva potpune jednakosti svih ljudi poznata je još iz doba antičke Grčke i nastanka kršćanstva. Ta se ideja u osnovi temelji na razvoju besklasnog društva gdje je svaki pojedinac jednako vrijedan za društvo i ne postoji nikakva klasna hijerarhija. Sva dobra su u vlasništvu cijele zajednice i dijele se sukladno potrebama. Ta ideja bila je posebno u žiži velikog broja mislilaca u zapadnoj Europi na prijelazu iz feudalizma u kapitalizam. O njoj su raspravljali T. Campanella, T. More, Morelly, E. Cabet, Ch. Fourier, R. Owen i dr.

O potrebi da se zajednička dobra dijele sukladno potrebi pojedinca te da pojedinac ne uzima više nego što mu treba, govore i religijske zajednice. Već ranije je spomenut primjer kada Isus čovjeku koji ga želi slijediti kaže: *Hajde, prodaj sve što imaš, podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu! Onda dođi, slijedi me!*⁷(Marko 10,21)

Isto tako, u već spomenutom primjeru kada se Izraelski narod po izlasku iz Egipta nađe u pustinji, Bog, Jahve, pušta hranu (manu) s neba i zapovjedi da narod skuplja hranu svaki dan samo onoliko koliko mu treba. (*Izlazak 16,4*)

S druge strane, djela Apostolska svjedoče o životu prve kršćanske zajednice i daju sliku idealne zajednice u kojoj je ostvaren ideal da se od svakoga uzme prema mogućnostima, a da se svakome daje prema potrebama.

*Djela Apostolska 4,32-35: Mnoštvo je vjernika bilo jedno srce i jedna duša. Nitko nije nazivao svojim ono što mu je pripadalo, već je među njima sve bilo zajedničko. Apostoli su vrlo odvažno svjedočili za uskrsnuće Gospodina Isusa, i velika je milost bila nad njima svima. Među njima, dakako, nitko nije oskudijevao, jer bi svi posjednici zemljišta i kuća to prodavali te novac od prodanih stvari donosili i stavljali pred noge apostolima. Tada se to dijelilo svakom pojedincu prema njegovim potrebama*⁸.

U nastavku (*Djela Apostolska 5,1-11*)⁸ je primjer bračnog para koji je prodao njivu, ali je dio dobivenog novca zatajio i zadržao za sebe. Odmah, pošto su raskrinkani, oboje su umrli. Taj je događaj imao veliki odjek u tadašnjoj Crkvi i svima koji su to čuli.

U knjizi *Otkrivanje jastva*⁶, na stranici 76, jasno se kaže: *Sve pripada Bogu, a kako ste vi Božji sinovi, imate pravo koristiti očevu imovinu, ali nemojte uzeti više nego što vam je potrebno. To je kažnjivo. Lopov je svatko tko uzme više nego što mu je potrebno.*

U razmatranju teorije o raju na Zemlji najdalje su otišli njemački filozofi Karl Marx (Trier, Njemačka 5. svibnja 1818. – London, 14. ožujka 1883.) i Fridrich Engels (Barmen, 28. studenog 1820. – London, 5. kolovoza 1895.) koji su opisali idealno društveno uređenje nazvavši ga komunizam. (Komunizam dolazi od latinske riječi *communis*: zajednički, opći.) Takvo društvo podrazumijeva slobodno udruživanje slobodnih ljudi gdje ne postoji razdvojenost između osobnog i općeg interesa već je osobni interes sukladan općem. Po njihovoj teoriji, to je društveno uređenje moguće dostići globalnim procesom koji će osigurati da cjelokupno društvo ima dovoljno materijalnih dobara za podmirenje potrebe svih članova društva uz uvjet da društvena svijest i svijest pojedinca budu na takvom stupnju razvoja da svaki član društva doprinosi maksimalno koliko može, a uzima onoliko koliko mu treba. Ukoliko bi se ostvarile navedene pretpostavke, ne bi bilo jagme za stvaranjem osobnog bogatstva ili bogatstva pojedine skupine ljudi na račun rada drugih članova društva. Bilo bi to društvo potpune jednakosti u kojem bi se, u odnosu na današnji sustav, zbog razvoja svijesti ljudi (duša) dogodile korjenite promjene u funkcioniranju samog društva. Odlike tog društvenog uređenja bile bi:

- a) Nema društvenih klasa – svaki pojedinac doprinosi koliko je u njegovoj mogućnosti, a uzima koliko mu

- treba. Raspodjela ukupnih društvenih dobara je pravična sukladno potrebi svakog člana, a ne po principu tko je jači (ekonomski, politički ili vojno).
- b) Nema potrebe za policijom u klasičnom smislu kako ju poznajemo danas jer nema kriminala i nasilja bilo koje vrste. Iz toga proizlazi da nema potrebe ni za sudstvom i kaznionicama.
 - c) Nema potrebe za vojskom jer ne postoje interesne skupine koje bi koristeći vojsku osvajale teritorij s ciljem ekonomskog izrabljivanja kako se to danas, u suvremenom svijetu, radi pod izlikom borbe za demokraciju.
 - d) Država u klasičnom – političkom smislu riječi bi odumrla. Naime, institucija države bi se ponašala kao regionalna zajednica u sadašnjim državama s time da vlast ne bi imala politički već organizacijski karakter. Za čovjeka je svejedno u kojoj državi – regiji živi. Svugdje ima ista prava i obveze. Može se seliti u bilo koji dio svijeta i tamo doprinosti zajednici svojim sposobnostima. Nagrada za njegov doprinos svugdje će biti ista – prije svega osobno zadovoljstvo postignutim te zadovoljstvo osobnim napretkom, a s druge strane imat će sve što mu je potrebno za život sukladno razvijenosti cjelokupnog društva.
 - e) Bitno bi se promijenio način vođenja društva. Društvo ne bi vodile stranačke elite već najспособniji članovi društva koji bi na vodeća mjesta došli na temelju svojih sposobnosti, znanja i

doprinosa društvu, a ne na temelju raznoraznih političkih igri.

- f) U konačnici, odumrle bi i političke stranke jer bi društvo imalo jedinstveni cilj razvoja koji bi bio jasan svakome i za koji bi se svako maksimalno zalagao u sredini gdje djeluje.
- g) Religijske zajednice bi bitno promijenile način i ciljeve djelovanja jer sadašnji model zastrašivanja paklom i pozivanje na poštivanje zakonskih i Božjih (crkvenih) normi ne bi imao smisla s obzirom na to da bi se sve pozitivne norme poštivale – zlog djelovanja ne bi bilo. To bi u konačnici značilo odumiranje sadašnjih vjerskih zajednica i stvaranje jedinstvene zajednice – društvene i vjerske koja bi imala edukativno organizacijski karakter.

Promatrajući navedeno, mnogi će zaključiti kako je takvo društvo utopija i prikloniti se kritičarima koji smatraju da se u takvom društvu bez klasa (staleža) i bez privatne imovine neminovno gubi privatna inicijativa i marljivost pojedinca te isto vodi u kaos, bijedu i nemogućnost razvoja. Tako će zaključiti zato što na to pitanje gledaju sadašnjim, uskim pogledom koji je još uvijek opterećen mislima o posjedovanju (pohlepi) te time zatvara mogućnost gledanja šire perspektive. Ipak, složit će se (ili potajno nadati) da je takvo što moguće nakon smrti u duhovnom svijetu.

Mnogi ljudi deklariraju se kršćanima, ali svojim djelovanjem kao da zaboravljaju na dio iz najpoznatije molitve “Oče naš” koji kaže: *Oče naš koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje, dođi Kraljevstvo tvoje, kako na Nebu tako i na Zemlji...*

Dakle, ovdje je molba da na Zemlji bude isto kao i na Nebu. Je li to moguće?

Sukladno Bibliji i kršćanskom nauku, raj na Zemlji će se dogoditi u trenutku njene preobrazbe, nakon koje će se na njoj očitovati sve dobrobiti *Božjeg Kraljevstva*. To znači da će na Zemlji vladati mir i sigurnost, a ljudi će živjeti u blagostanju, neće biti zlih i sebičnih ljudi koji drugima nanose patnju, neće biti bolesti ni starosti, a svi će raditi smislen posao koji će im pružati zadovoljstvo.

Usporedimo li gledanje na život u rajskim uvjetima kroz religijski okvir i okvir ovozemaljskih mislilaca, očito je da se opisi podudaraju te bismo kroz današnju prizmu sagledavanja života mogli reći da jedni i drugi govore o utopiji. Međutim, skloni smo vjerovati da je tu utopiju moguće dostići u duhovnom svijetu, nakon smrti, ali nikako ne i na Zemlji. U svijetu se općenito pojavio strah pred teorijama o ostvarivanju raja na zemlji – strah od komunizma. Zaziranje od stvaranja besklasnog društva postoji od samog početka te ideje pa je i katolička crkva osudila njenu pojavu još u 19. stoljeću i sustavno ostala pri tom gledištu bez obzira na primjer prve kršćanske zajednice opisan u Djelima Apostolskim.

Raširile su se teze o bauku jednoumlja koje je tamnica naroda i koje je apsolutno neperspektivno društvo – društvo koje je osuđeno na propast. Kontekst jednoumlja povlači se iz činjenice da su se u 20. stoljeću pojavile države koje su ustrojile jednostranački sustav vođenja vlasti. Istodobno te su se države deklarirale kao države koje kao krajnji cilj imaju komunističko uređenje društva. Shvaćajući da je put do komunizma dug i da je posebno teško promijeniti svijest ljudi

koja će se voditi idejom da se maksimalno pruži za zajednicu, a uzme koliko je potrebno, jedan dio država je ustrojio socijalističko uređenje društva kao prijelazni oblik iz kapitalizma u komunizam. Privatno vlasništvo je zamijenjeno državnim (društvenim) te je promijenjen način raspodjele materijalnih dobara koje društvo posjeduje tako da su se ista ravnomjernije dijelila na sve članove društva sprječavajući raslojavanje na klase jako bogatih i jako siromašnih. Na taj način je stvorena većinska srednja klasa u koju bi se s vremenom trebao stopiti dio bogatih i dio siromašnih članova društva. Time bi se ostvarila ideja o besklasnom društvu – komunizmu koji podrazumijeva pravednu raspodjelu društvenih dobara.

Međutim, takav scenarijo nikako nije odgovarao i danas ne odgovara svima onima koji su stekli veliko bogatstvo jer bi se njihova materijalna carstva pretvorila u državna ili društvena a oni sami bi postali samo jedan od mnoštva jednako valjanih (vrijednih) članova društva. Njihov “visoki” gotovo “božji” položaj svemogućeg, urušio bi se na razinu “običnih smrtnika”. Prihvatiti takav raj na zemlji za njih je ravno prihvaćanju života u paklu. Sve privilegije koje uživaju, sva bogatstva postala bi bezvrijedna. Bili bi jednaki s drugima. To je nešto što oni jednostavno ne mogu prihvatiti i ulažu sva moguća sredstva kako bi zaustavili širenje takve ideologije – takve svijesti, barem za svog života. S druge strane, svjesni da u trenutku kada umru, neće moći ponijeti ovozemaljsko bogatstvo sa sobom, uvelike zagovaraju “raj na drugom svijetu” u duhovnom životu. Zato daju dobrovoljne priloge za crkve, podupiru rad religijskih zajednica i istovremeno financiraju sve

one koji dokazuju kako je komunizam totalna utopija, lijepa neostvariva ideja. S obzirom na to da posjeduju ogroman financijski potencijal, u tim svojim nastojanjima uspijevaju. Na ruku im ide i sadašnja svijest ljudi koja je pohlepu, kroz potrošački mentalitet, digla na najveći pijedestal te je stoga “mrvicama” moguće zavesti velike mase. Iako podsvjesno svjesni pogubnosti ovakvog načina raspodjele materijalnih dobara, ljudi su zavedeni mislju kako će i oni jednog dana biti tako bogati kao i sadašnji bogataši i ne poduzimaju ništa već “pristaju” na podređen položaj u društvu.

Sve navodi na to da se komunizam kao način raspodjele društvenih dobara omalovaži pod krinkom jednoulja koje vodi u mrak. Višestranačko društvo prikazuje se kao demokratsko, dok je jednostranački sustav diktatura. Prije bilo kakve rasprave o razlici između višestranačkog i jednostranačkog državnog uređenja treba naglasiti da ideja komunizma – besklasnog društva, prvenstveno ima za cilj pravedan način raspodjele društvenih dobara i nije vezana za organizaciju političke vlasti u društvu. Drugim riječima, ukoliko se ostvare preduvjeti za nastanak komunizma, potpuno je nebitno političko uređenje društva u tom trenutku, bilo višestranačko ili jednostranačko – ono će i tako odumrijeti. Drugim riječima, jednostranački sustav političke vlasti nije preduvjet za prelazak društva u komunizam. Ostvarenjem besklasnog društva, dolazi se do istovjetnih uvjeta života za kakve mislimo da postoje u raju u duhovnom svijetu (nakon smrti). U kontekstu gledišta na političko uređenje u uvjetima raja, mogli bismo postaviti nekoliko pitanja: Postoji li u raju višestranački sustav rukovođenja društvom? Zašto u religijskim zajednicama imamo jednoulje? Zašto one ne uvedu

višestranačje? Nije li “pokušaj uvođenja višestranačja u katoličkoj crkvi” doveo do odcjepljenja dijela vjernika i stvaranja protestantizma? Zbog neslaganja (znači drugačijeg mišljenja) dijela vjernika s katoličkom većinom, odcijepili su se i stvorili kršćansku konfesiju na temeljima reformacijskoga učenja M. Luthera, J. Calvina i U. Zwinglija. Znači li to da u ustroju crkve ne može funkcionirati demokratski pluralizam mišljenja već postoji samo jedno gledište koje je ispravno? Nije li to jednoumlje?

Sva su ova pitanja bespredmetna jer ako se postignu uvjeti koji su svojstveni za raj, sve su stranke odumrle i doista je postignuto jednoumlje i to jednoumlje koje promiče samo pozitivne misli i pozitivna djela. U tom jednoumlju postoje razlike samo u razmišljanju kako najbolje ostvariti neki cilj (naći najbolja rješenja) za sveopće dobro, a ne za dobro samo nekog pojedinca, neke političke strane ili neke interesne skupine. U tom jednoumlju nema bogaćenja na račun eksploatacije drugih. Na vodeće pozicije dolaze najsposobniji, najbolji. Cijelo društvo je na takvom stupnju misaone svijesti da je to imperativ, nitko neće razviti svoj osobni egoistični ili pohlepni cilj i gurati ga ispred društvenog. Zato je u interesu svakoga da prepozna najsposobnije i bez straha ih izabere u tijela koja organiziraju život i rad zajednice. Svi su svjesni da nitko neće iskoristiti položaj za svoje bogaćenje ili bogaćenje uže interesne skupine. Nije li to prava demokracija? Niti jedan sadašnji višestranački i jednostranački sustav ne može osigurati ovakav oblik demokracije. On je svojstven samo u uvjetima raja – besklasnog društva.

Današnji višestranački i jednostranački sustavi društveno-političkog uređenja imaju problem što nikada ne

mogu efikasno i u potpunosti iskoristiti potencijal svih stručnjaka u društvu. Problem je u tome što svaka stranka na vlasti pri zapošljavanju na ključne funkcije daje prednost svojim kadrovima, a zatim eventualno angažira nestranačke kadrove ili kadrove iz stranaka koje im nisu najjači konkurent. Na taj način nisu svi najbolji kadrovi optimalno iskorišteni za razvoj društva u cjelini. Problem je još i veći kada oporba uspije zaustaviti razvoj projekata koji bi bili korisni za društvo samo zato da se to ne bi ostvarilo za mandata stranke na vlasti već onda kada oni budu na vlasti pa da zasluge za isti pripisuju sebi. To usporava razvoj društva u cjelini. Sljedeća negativna pojava jest protežiranje onih firmi koje su “bliske” stranci na vlasti i “gušenje” onih drugih što često nije dobro za sveukupno napredovanje društva. Što je jakih stranka u društvu više, problem je veći jer je u toj situaciji proporcionalni broj stručnjaka u vladajućoj stranci manji (raspoređeni su u svim strankama).

Kod jednostranačkog uređenja problem je sličan, no potencijalno daje šansu većem broju stručnjaka i firmi da sudjeluju u razvoju društva. Stručnjaci nisu “raspršeni” u više stranaka pa se uz stranačke ljude može angažirati više nestranačkih bez bojazni da se u važna tijela uključuju politički protivnici. Oporba kao politička opcija ne postoji pa ostaje samo “borba mišljenja” unutar stranke. Tu je važno koliko je stranka otvorena za demokratsku raspravu kako bi se o svim problemima moglo raspravljati stručno i kompetentno. U toj situaciji, uz veći angažman stručnih kadrova, vjerojatnije je i zalaganje za dugoročne programe razvoja društva i njihovu

plansku realizaciju što ukupno daje veće šanse za bolji napredak društva u cjelini.

Ne ulazeći u daljnje razmatranje ovog pitanja, važno je reći da raj na zemlji – komunizam treba promatrati kao ideju ravnopravne raspodjele društvenih dobara, a ne kao društveno-političko uređenje društva. Ova ideja nije usko povezana sa sadašnjim modelima jednostranačja i višestranačja.

Ukratko rečeno, današnje prilike na Zemlji su takve da je svijest ljudi još uvijek sebična i kod većine ne dozvoljava razmišljanje da zajednici treba dati maksimum koji se može, a za sebe uzeti koliko je potrebno. Raj je definiran kao nešto što se može dostići nakon smrti, a za komunizam se smatra da je lijepa neostvariva utopija. Takvo mišljenje posebno podržava vladajuća oligarhija nošena velikim kapitalom i ekonomskom moći veleposjednika – tajkuna – ukratko kapitalista. Ta mala skupina moćnika vlada svijetom i nameće svoju ideologiju pod krinkom demokracije, a većina ju slijepo slijedi uzalud sanjajući kako će i oni jednoga dana imati takvo bogatstvo i biti tako moćni. Zlo vlada svijetom. Jasno je da se kapitalisti nogama i rukama bore protiv ideje o komunizmu jer bi ostvarenjem te ideje i stvaranjem raja na Zemlji, oni ostali bez bogatstva i bili prisiljeni živjeti kao i ostali (obični) ljudi. Sama pomisao na takvu ideju stvara otpor u njima jer oni već žive u “raju” i pretvaranje tog “raja” u nekakav “sveopći raj” nikako nije prihvatljiva ideja. Po njima, najbolje bi bilo da raj ostane tamo gdje jest – u duhovnom svijetu. Ne dao Bog raja na Zemlji.

Nejasna je pak politika crkve. Ona kritizira komunizam ali i kapitalizam, a ne daje rješenje kako bi trebalo urediti ovozemaljski život da bi raspodjela dobara bila pravedna. Crkva se zadovoljava kritiziranjem i u osnovi priklanja kapitalizmu iako je apsolutno jasno da je kapitalistički način

raspodjele društvenih dobara daleko od raja i izvor svakodnevnih kriza i ratova. Komunistički način raspodjele društvenih dobara je ono što bi crkva trebala zagovarati, no u sadašnjem trenutku to nije tako. Razloga za to ima više, a neki od njih se kriju u sljedećem:

- a) Nositelji komunističkih ideja i pokreta u cjelini, u prošlom stoljeću, crkvu (i religiju) definirali su kao opijum za narod u službi vladajuće oligarhije (feudalaca i kapitalista). Smatrali su da je način na koji crkva promiče vjeru prilagođen vladajućoj strukturi i služi za smirivanje naroda kako se ne bi dogodila pobuna protiv manjine izrabljivača, znači, služi za zadržavanje postojećeg stanja klasnog ustroja i pogodovanja klasi na vlasti da “drži” narod u podređenom položaju, izrabljujući ga. Smatrali su da je to osnova zbog koje su vlastodršci financirali crkvu kao instituciju i držali ju usko vezanu uz vlast. Komunistički pokreti su stoga smatrali da religija treba biti odvojena od državne vlasti.
- b) Važan razlog je i činjenica da dostizanjem komunizma (raja) crkva gubi smisao isto kao i u duhovnom svijetu. Nema potrebe za širenjem propovijedi kako se treba živjeti sukladno Božjim zapovijedima jer će svi tako i živjeti. Zlo neće postojati pa ni potreba da se propovijeda o vječitoj borbi dobra i zla i prijetnji paklenim mukama za neposlušne – one koji se ne budu oduprijeli zlu. No, sve do dostizanja raja na zemlji crkva bi trebala promovirati vrijednosti koje čovjeka vode u raj.

Činjenica da u raj u ne treba crkva, nije problem za sadašnji nauk crkve jer raj je i tako u duhovnom svijetu, a crkva živi u ovom (materijalnom) svijetu. Ipak treba sagledati stvari malo šire. U posljednjih tisuću godina, život na Zemlji bitno se promijenio, a nauk u crkvi se nije uspio transformirati sukladno tim promjenama. Eksplozija informacija tako je velika da se znanje može naći na svakom koraku za razliku od vremena kada je njime raspolagao samo manji broj ljudi. U takvoj situaciji crkva će svakako morati promijeniti filozofiju i odmaknuti se od zastrašivanja ljudi dogmom istočnog grijeha i paklom. Morat će pronaći metode koje s pozitivnog aspekta služe edukaciji. Posebno bi se trebalo promovirati nagrađivanje i isticanje dobrih dijela te konačno uređenje društva po uzoru na život u raj (komunizmu). Mnogima je to sada teško prihvatiti jer su propaganda i strah toliko jako utjecali na ljude da se ne usude misliti drugačije od “vođe”. S druge strane nitko ne radi dovoljno na razvoju svijesti zajedništva i dijeljenja bogatstva već se razvija kult pohlepe i stvaranja samo za sebe.

Sagledavajući ovu temu u cjelini mogli bismo zaključiti da bi se raj na zemlji mogao ostvariti ukoliko bi na neki način nestala pohlepa i zlo koje je usko vezano s njom. To bi značilo da su duše dostigle visoki stupanj misaone svijesti i uspješno prepoznaju dobro i zlo te uspješno zaustavljaju negativno djelovanje kojemu su izvor negativne misli. Duše koriste pozitivan misaoni proces i ponašaju se sukladno njemu. Takva situacija bi značila:

- a) S religijskog aspekta mogli bismo konstatirati da je Bog uklonio zlo. O toj situaciji se govori u Bibliji u *Otkrivenju*. Tu su opisani zadnji dani ovakvog svijeta

koji poznajemo i stvaranje nove zemlje u kojoj će biti rajski uvjeti, a Sotona će biti bačen u ognjeno jezero.

- b) Dostizanjem takvog nivoa misaone svijesti, značilo bi da više nema potrebe za ovakvim tipom “rodilišta” – mjesta za početno učenje duša kakva je sadašnja Zemlja. Naime, sadašnji ciljevi učenja i napredovanja duše već bi bili ostvareni pa bi se i program učenja morao prilagoditi tome. To je usko povezano s promjenom o kojoj govori kršćanstvo – stvaranju nove Zemlje. Dakle, s razvojem duša, generiranjem novih duša koje ne bi trebale prolaziti sadašnju osnovnu obuku na Zemlji, pojavila bi se potreba za potpunim redizajnom Zemlje (učilišta). Gledajući kako se i na Zemlji stalno događa tehnološki napredak, normalno je da se i u procesu razvoja duša dogodi napredak. To je najlakše primijetiti na primjeru razvoja – napretka računalne tehnike od početka do danas. U vrlo kratkom razdoblju napravljene su drastične promjene. Isto vrijedi za duše. Ako se to dogodi unutar nekoliko ili desetak tisuća godina, to je doista malo vremensko razdoblje u odnosu na vječnost.

Stvaranje nove Zemlje i stvaranje novih naprednijih duša opisano je u knjizi *Alfa svijet – Rodilište*¹⁷. Opisujući te događaje, na Zemlji dolazi do katastrofe izazvane globalnim ratom i Zemlja se razara te prestaje biti pogodna za život. Duše sele na Novu zemlju. Ipak planeta Zemlja ne prestaje postojati. Nakon regeneracije, na njoj će boraviti duše koje će zaostajati u svom razvoju, a nove (napredne) duše imat će početno učenje na Novoj zemlji.

Na kraju, možemo zaključiti da je raj dostižan i kao takav postoji na duhovnim razinama postojanja, a mogao bi se dostići i u materijalnim svjetovima uz uvjet da duše kroz početni program učenja dostignu dovoljno visoku razinu misaone svijesti čime bi se kontrolirale negativne misli i riješilo bi se zla – zlih djelatnosti. Skraćenje vremena za postizanje dovoljne razine misaone svijesti koja će zatim omogućiti raj na Zemlji, može se postići i modifikacijom same duše koja se stvara u generatoru svjesnosti. To je zasigurno put koji će se u budućnosti dogoditi.

Ovakvom gledištu, u prilog idu tekstovi iz knjige *Vedska kozmologija – hijerarhija svemira*²⁶. U toj knjizi, temeljenoj na Vedskim učenjima, opisuju se rajski planetarni sustavi u materijalnom svijetu na kojima postoji neograničeno mnogo mogućnosti za materijalno uživanje. Životni vijek stanovnika na tim planetarnim sustavima bitno je, a ponegdje nemjerljivo duži od kratkog života na Zemlji, a stanovnici mogu razviti različite mistične moći. Na stranicama 152 i 153 navedene su osnovne i sekundarne mistične moći i to:

Osam osnovnih moći ili siddhija sastoje se od: učiniti tijelo vrlo malim; postati vrlo velik; postati lakši od zraka; postizanje bilo čega što osoba poželi; iskustvo bilo koje ugodne stvari; kontroliranje aspekata materijalne energije; prevladavanje prirodnih zakona i manipuliranje s njima i dobivanje bilo čega s bilo kojeg mjesta u svemiru.

Deset sekundarnih mističnih moći koje proizlaze iz materijalne gune vrline, sattve, pomoću yoge su sljedeće: sloboda od gladi i žeđi; sposobnost da se vide i čuju stvari iz

velike daljine; kretati se brzinom uma; preuzeti bilo koji oblik; vidjeti zabave polubogova i viših rajskih bića, te postići što god osoba odluči; imati utjecaj na druge; imati sposobnost viđenja prošlosti i budućnosti; biti imun na veliku vrućinu, hladnoću i druge dvostranosti; poznavati (čitati) misli drugih osoba, i biti nevidljiv; zaustaviti utjecaj vatre, sunca, vode i otrova.

Sve navedeno izgleda apsolutno nevjerojatno. Mogli bismo reći da se takve moći nalaze samo u bajkama i da je sve to samo bujna mašta autora Veda. No, zanimljiva je i konstatacija koja tvrdi da su te moći, ugone i obilje na rajskim planetima u materijalnom svijetu neusporedive s beskonačnim moćima, nevjerojatnim ugodama i beskonačnim obiljem koje vlada u duhovnom svijetu.

Stjepan Cmić

ALFA SVIJET

Život naš **vječni**

12. Alfa svijet – gdje smo i kamo idemo?

Planet Zemlja u alfa svijetu bitno je promijenio svoj izgled od trenutka kada je stvoren pa do danas. Ljudi su svojim aktivnostima, posebno razvojem tehnologije ušli u gotovo svaki kutak planeta i bitno utjecali na njega. Promjene nastale utjecajem čovjeka vidljive su svugdje. Izgrađeni su veliki gradovi, napravljene ceste, pruge, razvijen je brodski i aviopromet, velika površina šuma je iskrčena i napravljeno je poljoprivredno zemljište, razvila se nevjerojatna industrija hrane i posebno industrija telekomunikacija. Čovjek je sve podredio sebi pa su neke životinjske vrste izumrle ili su na pragu izumiranja. Cijeli planet je u opasnosti da zbog prevelikog ispuštanja takozvanih “stakleničkih plinova” doživi veliku ekološku katastrofu zbog globalnog zatopljenja. Ledenjaci se tope, razina mora se povećava, a klimatske promjene su sve očitije. U konačnici to je velika prijetnja opstanku života kakvog danas poznajemo.

Nagli razvoj transporta, posebno avio i broskog prijevoza, potaknuo je razvoj industrije hrane pa je moguće u bilo koje doba godine imati hranu koja je karakteristična za određeno godišnje doba ili za neko drugo podneblje. Tako uopće nije čudno da se u trgovini pojave jagode usred zime.

Ipak, najdramatičnije promjene potaknute su nevjerojatnim razvojem telekomunikacija i posebno globalnom Internet mrežom. Svijet je sada na pragu nove tehnološke revolucije pojavom takozvane 5G Internet mreže koja će imati daleko veće mogućnosti prijenosa podataka, a time i primjene u gotovo svakom pogledu čovjekova života. Čovječanstvo se sve

više približava Orwellovom *Velikom bratu* koji sve promatra. Postavljanjem kamera na javna i privatna mjesta, moguće je identificirati osobe i u realnom vremenu slati sliku koju mogu vidjeti svi koji su povezani u mrežu. U nekadašnjim bajkama za djecu tako su bogovi mogli gledati u “jezera koja su bila prozor” kroz koji su vidjeli što se događa na Zemlji. Danas takav “prozor” postoji gotovo u svakom domu, a u obliku mobilnog telefona, uvijek uz sebe, ima ga veliki broj ljudi.

Trenutni edukacijski model za duše na Zemlji počiva na zastrašivanju i prijetnji kaznom. Pri tome se ne misli na školstvo i obrazovanje čovjeka u smislu stjecanja određenih radnih vještina već na edukaciju kako raspoznati dobro i zlo te kako doseći što veći stupanj misaone svijesti.

Čim novorođeno dijete počinje shvaćati svijet oko sebe, počinje zastrašivanje s pričom o barbari koja će se pojaviti i zasigurno ga odnijeti sa sobom ne bude li se ponašao kako od njega zahtijevaju roditelji i stariji. Znači, ne bude li dobar stići će ga kazna. U kršćanskom dijelu svijeta na sceni je i naslijeđeni istočni grijeh koji se može isprati krštenjem pa je u interesu roditelja da se dijete što prije krsti jer bi velika tragedija za njega bila umre li nekršteno s bremenom istočnog grijeha.

Taman kada dijete shvati da nema nikakve barbaroge, na sceni je priča o paklu i raj. Čovjeku se daje do znanja da će vrlo mali broj ljudi završiti u raj, a svi ostali će završiti u vječnim mukama u paklu. Kako se to ne bi dogodilo, pojedinac se mora držati normi ponašanja koje proizlaze iz deset Božjih zapovijedi. U cilju što boljih rezultata odvratanja od kršenja normi ponašanja do u detalje se opisuju vječne muke koje proživljavaju duše u paklu. O raj se zna vrlo malo, uglavnom da je to mjesto neslućenih ljepota, bez boli, jauka i svakodnevnih ovozemaljske jadikovke.

Takav pristup bi se mogao usporediti s trkačima koji sudjeluju na utrci i kojima je rečeno da će par prvih završiti u raju, a stotinjak njih koji će biti među zadnjima završit će u vječnom paklu gdje će vječno patiti. U tako postavljenoj utrci, glavni motiv svakog trkača će biti briga kako da izbjegne tih zadnjih stotinjak mjesta koje vode u pakao, a ne kako biti u par prvih ili što bliže njima.

Međutim, glavni motivirajući faktor svake duše bi trebao biti osvajanje mjesta što je moguće bliže prvom. Duša bi morala biti svjesna da će na taj način osigurati sve veće mogućnosti korištenja znanja iz univerzalne baze znanja i time napredovati u osobnim mogućnostima što će imati za posljedicu veće osobno zadovoljstvo i mogućnosti veće ugone. Što je rezultat slabiji duša slabije napreduje ili pak stagnira na dostignutoj razini ponavljajući lekcije. Što je spoznaja o tome bolja, jasnija i svakodnevno vidljiva, duše će se više motivirati u pozitivnom djelovanju i nastojati sve više sprječavati negativno. Time će se unutar životne zajednice stvarati nova klima, novi motiv za napredovanje u razvoju pozitivnog mišljenja i napredovanja u smislu dostizanja što veće razine misaone svijesti.

Bez obzira na izuzetno veliki tehnološki napredak, program učenja za duše još uvijek je isti kao i na početku stvaranja alfa svijeta – razlika je samo u tehnološkim okvirima života. Zlo dominira u svim segmentima života upravo zato da bi se što lakše prepoznalo i uočila razlika između njega i dobra.

Društveni poredak na Zemlji ide u smjeru demokracije, ali se praktički zadržao na odnosu rob – robovlasnik samo u drugim tehnološkim uvjetima. Nekada je robovlasnik doslovno posjedovao roba i raspolagao s njime kao i s bilo kojom drugom stvari ili robom. Danas je radnik slobodan, ali ta je sloboda uvelike ograničena jer većina je ljudi ekonomski ovisna o volji bogate manjine i praktički je u nekom modernom

obliku ropstva. Njihov se glas premalo čuje i još manje uvažava. To dokazuju i književna djela nastala kroz povijest koja opisuju odnose u društvu u vrijeme kada su napisana. Čitajući ta djela uvijek se s čuđenjem zaključi kako su svi opisani društveni odnosi “identični” sadašnjosti. Drugim riječima, u tim se odnosima gotovo ništa nije promijenilo, a posebno kada se gleda odnos bogatih i siromašnih, pojava pohlepe, ljubomore, političkih spletki...

Smjer u kojem će se razvijati tehnološka unaprjeđenja i zatim promjena u društvenom životu ljudi (duša) opisan je u knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ (poglavlje 7. *Nova Zemlja, stranice 103-145*).

Daljnji razvoj sadašnje Internet mreže ići će u smjeru razvoja sveprisutne mreže podataka o znanjima, događajima i osobama koji su poznati ljudima i koji su im stavljeni na korištenje. Bit će to takozvana OPI mreža (omnipresent internet). Pristup toj mreži bit će omogućen preko M-komunikatora (multi communicator) koji će se kao poseban umetak moći ugraditi u tijelo čovjeka ili u neki od komunikacijskih uređaja izvan ljudskog tijela. Ako je M-komunikator ugrađen u tijelo čovjeka, sadržaj se projicira na leću ugrađenu u oku ili se šalje u centar za vid izravno u mozak. Duša koja je u tom tijelu može ga koristiti za samostalno praćenje kulturnih, zabavnih i svih drugih sadržaja. Pristup komunikatoru, pa zatim preko njega OPI mreži ostvarivat će se putem misli koje generira duša.

Komunikacijski uređaji koji će se nalaziti izvan ljudskog tijela koristit će se u raznim strojevima i malim uređajima za obavljanje niza korisnih aktivnosti pa tako i za prikazivanje odabranih informacija iz OPI mreže u obliku virtualnih višedimenzionalnih slika u prostoru. Ovisno o namjeni uređaja u kojem će se nalaziti M-komunikator, upravljanje će se odvijati putem govora, mislima ili unaprijed

definiranim i upisanim instrukcijama, koje će se aktivirati u točno definirano vrijeme.

M-komunikator će se koristiti u gotovo svim segmentima života, od video i audiokomunikacije do upravljanja nizom korisnih uređaja i robota u kućanstvu ili na radnom mjestu. Posebnom nadogradnjom dobit će se MM-komunikator (multi medical communicator), koji će pratiti zdravstveno stanje materijalnog tijela te na vrijeme davati potrebne signale kao upozorenje za prevenciju ili otklanjanje zdravstvenih problema.

Unapređenje sustava brzog komuniciranja i brzog pristupa podacima omogućit će još brži razvoj tehnologije te će se dušama time otvoriti veće mogućnosti za kreativan rad. Unaprijedit će se načini korištenja sveprisutne energije Sunca i prijenosa podataka na razini misli, a poseban doprinos daljnjem razvoju te mogućnostima učenja i napredovanja, dat će razvoj *nanotehnologije*. Njena primjena omogućit će promjene u svim segmentima života i osigurati uvjete za suživot velikog broja ljudi. Između ostalog, bitno će se unaprijediti tehnologija za putovanja u svemir, te medicinske metode liječenja za niz bolesti, uključujući i “stvaranje – uzgoj” potrebnih zamjenskih organa. Razvoj teorije i prakse vezane uz nanotehnologiju dovest će duše na prag znanja o svjesnom korištenju univerzalne životne energije. No, da bi se prešao taj prag, potreban je visoki stupanj raspoznavanja dobra i zla te kontrole negativnog misaonog procesa.

Zahvaljujući dostupnosti informacijama kroz OPI mrežu, mnoge će duše podijeliti svoje “paranormalno iskustvo” upoznavanja s drugim svjetovima. Brojna literatura “otvorit će oči” velikom broju duša i omogućiti im brzi duhovni razvoj. Razvit će se snažna spoznaja da čovjek nije samo materijalno biće, već da je prije svega duhovna duša, koja će, sukladno svom napretku u učenju, nastaviti život u duhovnim svjetovima ili će se ponovo vratiti u materijalni svijet.

Svjetske religije prilagodit će svoje djelovanje novim spoznajama, a neke od njih će morati u potpunosti promijeniti dio svojih dogmi. Ipak, neće doći do spajanja u jednu jedinstvenu religiju. Iako je općeprihvaćeno vjerovanje u postojanje jednog Boga, svaka religija smatra svoje učenje, svoj put dostizanja raja i povratka Bogu, jedino ispravnim, pa se stječe dojam da svaka religija ima svog Boga i da on nije isti kod onih drugih. Religije nikako ne žele prihvatiti činjenicu da se do nekog cilja može doći na različite načine – različitim putovima. Krene li netko na vrh Himalaje jednim putom, a drugi pak s druge strane planine drugim, znači li to da su oni neprijatelji? Naravno da ne. Svatko ima demokratsko pravo odabrati svoj put. Napori da se dostigne istovjetan cilj jednakovrijedni su kod svih koji njemu teže bez obzira kojim putom išli, lakšim ili težim. No, ako nam je cilj zajednički bilo bi mudro i korisno ujediniti se kako bismo zajedničkim snagama pronašli najbolji put za ostvarenje tog cilja.

Znanost dugo neće moći dokazati postojanje duše i zakona po kojima ona djeluje, pa će ta spoznaja još dugo biti u znanstveno-fantastičnoj ili paranormalnoj sferi.

Svijest o potrebi pozitivnog mišljenja postat će općeprihvatna. Razvit će se razne tehnike kontrole negativnog razmišljanja, ali većina duša i dalje će biti na niskoj razini raspoznavanja dobra i zla te niske misaone svijesti.

Univerzalnu životnu energiju, svjesno će moći koristiti samo duše koje su kao multiplicirane jedinice visoko razvijenih duša utjelovljene u ljudskom tijelu. Stoga će se pojedini primjeri korištenja tih znanja smatrati neznanstvenim paranormalnim događajima.

Pohlepa i nemoral i dalje će prevladavati u svim krajevima Zemlje. Veliki broj pojedinaca i društvenih zajednica i dalje će težiti gomilanju materijalnih dobara samo za sebe. Pri tome će se maksimalno koristiti unaprijeđene metode izrabljivanja drugih. Stvarat će se krizne situacije,

inscenirati sukobi, namjerno uništavati kompanije, pojedine zemlje ili zajednice zemalja. Veličina uspjeha i dalje će se mjeriti kroz stečena materijalna dobra.

Najveća promjena dogoditi će se u trenutku kada će se u generatoru svjesnosti početi stvarati duše po novom jedinstvenom obrascu postojanja. U tom će se trenutku promijeniti i jedinstveni obrazac postojanja za čovjeka. Taj trenutak se može povezati s trenutkom “smaka svijeta” jer će se ovakav način života i učenja duša, kakvog sada poznajemo, u potpunosti promijeniti.

Otkrivenje 21, 1-5: Potom opazih “novo nebo i novu zemlju”, jer su iščezli prvo nebo i prva zemlja: mora više nema. I opazih kako “Sveti grad – novi “Jeruzalem” – silazi od Boga s neba, opremljen “poput zaručnice koja je nakićena” za svoga muža. Tada čuh jak glas što dolazi od prijestolja kako viče: “‘Evo stana’ Božjeg među ljudima! ‘On će stanovati s njima: oni će biti njegov narod i on’ sam Bog ‘bit će s njima’. ‘On će otrti svaku suzu’ s njihovih očiju. Smrti više neće biti: neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.” Tada onaj “koji sjedi na prijestolju” reče: “‘Evo’ sve ‘činim novo’.” I nadoda: “Piši: Ove su riječi pouzdane i istinite!”⁸

Citirani odlomak iz Biblijske knjige *Otkrivenje* opisuje što će se dogoditi na samom kraju svih događanja koja će biti u vrijeme “smaka svijeta”. Evidentno je kako taj trenutak podrazumijeva totalnu promjenu i izgradnju sasvim nove Zemlje sa sasvim novim načinom života, društvenim uređenjem i društvenim odnosima.

Međutim, neposredno prije tog trenutka, prema opisu u *Otkrivenju* doći će do odlučujućeg sukoba između sljedbenika

Sotone i Božjih snaga koji će završiti konačnim porazom Sotone. Na taj će način zlo završiti svoj pohod na Zemlji.

U knjizi *Alfa svijet – rodilište*¹⁷ (poglavlje 7. *Nova Zemlja, stranice 103-145*), opisan je trenutak stvaranja Nove zemlje i novih uvjeta učenja na njoj. Tu je vrijeme stvaranja Nove Zemlje također vezano uz razaranja postojeće. Opisan je veliki rat koji treba poslužiti kao lekcija za duše koje su slabo napredovale u učenju i stoga su se više puta vraćale iz polja za hibernaciju na početno učenje. Rat će se voditi između koalicije zapadnih i koalicije istočnih zemalja. Gledajući na sadašnju situaciju u svijetu, s pravom se može zaključiti da je taj rat već počeo. Na svjetskoj sceni je ekonomski rat između istoka i zapada (Sjedinjenih Američkih Država potpomognutih Europskom unijom protiv Kine, Rusije i još nekih manjih zemalja) s ciljem ostvarenja što veće ekonomske koristi i dominacije u svijetu. Otvoreno je i nekoliko žarišta s direktnim sukobima na bojištu, a trenutno je najaktualniji na Bliskom istoku. U ratni sukob koji traje u Siriji i Afganistanu uvučen je cijeli svijet. U njemu sudjeluju snage Sjevernoatlantskog pakta, Rusije i susjednih zemalja, a direktno je uključena i organizacija Ujedinjenih naroda. Tu su i sukobi u Iraku, Iranu, Libiji.... Izbjeglička kriza izazvana sukobima na Bliskom istoku pogodila je cijelu regiju i Europu. Zategnut je odnos Venezuele i Sjedinjenih Američkih Država, otvorene su napetosti na istoku Azije, posebno odnos Sjeverne Koreje i Amerike, otvoren je problem odnosa Pakistana i Indije. Sukobi su svakodnevica u nizu regija u Africi. Ne stišava se rasna i religijska netrpeljivost. U sukobe su uvučene religije – muslimani i kršćani. Sjedinjene Američke Države se postavljaju kao svjetski policajac, te se pod krinkom borbe za demokraciju, bore za apsolutnu dominaciju – osvajanje svijeta. Kraj tog sukoba lako je predvidljiv. Povijest nas uči da onaj koji silom krene u osvajanje svijeta uvijek na kraju gubi. Najsvježiji primjer je iz Drugog svjetskog rata kada je Hitler

pokrenuo borbu za osvajanje svijeta i stvaranje čiste rase. Možemo s pravom reći da treći svjetski rat neće početi, on već traje. U opisu završnice tog rata u knjizi “Alfa svijet – rodilište”¹⁷ navodi se kako će se najveće bitke voditi na zapadu Azije i na prostoru Europe, a posebna, završna bitka, bit će na Sredozemlju. Rat će završiti nakon upotrebe nuklearnog oružja totalnim razaranjem planeta. Nakon toga slijedi period obnove Zemlje, a u međuvremenu se cjelokupan proces učenja seli na Novu Zemlju u drugoj frekvenciji Alfa svijeta.

Taj trenutak prati stvaranje materijalnog oblika čovjeka i stvaranje novih duša po novim (dorađenim) jedinstvenim obrascima postojanja. Tako će nova materijalna tijela imati veći kapacitet primanja i spremanja podataka potrebnih za svjesno djelovanje duše. To će omogućiti dušama svjestan pristup univerzalnoj bazi znanja i svjesno korištenje znanja koja se nalaze u njoj. Druga važna promjena bit će produženje vremenskog (biološkog) sata na tisuću i dvjesto zemaljskih godina. To će vrijeme biti dovoljno svakoj duši da se potpuno razvije i uspješno nastavi život na duhovnim razinama. Ipak, to ne znači da će svi ljudi živjeti puno razdoblje vremenskog sata. Dužina života materijalnog tijela ovisit će isključivo o napredovanju duše koju to tijelo nosi i potrebi da se ta duša zadrži unutar materijalnog tijela. Ta potreba ne mora značiti da duša nije dovoljno napredovala, već je moguće da dio duša koje su dostigle razinu za prelazak u duhovni svijet ostane u materijalnom svijetu kako bi pomogle bržem razvoju ostalih duša. Duše koje ne dostignu dovoljan stupanj razvoja morat će se, kao i do sada, vratiti ponovo u materijalni svijet. No, takvih će duša biti daleko manje. Do sada je vremenski sat za materijalna tijela bio na stodvadeset godina. To je vrijeme bilo dovoljno za izrazito mali broj duša da unutar jednog životnog ciklusa nastavi život u duhovnim razinama. Najviše njih moralo se često vraćati u materijalni svijet.

Duše nove generacije imat će ugrađene mehanizme koji će im osigurati veću razinu povezanosti između nesvjesnog i svjesnog djelovanja što će im omogućiti brže prepoznavanje dobra i zla i brže napredovanje u procesu kontrole negativnog misaonog procesa. Unutarnji glas (savjest) bit će bitno jače razvijen i djelovat će na dušu većim intenzitetom pa će ona lakše i brže raspoznavati dobra i loša djela. No, duši će ipak ostati slobodna volja kod odabira kojim će se aktivnostima prikloniti.

Druga velika promjena u jedinstvenom obrascu postojanja za dušu bit će u otvorenoj sposobnosti duše da svjesno koristiti znanja iz univerzalne baze znanja i na temelju njih stvara materijalne oblike po želji, koristeći misli i univerzalnu životnu energiju. Dosadašnje duše su tijekom života vrlo rijetko mogle doći na razinu kontrole misli koja bi

im osigurala da im Duh otvori mali dio ove mogućnosti. Takvu su mogućnost imale duše s viših ili visokih razina postojanja, koje su po određenom zadatku rođene na Zemlji, ali su je koristile u strogo kontroliranim uvjetima.

Treća velika promjena kod duša nove generacije bit će mogućnost komunikacije mislima i korištenje zatvorenog misaonog procesa. Mogućnost zatvorenog misaonog procesa je važna kako bi duša mogla “obaviti razgovor sa samim sobom” (između svjesnog i nesvjesnog dijela duše), po potrebi korigirati i uskladiti misli na pozitivna djelovanja te zatim otvoriti misaoni proces i omogućiti dostupnost svojih misli drugim dušama. Na taj se način smanjuje negativna djelatnost duše uzrokovana negativnim misaonim procesom. Dosadašnjim dušama na Zemlji bio je ograničen svjestan pristup mislima drugih duša, pa su se koristile govorom kao zvučnom komunikacijom za izražavanje svojih misli, ili su se misli prenosile pisanim putem, ili video medijima. To je imalo istu svrhu kao i zatvoreni misaoni proces.

Djelovanje duše nove generacije unutar novog čovjeka bitno će promijeniti prioritete tijekom životnog ciklusa. Sadašnja egoistička stremljenja gomilanju materijalnih dobara potpuno će nestati jer će svaka duša na temelju znanja pohranjenih u univerzalnoj bazi znanja te korištenjem misli i univerzalne životne energije moći stvoriti onoliko materijalnih dobara koliko sama želi. Potreba duše da se brine o hrani za materijalno tijelo postat će marginalni problem. Sukladno potrebi, duša će mislima ući u univerzalnu bazu znanja, odabrati zapis za određenu vrstu hrane te zatim privući dovoljnu količinu univerzalne životne energije i stvoriti

(“materijalizirati”) potreban obrok. Na taj način, moći će stvoriti i sve druge materijalne stvari i to kuće, vrtove, bazene ili bilo koji drugi materijalni oblik postojanja. Jasno je da će za većinu stvari duša trebati pomoć drugih duša kako bi zajedničkom mišlju mogli obuhvatiti potrebnu količinu univerzalne životne energije za stvaranje zamišljenog oblika postojanja. Upravo to će “tjerati” duše na zajedništvo i međusobnu suradnju. Uvidjevši nepotrebnost gomilanja materijalnih dobara, duša će stvarati samo ona dobra koja će joj u tom trenutku biti potrebna.

Navedene promjene, omogućit će dušama svjesno preuzimanje kontrole nad biološkim procesima u materijalnom tijelu te će na taj način moći pravodobno spriječiti pojavu bolesti ili ozdraviti bolesno tijelo. To ne znači da će moći – htjeti beskonačno zadržavati tijelo na životu. Isto će ovisiti o uspješnosti savladavanja potrebnih znanja za nastavak djelovanja u duhovnom svijetu jer će cilj svake duše biti što prije završiti “školovanje” u materijalnom svijetu i nastaviti djelovanje u duhovnom. U tom cilju tijelo će se nastojati održavati u vitalnoj formi do najviše tisuću dvjesto godina.

Novostvorene duše učit će kako raspoznavati dobro i zlo te kontrolirati negativni misaoni proces kroz stalne zadaće održavanja životnih funkcija materijalnog nositelja u kojem će se nalaziti, zadaće održavanja materijalnog svijeta u kojem će živjeti i zadaće stvaranja novih materijalnih oblika postojanja. Zadatak će se odnositi na istraživanja i optimizaciju životnih procesa kroz cijelu materijalnu kreaciju. U tome će im ponajprije pomagati duše iz beta kreacije, koje će biti nositelji duhovnih procesa unutar alfa kreacije. Za razliku od dosadašnje situacije, kada je ta pomoć bila na razini podsvjesne komunikacije, u novim će uvjetima ona biti i u okvirima

svjesne komunikacije. Tako će se duše u alfa kreaciji otvaranjem međufrekvencijskih komunikacijskih prozora moći izravno savjetovati s dušama u beta kreaciji. Naime, u novonastalim uvjetima tek stvorene duše moći će otvarati prostorno-komunikacijske tunele i prozore unutar svake frekvencijske dimenzije postojanja u alfa svijetu te međufrekvencijske komunikacijske tunele i prozore između frekvencijskih dimenzija postojanja u alfa i beta svijetu. To će im uvelike pomoći da budu svjesne svog položaja i bitno ih motivirati za napredak u procesu učenja te će samo mali broj duša boraviti u alfa frekvenciji na ponavljanju početnog učenja.

Ipak, dio duša koje će imati vrlo nisku razinu misaone svijesti, bit će bitno ograničene pristupu univerzalnoj bazi podataka. Sukladno njihovom razvoju, razinu svjesnog pristupa “otvarat” će im Duh. To će biti mjera opreza kako bi se spriječilo da duše s izrazito negativnim misaonim procesom koriste zajednički stečena znanja u negativnom smjeru. Činjenica je, međutim, da će takve duše biti u manjini pa će se lakše motivirati za napredovanje u učenju.

Svijest o potrebi učenja i potrebi napredovanja u svjesnom korištenju univerzalne baze znanja i univerzalne životne energije bit će glavna misao vodilja i pokretač. Time će se u potpunosti okrenuti edukativna metoda koja je sada na Zemlji. Motivacija će ići kroz spoznaju ugone i koristi od učenja, a ne kroz strah od vječitih paklenih muka.

Metoda provjere napretka duša kroz kušnju – zavodjenje koristit će se još kratko vrijeme samo za preostale duše po starom jedinstvenom obrascu postojanja koje će iz polja za hibernaciju doći na ponavljanje učenja u alfa svijet. Nakon toga, s obzirom na povećanu razinu misaone svijesti novostvorenih duša, njihova će provjera biti usmjerena na uspješnost u razvoju kreativnosti na svim poljima, a posebno

na uspješnost zajedničkog djelovanja s drugim dušama na održavanju pojedinih specifičnih oblika postojanja u materijalnom i duhovnom svijetu te razinu kreativnosti prilikom osmišljavanja i stvaranja novih oblika postojanja.

Neće biti kriminala, ratova, prijevara, zavisti, pohlepe i svih drugih negativnosti. Misliti će se i djelovati pozitivno.

Eto raja...

Stjepan Cmić
ALFA
SVIJET
Život naš **vječni**

POJMOVI I DEFINICIJE

(Preuzeto iz knjige: *Alfa svijet – Rodilište*^{17.})

a) BOG

Univerzalna životna energija (Božanska energija), koja ima sposobnost samoreprodukcije i samoorganiziranja do stvaranja svjesnosti. Nalazi se u svakoj čestici u svim frekvencijskim dimenzijama postojanja (sveprisutna je). S njom je sve “izgrađeno” i sve u njoj postoji.

b) DUH

Izravna veza, životni kanal između svih stvorenih oblika postojanja (materijalnih i nematerijalnih), koji su nastali korištenjem jedinstvenih obrazaca postojanja – sjemena postojanja i Boga kao univerzalne sveprisutne životne energije. Kroz kanal (Duh) struji univerzalna životna energija (Bog) kako bi održavala sve stvorene oblike postojanja unutar materijalne i nematerijalne kreacije. Gubitkom te veze oblik postojanja se dezintegrira i prestaje postojati. Duh je u potpunosti prožet i kontroliran univerzalnom životnom energijom.

c) DRVO ŽIVOTA

Svi jedinstveni obrasci postojanja sustavno posloženi na jednom mjestu unutar univerzalne baze znanja. Sve duše imaju ograničen pristup drvu života, osim duša u svjetovima vrlo visokih frekvencija titranja čestica energije (od Sige do Omege).

d) DUŠA

Svjesna stvaralačka energija koja koristi misao za stvaranje, a nastaje iz univerzalne životne energije i njen je sastavni dio. Duše se stvaraju kroz Generator svjesnosti (izvor duša) koji se nalazi u Omega svijetu. Kroz njih se ostvaruje stvaralačka kreativnost univerzalne životne energije – one su Božji graditelji.

Duša u svojoj osnovi ima neograničene stvaralačke mogućnosti, no na početku svog postojanja bitno je ograničena zbog prevelike količine negativnih misli koje nije u stanju dovoljno kontrolirati.

Duh ograničava dušu u pristupu univerzalnoj životnoj energiji i ujedno je put do nje. Ovisno o napredovanju duše kroz razvoj pozitivnog mišljenja, odnosno kontrole misaonog procesa, Duh joj otvara sve više prostora za pristup i korištenje univerzalne životne energije.

e) EON

Jedinica za vrijeme jednaka 1.000 zemaljskih godina. Manje jedinice su: deon – 100 zemaljskih godina; meon – 10 zemaljskih godina; aon – 1 zemaljska godina.

f) FREKVENCIJSKA DIMENZIJA POSTOJANJA

Prostor točno određene gustoće energije. Što je frekvencija titranja čestica energije veća, to je gustoća energije manja i obratno. Najveća je gustoća u frekvencijskim dimenzijama postojanja materijalnog Alfa svijeta.

Najvažnija karakteristika svake frekvencijske dimenzije postojanja jest brzina stvaralačkog djelovanja energije misaonog procesa. Što je frekvencijska dimenzija postojanja veće gustoće, odziv djelovanja na misli je duži, odnosno, za ostvarenje aktivnosti koja je nastala mišlju trebat će više vremena. U frekvencijskim dimenzijama postojanja u kojima je gustoća iznimno mala (od Sigma do Omega svijeta), svaka se proizvedena misao ostvaruje trenutačno.

U frekvencijskim dimenzijama postojanja Alfa svijeta, u kojima je gustoća najveća, djelovanje na temelju bilo koje misli imat će određenu vremensku zadržku. Najčešće je potrebno da energija misli individualne duše mora privući energije misli drugih duša kako bi se onda njena misao, kao zajednička misao, mogla ostvariti, odnosno kako bi se pokrenule aktivnosti neophodne za ostvarenje te misli.

g) JEDINSTVENI OBRAZAC POSTOJANJA

Svojevrsno sjeme postojanja. Predstavlja precizno definirani kôd za stvaranje određenog posebnog oblika postojanja. Stvaraju ga duše u svjetovima vrlo visokih frekvencija titranja čestica energije. Njime se za pojedini oblik postojanja precizno definira: način njegova stvaranja i razvoja, način korištenja energije, njegov izgled, način djelovanja, prostor na kojem će se ostvarivati (gdje će postojati), kakve će imati “životne” potrebe, kako će se obnavljati (sposobnost samostalne reprodukcije identičnih oblika) te kako će se integrirati u zajedništvo s drugim oblicima postojanja.

Jedinstveni obrazac postojanja se koristi u procesu stvaranja svakog oblika postojanja u svim svjetovima unutar cjelokupne kreacije.

h) MEĐUFREKVENCIJSKI KOMUNIKACIJSKI PROZOR

Audiovizualna veza između dvije osobe (točke) koje se nalaze u različitim frekvencijskim dimenzijama postojanja istog ili različitih svjetova.

Da bi se prozor otvorio, potrebno je kanalizirati misli (misaoni proces) na objekt ili osobu (osobe) koji se žele povezati.

Komunikacija može biti jednosmjerna ili dvosmjerna. U jednosmjernoj komunikaciji otvara se prozor preko kojeg se može promatrati traženi objekt (prostor, osobe), ali se ne može s njima komunicirati (prenositi misli ili razgovarati). Za jednosmjernu komunikaciju mislima potrebno je privući manju količinu energije.

Za obostranu komunikaciju potrebno je privući daleko više energije jer se koncentriranjem misli na određenu osobu, treba “probuditi” osjećaj titranja kod te osobe i stvaranje slike pozivatelja u mislima pozivane osobe. Osoba koja se poziva, osjetit će vibracije koje će joj dati podatke o osobi koja ju poziva (u vidu slike u mislima). Ako pozivana osoba želi ostvariti komunikaciju, usmjerit će svoje misli na pozivatelja i otvorit će se obostrani međufrekvencijski komunikacijski prozor.

Ako se radi o komunikaciji s bitno pomaknutim frekvencijama titranja čestica energije (velika razlika u gustoći), potrebno je

upotrijebiti znatno više misaone energije. Ako pojedina duša nema dovoljno misaone energije (ne može je stvoriti – privući), prozor se može otvoriti istodobnim djelovanjem više duša.

Promjenom misli (skretanjem misli na drugu točku ili smanjenjem koncentracije), međufrekvencijski prozor će se zatvoriti.

i) MEĐUFREKVENCIJSKI KOMUNIKACIJSKI TUNEL

Otvoreni (stvoreni) put za putovanje između dvije točke u različitim frekvencijskim dimenzijama postojanja istog ili različitih svjetova. Da bi se tunel otvorio, potrebno je kanalizirati misli na put između točke A u frekvencijskoj dimenziji postojanja u kojoj se duša nalazi do točke B u frekvencijskoj dimenziji u koju se želi doći.

Nakon što je kanal (put) uspostavljen, misli se kanaliziraju na završnu točku puta. Energija misli, posredstvom Duha, mijenja frekvenciju titranja čestica energije oblika postojanja u kojem je duša u tom trenutku na transportnu frekvenciju titranja čestica energije, prenosi dušu s oblikom postojanja u kojem se ona nalazi na željenu točku, zatim ponovo mijenja frekvenciju titranja čestica energije oblika postojanja u kojem se duša nalazi kako bi se “ugodila” na frekvenciju dimenzije postojanja u koju je duša stigla. Po želji (potrebi) može se promijeniti i oblik postojanja koji će duša poprimiti u trenutku dolaska na željenu (ciljanu) točku puta. U tom se slučaju poprima jedan od oblika postojanja koji su karakteristični u toj frekvencijskoj dimenziji postojanja. Promjena se može napraviti prije putovanja duše ili u trenutku dolaska na željenu točku puta.

j) MISAO

Sila (magnet) koja privlači univerzalnu životnu energiju radi postizanja određenog cilja – akcije djelovanja, a može djelovati bilo gdje unutar cijele kreacije od Alfa do Omega svijeta.

k) MISAONA ENERGIJA (energija misli)

Predstavlja određenu količinu univerzalne životne energije koja je uspješno privučena privlačnom silom misli (snagom misaonog procesa) radi ostvarenja određene akcije ili cilja.

l) MISAONA SVIJEST

Sposobnost duše da svjesno kontrolira generiranje svojih misli. Što je razina misaone svijesti veća, duša će generirati više pozitivnih, a manje negativnih misli. Na najvišoj razini misaone svijesti, duše generiraju samo pozitivne misli.

m) OBLIK POSTOJANJA

Pojavnost stvorena energijom misli i posredstvom Duha na temelju jedinstvenog obrasca postojanja.

n) PROSTORNO-KOMUNIKACIJSKI PROZOR

Audiovizualna veza između dvije osobe (točke) koje se nalaze u istoj frekvencijskoj dimenziji postojanja. Otvara se na isti način kao i međufrekvencijski komunikacijski prozor, ali za njegovo otvaranje je potrebno manje energije.

o) PROSTORNO-KOMUNIKACIJSKI TUNEL

Otvoreni (stvoreni) put za putovanje između dvije točke u istoj frekvencijskoj dimenziji postojanja. Da bi se tunel otvorio, potrebno je kanalizirati misli na put između točke A gdje se duša nalazi do točke B u koju se želi doći.

Nakon što je kanal (put) uspostavljen, misli se kanaliziraju na završnu točku puta. Energija misli, posredstvom Duha, mijenja frekvenciju titranja čestica energije oblika postojanja u kojem je duša u tom trenutku na transportnu frekvenciju titranja čestica energije, prenosi dušu s oblikom postojanja u kojem se ona nalazi na željenu točku, zatim ponovo mijenja frekvenciju titranja oblika postojanja u kojem se duša nalazi kako bi se “ugodila” na frekvenciju titranja u kojem je oblik postojanja bio na početku puta. Po želji (potrebi) može se promijeniti i oblik postojanja koji će duša poprimiti u trenutku dolaska na željenu (ciljanu) točku puta. U tom slučaju poprima jedan od oblika postojanja koji su karakteristični za tu frekvencijsku dimenziju postojanja.

p) SNAGA MISLI

Količina promjene misaone energije (utroška energije) u jedinici vremena, odnosno rad koji je obavljen na temelju tih misli u jedinici vremena (korištenjem univerzalne životne energije privučene mislima).

r) VIRTUALNI KOMUNIKACIJSKI PROJEKTOR

Virtualni prostor u obliku kugle koji omogućava projiciranje sadržaja: slike, tona i osjetilnih sadržaja.

Stvara se energijom misli i na njega se misaonim procesom dovode informacije. Izvor informacija može biti izravno misaoni proces neke duše ili pak otvoreni komunikacijski prozor koji je otvorila jedna ili više duša zajedno. Sadržaj se može vidjeti s bilo koje pozicije naspram kugli, a projekcija ide izravno u misli duša kojima je namijenjena (prezentirana). Promatraču se čini kao da se projicirani sadržaj upravo događa, a on je dio njega.

s) VIRTUALNI MULTIPLIKATOR

Omogućuje duši da se virtualno podijeli te istodobno potpuno svjesno ostvari na više mjesta unutar cjelokupne kreacije. Pri tome može zadržati jednaki pojavni oblik ili ga prilagoditi uvjetima kreacije u kojoj se nalazi. Bez obzira na oblik u kojem će se ostvariti na ovakav način, u auri će imati isti jedinstveni zapis koji je u potpunosti određuje. Duša može kreirati svoje virtualne jedinke i na način da se veza prema njima ostvaruje unutar nesvjesnih aktivnosti pojedine jedinke. U tom će slučaju te jedinke djelovati bez izravne svjesne komunikacije s cjelinom duše. U njihovoj će auri postojati zapis o tome.

Stjepan Cmić
ALFA
SVIJET
Život naš **vječni**

Literatura

1. Andreas, Peter; Kilian, Caspar. 1974. *Fantastična naučna istraživanja – Parapsihologija: između nemogućeg i nauke*. Stvarnost. Zagreb.
2. Alexander dr. Eben; Tompkins, Ptolemy. 2015. *Karta raja – Kako znanost, religija i obični ljudi dokazuju da je onostrani svijet stvaran*. V.B.Z. d.o.o. Zagreb.
3. Bhaktivedanta, Abhay Charan. 1992. *Život nastaje iz života*. The Bhaktivedanta Book Trust reg. Vaduz.
4. Bhaktivedanta, Abhay Charan. 1993. *Nauka o samospoznaji*. The Bhaktivedanta Book Trust reg. Vaduz.
5. Bhaktivedanta, Abhay Charan. 1995. *Bhagavad-gita kakva jest: s izvornim sanskritskim stihovima, latinskom transliteracijom, hrvatskim sinonimima, prijevodom i tumačenjima*. The Bhaktivedanta Book Trust. ISCON Centar za vedske studije. Zagreb.
6. Bhaktivedanta, Abhay Charan. 1997. *Otkrivanje jastva*. The Bhaktivedanta Book Trust. ISKCON SVVZ – Hrvatske. Zagreb.
7. Bhaktivedanta, Abhay Charan. 2006. *Savršena pitanja savršeni odgovori*. The Bhaktivedanta Book Trust. ISKCON Vaišnavska vjerska zajednica u Republici Hrvatskoj. Zagreb.

8. *BIBLIJA Stari i novi zavjet*. 1987. Glavni urednici Kaštelan, dr. Jure; Bonaventura, dr. Duda. Kršćanska sadašnjost. Zagreb.
9. Blumrich, Josef F. 1973. *Otvoriše se nebesa*. Stvarnost. Zagreb.
10. Bosnić, Ahmed. 1975. *Dan kada su učenjaci umirali*. NIŠP "Oslobođenje". Sarajevo.
11. Bosnić, Ahmed. 1975. *Sve misterije svijeta*. NIŠP "Oslobođenje". Sarajevo.
12. Bosnić, Ahmed. 1976. *Misionari iz svemira*. IP "Veselin Masleša". Sarajevo.
13. Botica, Stipe. 1995. *Biblija i hrvatska kulturna tradicija*. Stipe Botica. Zagreb.
14. Buhlman, William. 2002. *Avanture izvan tijela*. CID-NOVA. Zagreb.
15. Buttler, Johannes v. 1973. *Brže od svjetlosti: Na pragu novih ljudskih mogućnosti*. Stvarnost. Zagreb.
16. Chouraqui, André. 2005. *Deset zapovijedi danas*. Konzor. Zagreb.
17. Crnić, Stjepan. 2014. *Alfa svijet: rodilište*. Parvus d.o.o. Zagreb.
18. Dajczer, Tadeusz. 2001. *U školi Nazaretske obitelji: Razmišljanja o vjeri*. Glas koncila. Zagreb.

19. Däniken, Erich von. 1974. *Sjećanja na budućnost: Neriješene zagonetke prošlosti*. Stvarnost. Zagreb.
20. Däniken, Erich von. 1978. *Moj svijet u slikama*. Stvarnost. Zagreb.
21. Däniken, Erich von. 2000. *Antički letači: Tragom bogova 2*. Zagrebačka naklada. Zagreb.
22. Däniken, Erich von. 2008. *Svi smo mi djeca bogova: kad bi grobovi progovorili*. Zagrebačka naklada. Zagreb.
23. Däniken, Erich von. 2011. *Sumrak bogova: Majanski kalendar i povratak izvanzemaljaca*. Zagrebačka naklada. Zagreb.
24. Däniken, Erich von. 2012. *Povijest je u krivu*. V.B.Z. d.o.o. Zagreb.
25. Đurđević, Krunoslav. 1999. *Karma: univerzalni zakon pravde*. "Bhaktivedanta – Udruga za znanost i religiju". Zagreb.
26. Đurđević, Krunoslav. 1999. *Vedska kozmologija: hijerarhija svemira*. "Bhaktivedanta – Udruga za znanost i religiju". Zagreb.
27. Eydi, Akbar. 2012. *Učenje o duši u djelu Ibn Sine*. Fondacija "Mulla Sadra" u Bosni i Hercegovini. Sarajevo.

28. Gawain, Shakti. 2002. *Živjeti u svjetlosti*. MGV d.o.o. Zagreb.
29. Graham, Billy. 1995. *Mir s Bogom*. Duhovna stvarnost. Zagreb.
30. Grün, Anselm. 2006. *Mir srca*. Kršćanska sadašnjost d.o.o. Zagreb.
31. Hay, Louise L.; Tomchin, Linda, Carwin. 2001. *Moć ozdravljenja je u nama*. MGV d.o.o. Zagreb.
32. *Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje*. 2019. Glavni urednik Ravlić, Slaven. Leksikografski zavod Miroslav Krleža. Zagreb.
33. *I ti možeš vječno živjeti u raju na Zemlji*. 1984. International Bible Students Association. Brooklyn, New York, U.S.A.
34. James, Peter; Thorpe, Nick. 2008. *Drevni misteriji*. Mozaik knjiga d.o.o. Zagreb.
35. Knežević, Jovan. 1976. *Leteci tanjiri zabluda ili... stvarnost*. Delta pres. Beograd.
36. Kolosimo, Peter. 1976. *I Odisej sa zvijezda*. OOUR informativno revijalna izdanja "Vjesnik", redakcija "Fokus". Zagreb.
37. Krystal, Phyllis. 1998. *Kidanje veza*. Dušević&Kršovnik d.o.o. Rijeka.

38. Landsburg, Alan i Sally. 1974. *U potrazi za drevnim misterijama*. Stvarnost. Zagreb.
39. Landsburg, Alan i Sally. 1975. *Svemirska veza*. Stvarnost. Zagreb.
40. Lausch, Erwin. 1976. *Manipuliranje mozgom*. Stvarnost. Zagreb.
41. Levi, Elifas. 1985. *Misterij kabale ili okultna harmonija dva zaveta*. Ljubica Zubović. Beograd.
42. *Mormonova knjiga Još jedno svjedočanstvo o Isusu Kristu*. 2016. Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Elektroničko izdanje: https://www.churchofjesuschrist.org/bc/content/shared/content/croatian/pdf/language-materials/59012_hrv.pdf#page=84&zoom=100,0,0. Salt Lake City, Utah, SAD
43. Paulin, dr. Jon. 2009. *Što Biblija kaže o vremenu svršetka*. Adventistički teološki fakultet i Znaci vremena. Zagreb.
44. Pavao, Ivan II. 1994. *Prijeći prag nade*. Mozaik knjiga. Zagreb.
45. Peale, Norman Vincent. 1998. *Možeš ako misliš da možeš*. Barka. Zagreb.

46. Ramo, Joshua Cooper. 2010. *Doba nezamislivoga: Zašto nas novi svjetski (ne)red neprestano iznenađuje i što sami možemo učiniti*. Lider press d.d. Zagreb.
47. Rohr, Richard; Ebert, Andreas. 2004. *Eneagram: devet lica duše*. "Eneagram", obrt za izdavaštvo, poslovne usluge i trgovinu. Zagreb.
48. Sacinandana, Swami. 2002. *Put velikog rastanka: Iz dnevnika jednog hodočašća na Himalaju*. ISKCON Vaišnavska vjerska zajednica u Republici Hrvatskoj. Zagreb.
49. Sagan, Karl. 1985. *Kozmos*. Otokar Keršovani – Rijeka.
50. Saronski, Nikostrat; Simović, Dragan. 1988. *Mistika: u potrazi za živim bogom*. Arion. Zemun.
51. Schlemmer, Phyllis V. 2000. *Jedini planet izbora: Važne informacije iz dubokog svemira*. "Andrijići". Korčula.
52. Templeton, John. 2004. *Mudrost svjetskih religija: Putevi do raja na zemlji*. Mozaik knjiga d.o.o. Zagreb.
53. Uspenkij, Petr Demjanivič. 2004. *Psihologija moguće evolucije čovječanstva*. Zagrebačka naklada. Zagreb.
54. Vandenberg, Philipp. 1975. *Prokletstvo faraona*. Stvarnost. Zagreb.

Stjepan Cmić
ALFA
SVIJET
Život naš **vječni**

SAŽETAK

Knjiga “Alfa svijet – život naš **vječni**” pred čitatelja stavlja rezultat dugogodišnjeg istraživanja – traganja za odgovorima na pitanja koja kao sjene prate čovjeka od rođenja do smrti. Te sjene, nekad vidljivije, nekad gotovo nevidljive, uvijek ostaju nedokučive i nerazumljive pa ih se često ostavlja po strani i ne razmišlja o njima, kao da i ne postoje. A onda, one se vrate puninom svojih neodgovorenih pitanja.

Tko sam ja? Tko je Bog, duh, duša? Tko su anđeli? Zašto živim? Što je smisao mog života i svega oko mene? Kako je nastala Zemlja? Što je nastalo prije: kokoš ili jaje? Zašto postoji zlo? Pohlepa? Zašto je važno misliti pozitivno? Može li se razgovarati mislima? Postoje li raj i pakao? Postoje li paralelni svjetovi – dimenzije? Ima li života na drugim planetima u svemiru? Može li se jednostavno i brzo (ili trenutno) putovati unutar svemira i na druge svjetove? Može li se “putovati kroz vrijeme”? Živimo li samo jednom (jedan život) na Zemlji? Što se događa kada nastupi smrt tijela? Kakva je budućnost života na Zemlji?

Knjiga otvara ta pitanja, stavlja ih na stol kao slike, slaže ih u cjelinu kao mozaik i povezuje odgovore u skladnu logičnu cjelinu, razumljivu svakome. Čitatelju se osvjetljavaju poznate religijske priče i znanstvene teorije iz drugog kuta, ukazuje se na drugačiji pogled koji stvara temelj za logičan slijed veličanstvene priče o nama, ljudima, o spoznaji tko smo, zašto smo na Zemlji i kamo nas taj život vodi. Sugeriraju se logična rješenja koja svakom čitatelju daju podlogu za propitivanje, razmišljanje i zaključivanje te u konačnici, ostavljaju mu na izbor što će prihvatiti, a što odbaciti.

Bilješka o autoru

Stjepan Crnić rođen je 1959. godine u Rijeci. Osnovnu školu pohađao je u Žarovnici, pokraj Lepoglave i Špišić-Bukovici, pokraj Virovitice, a srednju školu, studij elektrotehnike i poslijediplomski studij završio je u Zagrebu, gdje živi i radi. Po završetku poslijediplomskog studija jedno se vrijeme bavio znanstvenim radom.

Više od trideset godina tragao je za logičnim i smislenim odgovorima o smislu postojanja života na Zemlji proučavajući brojnu literaturu, kako religijsku tako i znanstvenu te znanstveno-fantastičnu.

Pisanjem pripovijedaka i poezije počeo se baviti još tijekom osnovne škole. Radovi su mu objavljivani u različitim časopisima, na radijskim postajama te u više od sedamdeset zbornika poezije i kratkih priča.

Objavio je roman “Alfa svijet – rodilište” (Parvus d.o.o., Zagreb, 2014. godine), novelu “Tajna divljeg kestena” (Redak d.o.o., Split, 2016. godine) i roman “Uskrsni krijes” (CeKaPe – Centar za kreativno pisanje d.o.o., Zagreb, 2018. godine).

Za roman Uskrsni krijes dobio je književnu nagradu “Rikard Jorgovanić” (2019. godine) koju dodjeljuje Hrvatsko-zagorsko književno društvo i Općina Hum na Sutli.

Kontakt:

e-mail: stjepan.crnica2@optinet.hr

SADRŽAJ:

PREDGOVOR	05
PREDGOVOR knjizi "Alfa svijet – rodilište"	09
1. Bog i kreacija postojanja – Jedinstvena sveprožimajuća energija	19
2. Univerzalna baza znanja (kao sastavni element kreacije)	43
3. Komunikacija i putovanje unutar kreacije	53
4. Misao – sila kojom treba znati upravljati	67
5. Duša – svjesna stvaralačka energija	77
6. Smisao postojanja kreacije i materijalnoga svijeta	95
7. Zemlja – učilište duša	109
8. Adam i Eva – testni vrt	125
9. Lucifer – pali anđeo ili kontrolor	139
10. Pohlepa – vrag koji nikad ne spava	155
11. Raj – utopija ili stvarnost	167
12. Alfa svijet - gdje smo i kamo idemo?	189
POJMOVI I DEFINICIJE	205
Literatura	215

SAŽETAK	223
Bilješka o autoru	229

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download)*, sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično.

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Stjepan Crnić

ALFA SVIJET ŽIVOT NAŠ VJEČNI

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

Urednik:
Nenad Grbac

Lektor
D.S.M.-GRAFIKA, Zagreb

Slika na naslovnici i ilustracije
Stjepan Đukić Pišta

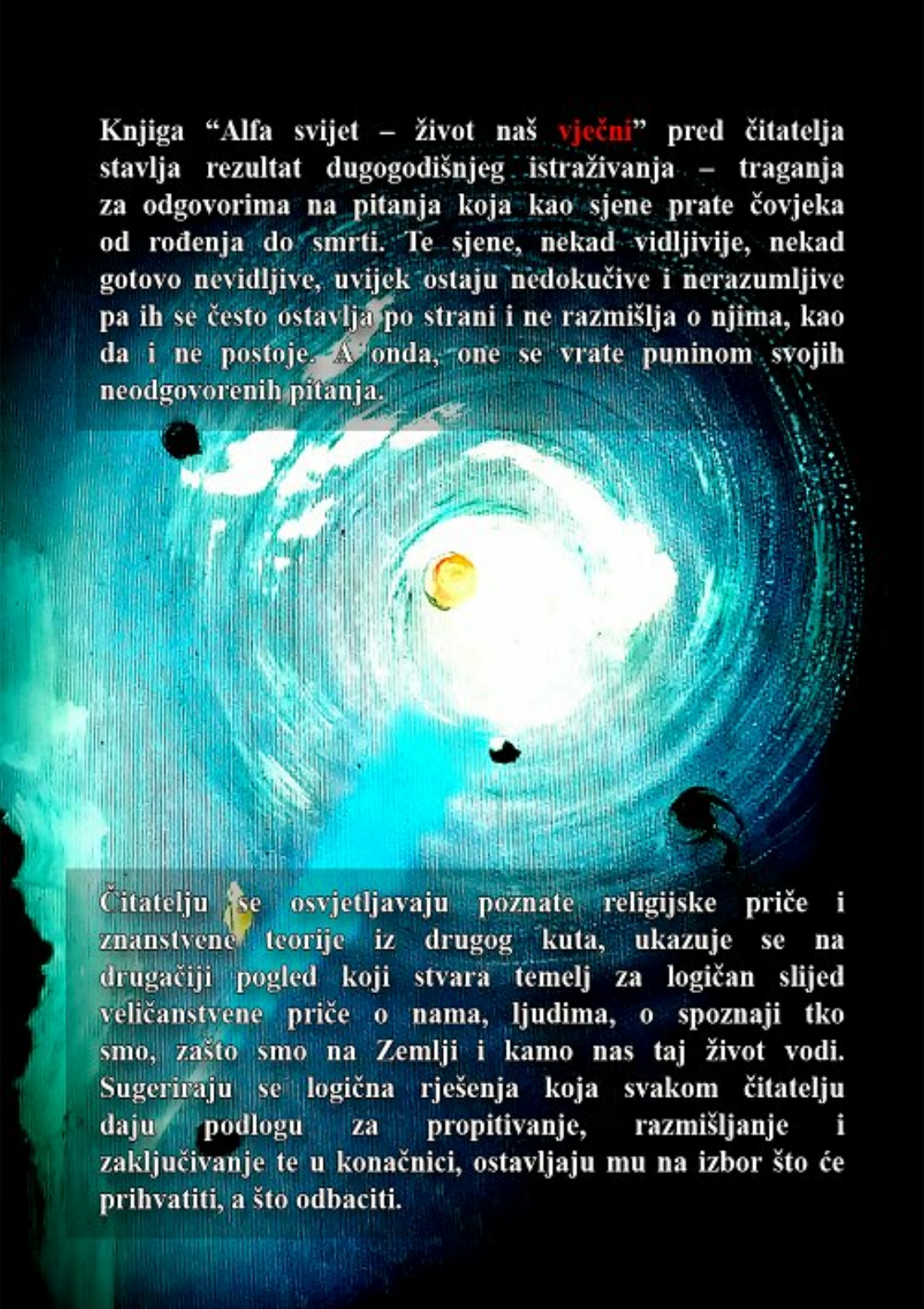
Crnić, Stjepan

ALFA SVIJET ŽIVOT NAŠ VJEČNI

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-289-8

Knjiga "Alfa svijet – život naš **vječni**" pred čitatelja stavlja rezultat dugogodišnjeg istraživanja – traganja za odgovorima na pitanja koja kao sjene prate čovjeka od rođenja do smrti. Te sjene, nekad vidljivije, nekad gotovo nevidljive, uvijek ostaju nedokučive i nerazumljive pa ih se često ostavlja po strani i ne razmišlja o njima, kao da i ne postoje. A onda, one se vrate puninom svojih neodgovorenih pitanja.

Čitatelju se osvjetljavaju poznate religijske priče i znanstvene teorije iz drugog kuta, ukazuje se na drugačiji pogled koji stvara temelj za logičan slijed veličanstvene priče o nama, ljudima, o spoznaji tko smo, zašto smo na Zemlji i kamo nas taj život vodi. Sugeriraju se logična rješenja koja svakom čitatelju daju podlogu za propitivanje, razmišljanje i zaključivanje te u konačnici, ostavljaju mu na izbor što će prihvatiti, a što odbaciti.